

Zijn de bruid en het lichaam identiek?

door F. H. Robison

Oorspronkelijk uitgegeven door Concordant Publishing Concern in the USA.

© Concordant Publishing Concern

©vertaling Wim Janse - Het Beste Nieuws - 2016

INDEX

[Deel 1- Voorwoord](#)

[Deel 2 - De Griekse Schrift over de Bruid](#)

[Deel 3 - Een onderzoek van Handelingen](#)

[Deel 4 - De Paulinische tussentijd](#)

[Deel 5a - De brief aan de Hebreëen - deel 1](#)

[Deel 5b - De brief aan de Hebreëen - deel 2](#)

[Deel 6 - De Besnijdenis Geschriften](#)

[Deel 7 - Paulus' vroege brieven](#)

[Deel 8 - Het handvest van de kerk](#)

Deel 1 - Voorwoord

Menselijke wezens vragen niet om rechtvaardigheid; ze aanvaarden het wanneer ze het herkennen of krijgen, als het tenminste niet hun gemoedsrust verstoort. En aangezien waarheid verbonden is met rechtvaardigheid, vragen mensen zelden waarheid voor z'n eigen waarde. Waar mensen naar verlangen is begrip door sympathie. En iemand die een emotioneel begripsvermogen van mensen heeft, heeft de sterkst mogelijke invloed. Iedereen hongert naar het brood van vriendelijkheid en God weet dit maar al te goed en op Zijn tijd zal Hij het verlangen van ieder levend wezen bevredigen. Dat verlangen is niet slechts naar onderhoud, maar naar blijdschap en een begripvol gezelschap. En dat verlangen te bevredigen is de doelstelling van Gods plan. Wanneer de voleinding is bereikt zal God Alles in allen zijn (1 Kor. 15:28). Hijzelf, in Zichzelf en van Zichzelf zal het verlangen van ieder schepsel bevredigen.

God is altijd over allen geweest. Dat is een zaak van soevereine macht. Maar zelfs wijze aardse heersers zien dat een soevereiniteit die alleen op macht berust van weinig waarde is. Ze moeten aan de afhankelijkheden van hun onderschikten tegemoet komen totdat de gedachte aan onderschikking verloren is gegaan in blijde waardering en eenheid van doelstelling. Slechts zelden wordt zo'n trouw in menselijke zaken gezien. Maar Almacht kent geen falen. En Almacht is zodanig niet omdat het de lichamen kan onderhouden, maar omdat het de harten die het geschapen heeft naar zich toe kan trekken en vasthouden. God zal alles in iedereen zijn. Geen enkel schepsel zal aan Zijn heerlijkheid ontsnappen. En Hij zal Allerhoogst zijn in de afhankelijkheden van allen, vanwege Zijn perfecte begripsvermogen - dat waar mensen naar snakken. Hij zal alle mensen tot Zich trekken en hen daar houden wanneer Hij aan allen getoond zal hebben dat Hij heel de tijd al wist wat zij nodig hadden; en niet alleen maar voorzieningen had getroffen, maar Zelf die voorziening is.

Laat daarom dan niemand de waarheid liefhebben omdat het een gemakkelijk instrument is voor controversie, maar veeleer omdat ze God aan ons onthult en ons helpt te begrijpen dat Hij de Begrijpende is. De heerlijkste waarheden van Gods Woord kunnen gemaakt worden tot een partijleus of een gehanteerd als een boerenknuppel.

Laat aan de andere kant niemand de waarheid verachten omdat die niet van pas komt. De waarheid kost altijd. "Koop waarheid (maar het moet niet zo zijn dat je het verkoopt)" (Spreuk. 23:23) houdt in dat de waarheid zo kostbaar is dat ze waard is tot elke prijs er aan vast te houden.

Maar men moet zorgvuldig zijn onderscheid te maken tussen waarheid en een paar van onze eigen meningen over waarheid. Gods Woord is aan ons gegeven opdat onze concepten van waarheid rechtgezet worden met betrekking tot aardse zaken en gevormd naar hemelse zaken. We moeten er altijd naar toe blijven gaan, anders blokkeren de vooroordelen waarmee wij en anderen geboren zijn het licht van waarheid zoals dat in feite en in God is.

Een probleem dat de meeste mensen hebben die studenten van Gods Woord zouden willen zijn, ligt in hun ongeduld om alles netjes geanalyseerd te krijgen, met een etiketje er op en in rijen op hun mentale boekenplanken gezet. Zij willen hun voorraad van waarheid binnen hebben, zodat ze een winkel kunnen openen en zaken doen. Dat is echter niet altijd de meest productieve methode, want waarheid verschijnt niet altijd in honderd procent zuiverheid. Gods waarheid is puur - aangezien Zijn woord de waarheid is - maar onze denkbeelden er van zijn gewoonlijke min of meer door leraren gekleurd. We neigen er naar naar deze leraar te kijken en weg van de andere, omdat deze spreekt alsof alles kristalhelder is en die andere zegt "Dit zal nader onderzoek nodig hebben," of "Hier is een vruchtbaar veld voor onderzoek," enz. Het vermogen deelwaarheden te onderscheiden in leraren of groepen van gelovigen, te zien en zeggen dat "het onderwijs van deze man is op dit punt waardevol en Schriftuurlijk, maar fout en niet onderbouwd op dit," heeft in de huidige tijd alleen een hemelse beloning, want er zal zeker geen applaus van mensen zijn. Mensen die ten westen van de Atlantische oceaan wonen houden er van hun denken voor hen opgediend te krijgen, voorgekauwd en klaar om door te slikken. De aanduiding van de kant van de leraar dat ze zouden moeten oppassen met wat ze in hun mond stoppen en dat ze het goed zouden moeten kauwen, is zeer ergerlijk, zo ergerlijk dat ze mogelijk naar een andere chef zullen uitzien. Mensen kleven aan hen die spreken als orakels, of het nu in de

politiek of religie is. Wie zegt dat deze man of die leer geheel juist is en de rest geheel hopeloos en onherstelbaar verkeerd, zal zichzelf op een zeer zichtbare manier omringd en ondersteund vinden. Maar wie poogt bezadigd en onderscheidend te oordelen zal op z'n minst aan de menselijke kant eenzaamheid uitnodigen.

Een ander probleem is het gevaar van het ondergeschikt maken van feiten aan hun ideeën en niet zozeer fundamenteel er voor; knechtend in plaats van ouderlijk; als het ware rondzwevend met de kans om geroepen worden te dienen, maar geen onmisbare plaats in de familie innemend. Met andere woorden, er is een neiging in het menselijk gestel om een theorie te ontvangen en pas dan naar de feiten te kijken, in plaats van naar de feiten te kijken en dan te kijken naar wat Gods Woord zegt dat ze betekenen.

Moge God ons zo minutueus leiden in deze studie als het beste om Zijn goede doelstelling te bereiken. Er is niet nieuw licht nodig, maar méér licht.

"Die de bruid heeft is bruidegom."

(Joh. 3:29)

"En Hij is het hoofd van het lichaam, van de ekklesia."

(Kol. 1:18)

Dat er een bruid genoemd wordt in de Schrift, en ook een lichaam, zal mogelijk geen Bijbelstudent of zelfs Bijbellezer ontkennen. Waar deze verschillende termen naar verwijzen voor dezelfde of verschillende klassen van gelovigen is het onderwerp van onze huidige onderzoek. Een kind zou de vraag mogelijk onmiddellijk in het negatieve beantwoorden. Want welk kind, kijkend naar een huwelijks ceremonie, zou ooit de bruid verwarren voor het lichaam van de bruidegom? Maar de gedachte dat bruid en lichaam identiek zijn, dat beide woorden de kerk van de christelijke era beschrijven, is al zo lang een algemeen gedachtengoed, dat het onderwerp de meest nauwkeurige bestudering verdient om te zien of oudheid een trouwe metgezel is van waarheid of slechts een misleidend schild voor fouten. Bijbelstudenten zullen zeker instemmen met de opmerking dat de Bijbel de plaats is om naar informatie over dit onderwerp te zoeken; en daar keren we ons naar.

Zelfs een oppervlakkige lezer van het boek Handelingen kan nauwelijks aan het onderscheid voorbij gaan tussen de activiteiten van de apostel Paulus en die van de apostelen die voornamelijk in Jeruzalem, Judea en Galilea werkten. In die tijd werd het onderscheid officieel erkend.

"en bij degenen die iets in aanzijn zijn. Van welke aard zij eens waren, niets daarvan is voor mij van belang, (God ziet niet naar het gezicht van de mens), want mij gaven die in aanzien zijn niets te rade. Maar integendeel: waarnemend dat mij het evangelie van de voorhuid is toevertrouwd, zoals Petrus van de besnijdenis, want Die in Petrus tot in afvaardiging van de besnijdenis werkt, werkt ook in mij tot in de natiën, en de genade kennend die mij gegeven wordt, gaven Jakobus en Kefas en Johannes, die steunpilaren schijnen te zijn, mij en Barnabas de rechterhanden van gemeenschap, opdat wij inderdaad gaan tot in de natiën, maar zij tot in de besnijdenis"

(Gal. 2:6-9)

Petrus, Jakobus, Johannes en Paulus zijn de belangrijkste beredenerende schrijvers van de Griekse Schrift, gewoonlijk het Nieuwe Testament genoemd. Paulus schreef meer dan een kwart van de Griekse Schrift; en als verwijzing beperkt kan worden tot de leerstellige brieven, dan overstijgt hij gemakkelijk alle anderen in volume. Wanneer nu deze vier vooraanstaande instrumenten van de Heer er mee instemmen dat ze verschillen in hun werkgebieden, dan is het hoog tijd dat we gehoor geven, omdat die instemming te danken was aan een wederzijdse erkenning van een onderscheiden goddelijk voorzienigheid voor elke groep. Deze onderscheidenheid van goddelijke voorzienigheid heeft maar weinig van doen met de bruid- en lichaamsvraag.

De echtgenote van de Hebreeuwse Schrift

Het beeld van de huwelijks- en gehuwde relaties als vertegenwoordiging van de geestelijke eenheid van God met Zijn volk is er niet een die beperkt is tot de Griekse heilige Schrift; ze is zeer uitgesproken aanwezig in de Hebreeuwse Schrift. Maar voordat we een onderzoek van de Schrift beginnen zal het op z'n plaats zijn te kijken naar de Hebreeuwse verlovings- en huwelijksgewoonten, opdat we mogen weten wat wordt bedoeld wanneer bepaalde uitdrukkingen worden gebruikt. Als we er niet in slagen onszelf te informeren, dan zullen we onbewust proberen de beelden te buigen om ze gepast te maken bij onze Westerse ideeën en gewoonten die bij het huwelijk behoren.

De gewoonten van Oosterse mensen, en van de Hebreëen in het bijzonder, verschillen over het algemeen van de onze met betrekking tot de voorbereidingen van het huwelijk, alsook van de ceremonieën die aan het ritueel zelf vooraf gaan.

De keuze van de bruid werd niet opgelegd aan de bruidegom, maar aan iemand van zijn verwanten, of aan een vriend die voor dit doel was gekozen. Izaak ging niet zelf zoeken naar een bruid, maar Abraham zond zijn vertrouwde toezichthouder Eliëzer; en dat verhaal draagt niet in een klein deel bij aan de charme van ons verslag over het patriarchale leven (Gen. 24). Hagar koos een vrouw voor Ishmaël (Gen. 21:21). Izaak stuurde Jakob bij in zijn keuze (Gen. 28:1). Juda selecteerde een vrouw voor Er (Gen. 38:6).

De zoon was niet noodzakelijkerwijs ongeïnteresseerd noch zelfs zonder stem in de zaak, want ouders deden voorstellen in het geval van hun zonen in het huwelijk van Shechem (Gen. 34:4,8) en Samson (Richt. 14:1-10). Gewoonlijk kwam het voorstel van de familie of vertegenwoordiger van de bruidegom in spé, maar wanneer er verschillen in rang waren werd de bruid meestal aangeboden door de vader van het meisje, zoals door Jethro aan Mozes (Exo. 2:21), door Kaleb aan Otniël (Joz. 15:17) en door Saul aan David (1 Sam. 18:27).

Na de keuze van de bruid kwam de verloving, die zo formeel en zo publiek was dat ze meer leek op onze Amerikaanse trouwerij, hoewel sporen van zulke verlovings in sommige Europese landen nog steeds bestaan. Deze onderneming werd gedaan door een vriend of wettelijk vertegenwoordiger aan de kant van de bruidegom en door de ouders van de kant van de bruid. De ceremonie werd bevestigd door eden en begeleid met geschenken aan de bruid, hoewel geen van de contracterende partijen aanwezig was.

Onmiddellijk na de verloving verloor een vrouw alle recht op haar eigen eigendommen en kwamen die terecht bij haar aanstaande echtgenoot; met andere woorden, alle wettelijke

verplichtingen die ooit door de bruid of bruidegom waren aangegaan werden nu aangegaan bij de verloving. En met onze westerse gedachten aan huwelijk gebeurt dat bij het huwelijk, maar niet in Schriftuurlijke termen. En ontrouw aan de kant van de bruid tussen de tijd van de verloving en voltrekking van het huwelijk was op dezelfde wijze strafbaar als ontrouw na de voltrekking van het huwelijk (Deut. 22:23,24).

Tussen de verloving en het huwelijk verliep een tussenperiode, variërend van een paar dagen in de patriarchale periode (Gen. 24:55) tot een vol jaar voor maagden en een maand voor weduwen in latere tijden. Tijdens dit seizoen werden alle communicaties tussen de bruid en de bruidegom uitgevoerd door middel van een vriend die "de vriend van de bruidegom" werd genoemd.

En wat het huwelijk zelf betrof, het was absoluut gespeend van een religieuze ceremonie, maar bestond uit het brengen van de bruid van het huis van haar vader naar dat van de bruidegom en van hun worden tot één vlees (Gen. 2:24; Matt. 19:5; 1 Kor. 6:16).

De bruidegom versierde zichzelf voor de gelegenheid door een feestelijke jas aan te trekken en zijn naar parfum ruikend hoofd te omhullen met een ornamentele tulband en een kroon van goud, zilver, rozen, mirte of olijf, al naar gelang zijn omstandigheden. De bruid bereidde zich op de gebeurtenis voor door een bad te nemen (Ruth 3:3; Eze. 23:40) en door, naast de gebruikelijke kledingstukken, een wijde lichtgewicht overjas aan te trekken, een sluier, die niet alleen het gezicht bedekte, maar ook de hele persoon (Gen. 24:65), een gordel en op haar hoofd een kroontje of kransje. Niet ongelijk aan bruidsgewoonten in de meeste landen, droegen de Hebreeuwse meisjes wit, soms geborduurd met gouden draden (Psa. 45:13,14), en waren ze besprenkeld met aromatische producten van de kunsten van de apotheker (Psa. 45:8). Ze was overladen met juwelen (Jes. 49:18; 61:10; Openb. 21:2), net zo kostbaar als het paste bij haar status.

Er werd een uur vastgesteld, gewoonlijk laat op de avond, en de bruidegom verliet zijn eigen huis, bijgestaan door de "zonen van de bruidskamer" (Matt. 9:15), vooraf gegaan door een groep van instrumentele of vocale muzikanten (Gen. 31:27; Jer. 7:34; 16:9; 1 Macc. 9:39) en vergezeld door andere personen die toortsen droegen (2 Esdr. 10:2; Jer. 25:10; Openb. 18:23).

De bruid wachtte met haar bruidsmisjes in de tussentijd met spanning op de komst van de bruidegom, die, na het huis van de bruid bereikt te hebben, haar en heel het gezelschap leidde naar de verblijfplaats die voor de twee was voorbereid. Op deze terugreis werd de vrolijke groep opgewacht en vergroot door een comité van vrienden van de bruid en de bruidegom, die bestond uit tien maagden met lampen. De bewoners van de straten die doorgelopen werden werden aangetrokken door de vrolijke geluiden en drongen naar buiten om te kijken en hun respect te betuigen (Hooglied 3:11).

Bij het huis van de bruidegom was al een feest aangericht, waar vrienden en burens voor waren uitgenodigd (Gen. 29:22; Matt. 22:1-10); Luc. 14:8; Joh. 2:2). Deze feestelijkheden duurden een week (Gen. 29:27). De gastheer voorzag zijn gasten van passende kleding, zodat er geen onaangenaam verschil zou zijn tussen de armere gasten en zij die beter af waren.

Pas wanneer de bruid in haar nieuwe huis was aangekomen begon de bruidegom rechtstreeks met haar te communiceren. De vriend van de bruidegom, die als tussenpersoon had gediend, had nu zijn vreugde "vervuld" of beëindigd bij het horen van de stem van de bruidegom in gesprek met zijn bruid. Zijn werk was gedaan.

De ceremoniële kenmerken van het huwelijk eindigden met het leiden van de bruid naar de bruidskamer, waar een bruiloftsbaldakijn was, die chuppah werd genoemd (Psa. 19:5; Jes. 4:5; Joël 2:16). Een verwant van de bruid en een verwant van de bruidegom, samen de bruidsgetuigen genoemd, paramymfen, of in het Hebreeuws shoshibenim, werden gewoonlijk op de dag van het huwelijk uitgekozen om de bijzondere huwelijksbelangen te vertegenwoordigen, zoals die vastzaten of opkwamen bij het onderwerp dat in Deuteronomium 22:15-21 werd opgemerkt.

Zo was het Joodse huwelijk. En zo is de basis van de allegorische en typische zinspelingen op het huwelijk in de heilige Schrift.

Maar er is nog een ander belangrijk punt dat ons zakelijke westerse denken zal helpen de beelden van het Joodse huwelijk te begrijpen. Het is het feit dat in de Oriënt het een overheersend beeld is aan de koning van een land te denken als de echtgenoot van zijn volk en naar zijn bestijgen van de troon op te zien als een huwelijksvoltrekking. Dit idee bestond nog steeds in Europa in de Middeleeuwen, en sporen er van zijn nog steeds te vinden in die Europese landen waar koningen of andere overerfelijke heersers zijn. In het denken van ons die opgegroeid zijn onder een republikeinse vorm van regeren [Robison was een Amerikaan] vindt de gedachte geen enkele waarderende reactie. We hebben er gewoon geen sympathiek begrip voor, maar ons gebrek aan sympathie zou ons denken niet moeten afsluiten voor de feiten. En de feiten zijn niet alleen dat dit een figuurlijk ambt van koningen in oostelijke landen was, en nog steeds is, maar dat dit een van de verhoudingen was die bestond tussen JAHWEH en Zijn volk Israel, van wie Hij Koning was. De analogie is echt niet gespannen, want een ware echtgenoot houdt van, versiert, beschermt, zorgt voor zijn vrouw en voorziet haar alles wat ze nodig heeft. En een koning doet al deze dingen voor zijn volk.

Zij die romance op prijs stellen zullen al de elementen er van vinden in het liefdesverhaal van God voor Zijn volk. Daar is het warme hof maken - ook al is dat via een tussenpersoon, zoals in de Oriëntaalse gewoonte; de waarderende reactie van de bruid, de machtige daden van dapperheid, voor haar gedaan door de Liefhebber/Echtgenoot, het vruchtbare huis dat voor haar werd bereid; de schaduwzijde, de grote driehoek; de laagheid; trouweloosheid; zacht medeleven; foutloze zachtmoedigheid; dardelheid met vreemde liefhebbers, totdat de naam van de echtgenoot door het stof gehaald is; tuchtigende scheidingen, en dan scheiding; het opnieuw het hof maken; het bittere versmaden en openlijk ter schande stellen, alsof Hij de zondaar zou zijn en niet zij; het honen van haar onafhankelijkheid door publiek schandaal; haar complete vernedering, bekering, vergeving; grootmoedig vergeten; onvermoeibare trouw; blijvend begrip; het blijve leven er na, het is er allemaal.

Indien de precieze feiten van het verhaal ontdaan zouden worden van hun hemelse en bovennatuurlijke elementen, ontdaan van hun Arische kenmerken en gezet zouden worden in een Anglo-Saksische of Amerikaanse setting, dan zou er een roman zijn met een kracht die tot op heden niet geëvenaard zou zijn. Het zou een soort "Getemde feeks" zijn en "As you like it" zijn, samengevoegd in één. We zouden aangetrokken worden door de charme van de

eerst flauwe trillingen van de liefde, ons verheugen bij het kennelijk blij einde; er zouden rillingen over onze rug lopen bij het zien afnemen van de afhankelijkheid van de vrouw, geschokt en walgend van haar firten met hen die niet zozeer haar als wel de oneer van haar man zoeken; onze ogen zouden nat van tranen worden en met diepe zuchten sluiten; onze kelen zouden verstopt raken met verdriet, slikken door nieuwe hoop en opnieuw opdrogen als die uitblijft en sterft; bewondering zou opwellen voor de onversaagde, geduldige, maar sterke en wijze liefhebber; en tranen van echte vreugde zouden langs onze wangen lopen terwijl we de boetedoening zouden zien, de zoete eendracht, het onbezoedelde einde dat geen einde kent. Onze harten zouden door dit alles gegrepen worden, want geen verhaal is het papier waard waar het op is geschreven dat alleen het zenuwstelsel schokt en het hart onbewogen achter laat. Zo zou dit verhaal zijn als het slechts tot een menselijk verhaal zou worden gemaakt. Maar wie zou het verlagen van het goddelijk drama dat het is?

Kijkend naar de profetieën

Feitelijke huwelijksrelaties tussen JAHWEH en Zijn volk worden niet met specifieke termen genoemd tot de profeten worden bereikt, maar verscheiden zinspelingen naar het beeld worden gemaakt vanaf de tijd van Egypte. In de geestelijke eenheid van God met Israël vervulde Mozes het ambt van "vriend van de bruidegom," die de bruid uitleidde (Exo. 19:7), terwijl JAHWEH als de Bruidegom Zijn verloofde ontmoette bij de berg Sinaï (Psa. 68:7) en daar met haar werd verbonden (Eze. 16:8), toen Hij de troon besteeg, eerst op de vurige en rokende berg (Neh. 9:13-15) en later tussen de cherubs in het meest heilige van de tabernakel (1 Sam.4:4; Psa.5:2; 10:16; 47:6,7; 74:12; 89:18; Jes. 6:5; 33:22; 43:15; Jer.10:10; 46:18; enz.).

Het verbond dat plechtig werd gesloten tijdens dat ontzagwekkende tribunaal, is in latere dagen verbonden met JAHWEH's trouwen van Zijn volk:

"niet zoals het verbond dat Ik sneed met hun vaders in de dag dat Ik Mij vasthield aan hun hand bij het hen uitbrengen uit het land van Egypte, Mijn verbond dat zij teniet deden, terwijl Ik hen bezat, is de verzekering van JAHWEH"
(Jer. 31:32)

Het heiligen van het hele volk bij de Sinaï was de formele verloving, die, zoals eerder te zien was, de enige ceremonie was die in het Oosten verbonden was met het huwelijk. Mozes, als de tussenpersoon, werd verteld wat hij tot het volk moest zeggen.

"3 En Mozes klom op naar de Elohim. En JAHWEH roept tot hem van de berg, zeggend: "Zo zul jij zeggen tot het huis van Jakob en jij zal vertellen aan de zonen van Israel:

4 'Jullie zagen wat Ik deed aan de Egyptenaren. En Ik draag jullie op vleugels van gieren en Ik breng jullie bij Mij.

5 En nu, indien jullie zullen luisteren naar Mijn stem en jullie Mijn verbond onderhouden, dan worden jullie van Mij, bijzonder onder alle volken, want al het land is van Mij. [Deut. 4:20]

6 En jullie zullen voor Mij worden tot een koninkrijk van priesters en een heilige natie.' Dit zijn de woorden die jij zal spreken tot de zonen van Israel."

7 En Mozes komt en hij roept om de ouden van het volk en hij plaatst voor hun aangezicht al deze woorden die JAHWEH hem opdroeg.

8 En heel het volk antwoordt samen, en zij zeggen: "Al wat JAHWEH spreekt zullen wij doen." En Mozes brengt de woorden van het volk terug bij JAHWEH."
(Jer. 19:3-8)

Maar Israels bruidsschoonheid werd besmeurd door laster tegen haar God en Koning, want terwijl Mozes op de berg verbleef voor instructies van de Heer, richtte het trouweloze volk een beeld op van de Egyptische [stier-]god Apis en schreef aan hem hun verlossing van het land van de slavernij toe in plaats van aan JAHWEH (Exo. 32:4).

In feite was Israel niet alleen trouweloos tijdens de verlovingsceremonieën, maar de tekenen van haar maagdelijkheid ontbraken. Ze was al een hoererende vrouw toen JAHWEH haar trouwde, zoals werd geïllustreerd door Hosea's huwelijk met een vrouw van gelijke faam (Hosea 1:2). De gekozenen "waren weerspanning bij de zee, de Zee van het Zeegras" (Psa. 106:7; Exo. 14:10-12). Dan - en God is altijd zo goed -, om kwaad te overwinnen met goed, staat JAHWEH op met macht en bedot de achtervolgende horden met een wolk. Maar de zee dan, die in de weg ligt? Dat is niets. Hij splijt ze, leidt het gekozen volk er door, sluit de wond en de Rode Zee ziet er van de ene kust uit als bloed, maar van de andere zijde als een zee van heerlijkheid. De stenen schreeuwen het uit in een bijvalsbetuiging bij de daad. De stenen harten van Israel smelten in trillende harten van dankbaarheid en lofprijzing barst uit van hun lippen in een lied.

"En zij geloofden in Zijn woorden; zij zongen Hem lof."
(Psalm 106:12)

"Dan zingt Mozes met de zonen van Israel dit lied en zij spreken, zeggend: "Ik zal zingen tot JAHWEH, want Hij is zeer verheven. Het paard en zijn ruiters wierp Hij in de zee. JAH is mijn kracht en melodie, en Hij wordt voor mij tot redding, deze is mijn El. En ik zal Hem vereren. Hij is de Elohim van mijn vader en Ik zal Hem verhogen!"
(Exo. 15:1,2)

Maar een trieste, trieste geschiedenis van een hard volk wordt samengeperst in deze woorden:

"Zij waren snel om Zijn werken te vergeten, ze bleven niet wachten op Zijn raad."
(Psalm 106:13)

Die kleine uitbarsting van reageren, hoe kort die ook was, was een zachte plek, terugkijkend naar waar de ogen van de Heer altijd naar zouden uitzien in de komende eeuwen.

"Zo zegt JAHWEH! Ik herinner me van jou de vriendelijkheid van je jeugd, de liefde van jouw bruidstijd, achter Mij gaande in de wildernis, in een land dat niet bezaaid is."
(Jer. 2:2)

Dat kleine beetje liefde wordt de basis voor een profetie van Israels grotere en langer durende lofzang, wanneer grotere wonderen dan die in Egypte worden gedaan, en ...

"En zij zal daar antwoorden als in de dagen van haar jeugd en als in de dag dat zij uit het land van Egypte kwam."
(Hosea 2:15)

Ook de profeet Ezechiël werd door de Heer gebruikt om de loop van Israel te herzien zoals die door huwelijksrelaties werd uitgebeeld. En het moet in gedachten worden gehouden dat deze relaties niet fysiek maar geestelijk zijn. Het huwelijk van Israel met JAHWEH betekende hun geestelijke eenheid met Hem, niet van verstrooide individuen, maar van de natie. De verloving was een verbondsbelofte door Israel om geen god of goden te hebben dan JAHWEH. Hun ogen en oren zouden alleen op Hem gericht zijn, en, bovenal, zou er geen eenheid van denken en hart zijn met andere goden of voorwerpen van aanbidding. Zoiets zou een inbreuk zijn op het huwelijk. Aan de andere kant zou JAHWEH voorzien in hun behoeften en dat grenzenloos, zoals het een onvergelykbare Koning past te doen. Hij zou hen liefhebben, koesteren en hen beschermen met alle krachten van Zijn Almacht. Haar eigendomsclaims - die zij oorspronkelijk van hem in een andere hoedanigheid hadden verkregen - gingen met haar mee, zodat we de uitspraak hebben:

"En het land zal niet voor altijd verkocht worden, omdat het van Mij is, want jullie zijn bijwoners en gasten bij Mij."
(Lev. 25:23)

Alleen de terugblik van een ogenblik zal het feit vaststellen dat er in dit huwelijk nooit enige voleinding was. Er was nooit enige nationale geestelijke eenheid tussen het volk en hun Echtgenoot-Koning. De tekenen van hun nationale maagdelijkheid ontbraken altijd (Jer. 23:2-4). Maar JAHWEH deed Zijn deel. Hij nam hem mee in hun belofde en voorziene thuis - het gehuwde land, Kanaän.

Maar om terug te keren naar de romantische en vernietigende smaadrede van Ezechiël (Eze. 16:1-63), vers 13 geeft ons de sleutel tot de zeer metaforische taal van de terechtwijzing. Het onderwerp wordt daar getoond de loop van het koninkrijk te zijn waarover Jeruzalem het zichtbare hoofd zou zijn. Door het diep ongelukkige kind wordt de lage staat van de Joodse natie in haar oorsprong aangeduid; door het opgroeien van het kind tot de vorm van een vrouw, de toename en vermenigvuldiging van het volk, zoals die plaatsvond in Egypte; door haar verloving, het verbond dat God maakte met de Joden; door haar getooid en versierd zijn, haar tabernakeldienst, religieuze uitrusting, en wetten, waarmee vergeleken geen andere natie iets zo rechtvaardigs had (Deut. 4:7,8); door haar hoererij en overspel, het falen God te vertrouwen en de afval van Hem, en de vestiging van afgodische aanbidding met al haar gruwelijke rituelen; door haar hoerereien met de Egyptenaren (Eze. 8:10,14; 20:7,8) en Assyriërs, de zondige en trouweloze verbonden die de Joden sloten met die natiën, en de inlijving van hun afgodische aanbidding met die van JAHWEH; door haar liefhebbers die tegen haar gebracht worden en haar naakt ontkleden, de aflevering van de Joden in de handen van de Egyptenaren (2 Kron. 12:2-9), Assyriërs (2 Kon. 18:9-16) en Chaldeeën (2 Kron. 36:17-21), die hen ontdeden van de rijkdommen en uitmuntendheden en tenslotte hen in gevangenschap leidden.

Dit zestiende hoofdstuk van Ezechiël bevat Gods manifesto tegen Zijn verfoeilijke volk. Waar zoveel afgoderij was moet er wel overspel, hoererij, prostituties, geilheid en wellust van iedere beschrijving zijn geweest, maar deze dingen waren bijprodukten. Het punt waarop we

moeten letten is de afgoderij, het vreselijk gebrek aan geestelijke eenheid tussen het volk en JAHWEH. Hun harten waren ver van Hem.

Veel van de uitdrukkingen in deze en soortgelijke passages die we nu overdenken zijn onkies. Maar indien we slechts half zo overdreven kieskeurig waren over het voorkomen van een botsing met de wereld en haar geesten als we zijn over het voorkomen van sommige vormen van spraakgebruik die door de profeet gebruikt worden om geestelijke ontrouw uit te beelden, dan zouden we wonderbaarlijk devoot zijn. Bij alle gebeurtenissen, om maar niets te zeggen over het feit dat de metaforen goddelijk zijn gekozen, niet om ons te amuseren, maar om Jeruzalem haar gruwelen te leren kennen, hebben de beelden het voordeel dat ze algemeen begrepen worden. Daarover kan geen verschil van mening ontstaan.

JAHWEH's pleiten met Israel door Hosea

Meer dan honderd jaren voor Ezechiël als mond van de Heer zijn smaadrede had afgeleverd tegen de ontrouw van Juda en van zulke andere stammen als samengebald waren rond die familie, was Juda gewaarschuwd geworden door de dingen die Hosea aanklaagde tegen de noordelijke tien stammen, die Israel werden genoemd sinds de tijd van hun scheiding van Jeruzalem na de dood van Salomo. Onder het beeld van een vrouw die vals was bewezen tegen haar huwelijksbeloften en kinderen droeg die haar voorbeeld zouden volgen, vertegenwoordigt de profeet de schaamteloze afvalligheid van de tien stammen die God uitlokten hen te verstoten.

Informatie wordt zowel door actie als door woorden overgebracht. De namen van de kinderen zijn alle zeer belangrijk:

1. - Jezreël (God zal verstrooien of zaaien) is bedoeld om Israel te laten denken aan haar eigen onbekeerde schuld en aan de daden van wreedheid die begaan werden in haar paleis van Jezreël (1 Kon. 21:1), en ook om aan te geven dat een snelle verspreiding of zaaien van Israel spoedig plaats zou vinden (2 Kon. 17:5,6);
2. - Lo-Ruhamah (niet mededogen verkregen hebbend, onbetreurd) gaf aan dat JAHWEH's voorraadkamer van mededogen voor de tien stammen uitgeput raakte (Hos. 1:6), hoewel er aan Juda nog mededogen zou worden getoond omwille van Jeruzalem (2 Kon. 19:34,35).
3. - Lo Ammi (niet Mijn volk) laat zien dat van dan af aan Israel niet Gods volk was, noch dat Hij hun God zou zijn (Hos. 1:9). Maar de zachte belofte wordt toegevoegd dat op een bepaalde dag blijere omstandigheden zullen overheersen en dat God zal vervullen wat Hij lang tevoren had gezegd over het aantal van de kinderen van Israel (Hos. 1:10).

Vervolgens roept de profeet zijn volk op te spreken en te handelen zoals hoort bij hen die mededogen van God hebben verkregen en sterk op te staan tegen het gedrag van hun moeder Samaria, met wiens gevangenschap wordt bedreigd voor haar in de steek laten van God en haar toeschrijven van haar voorspoed aan afgoden (Hos. 2:1-5). Als een versterking van de deze bedreiging noemt de profeet een serie van verdrukkingen op die haar zullen overkomen om haar tot een bezinning over haar taak bij JAHWEH te brengen (Hos. 2:6-13). God betoont Zich een zachtmoedig Echtgenoot en niet een harde meester.

"Daarom, zie!, Ik lok haar weg
en Ik doe haar naar de wildernis gaan
en Ik spreek tot haar hart.
En Ik geef haar haar wijngaarden
en de vallei van Achor als een deur van verwachting.
En zij zal daar antwoorden als in de dagen van haar jeugd
en als in de dag dat zij uit het land van Egypte kwam.
En het gebeurt in die dag, is de verzekering van JAHWEH,
dat jij "Mijn man" zal roepen
en jij zal niet langer tot Mij "Mijn Bezitter" roepen.
En Ik neem de namen van de Baäls weg uit haar mond
en zij zullen niet langer bij hun naam herinnerd worden. "
(Hosea 2:14-17)

Na het opleggen van vele oordelen op Israel zou JAHWEH haar opnieuw herstellen. Hij zou met haar handelen zoals een zeer toegenegen echtgenoot zou doen met een ontrouwe vrouw. In plaats van haar een publiek voorbeeld te maken, zou Hij haar apart nemen, met haar praten en redeneren, haar op haar goed gedrag wijzen, beloven aan alles voorbij te gaan en alles vergeven als zij nu haar wegen zou willen aanpassen. In de tussentijd zou Hij haar voorzien van haar noodzakelijkheden en comforts. Zo zou Hij de deur van hoop voor haar openen om volledig met Hem verzoend te zijn. Zij zou zich verheugen zoals in het begin, het reagerende lied zingen zoals toen Hij haar voor het eerst bij de hand nam en zij de Zijne werd. Israel, de echtgenote, zal onder zulk een vertoon van vriendelijkheid uitroepen "Mijn Man!" en niet langer "Mijn Bezitter!" mijn Heer, mijn Meester, een titel die meer vrees en bezorgdheid suggereert, en ook bijzonder ongepast is omdat die geprostitueerd is geworden met valse goden, baäls, heren.

Dan volgen meer kwistige beloften van goedgunstigheden die over haar uitgegoten zouden worden, als ze zich zou bekeren. Hij zou een overeenkomst tussen haar en de vogels, beesten en reptielen maken, zodat zij niet door hen beschadigd zou worden. Haar kudde zouden niet vernietigd worden, noch haar oogsten verwoest. Ieder soort van oorlog zou voorkomen worden en zij zou veilig zijn van rovers en nachtelijk alarm, want Hij zou haar doen liggen in veiligheid.

"En Ik verloof jou met Mij voor de aion,
en Ik verloof jou met Mij in rechtvaardigheid
en in oordeel en in vriendelijkheid en met mededogen.
En Ik verloof jou met Mij in trouw,
en jij kent JAHWEH."
(Hosea 2:19,20)

De tijd zal komen wanneer de namen Jezreël, Lo-Ruhama en Lo-Ammi zullen ophouden ongunstig toegepast te worden op Israel. "Ik zeg tot Lo-Ammi: Jij bent Mijn volk. En hij, hij zal zeggen: Mijn Elohim!" (Hos. 2:23). Ik zal zeggen tot Niet Mijn volk: Mijn volk. De verwijzing is niet naar de heidenen, maar alleen naar dat volk dat het stigma van scheiding had, de disclaimer, dat niet nodig was te bevestigen op iemand anders dan zij die van God waren geweest. Deze beloften wachten duidelijk nog op hun vervulling.

Nogmaals wordt de profeet opgedragen zijn vrouw terug te nemen, voor wie hij als haar vriend en echtgenoot zijn afhankelijkheid vasthield, ook al was bewezen dat ze ontrouw was. Hij moest een nieuw contract met haar aangaan en haar hoop geven op verzoening, nadat zij voor een tijd, zoals in een toestand van weduwschap, de oprechtheid van haar berouw zou bewijzen. Tijdens deze "vele dagen" moest hij haar geld geven en gerst om van te bestaan, opdat ze niet in de verleiding zou komen opnieuw ontrouw te worden.

Zo liet God de genadevolheid van de wijze zien waarin Hij de Joden zou herstellen van de Babylonische gevangenschap. Zouden zij Zijn geld en gerst aannemen en op Hem wachten als een natie, om tot hen te komen zoals Hij beloofde? Deden ze dat? (Hos. 3:1-5).

Steeds weer wordt doorheen heel het boek Hosea het triest makende verhaal herhaald. Efraïm (het hoofd van de tien stammen, zoals Juda dat was van de twee) op haar koers was gedoemd verworpen te worden, maar met een onstuimig verlangen wordt met haar gepleit terug te keren.

"Hoe zal Ik jou opgeven, Efraïm,
zal Ik jou toewijzen, Israel?
Hoe zal Ik jou overgeven zoals Admah?
Zal Ik jou maken als Zeboïm?
Mijn hart keerde zich om in Mij.
Mijn vertroosting is zeer vurig."
(Hosea 11:8)

Doorheen de profetie worden aan Juda zijdelings waarschuwingen gegeven. Israel was volkomen losbandig, Juda was dat niet. Daarom wordt ze opgeroepen haar integriteit te bewaren. Als Israel wil gaan naar wat eens Beth-el was, het huis van God, maar nu naar Beth-aven, het huis van ongerechtigheid, laat Juda hen dan niet imiteren (Hos. 4:15). Maar Juda was niet zonder onreinheid. Sprekend naar de wijze van de mensen scheen het recht en mededogen van God in verwarring over hoe te handelen met deze ontrouwe mensen, die toch wel, soms, een weinig goedheid hadden, ook al was het "als een ochtendwolk en als de vroege dauw" - snel voorbij gaand. Wanneer het recht op het punt stond hen te vernietigen voor hun ongerechtigheid, werd het, zagezegd, voorkomen door hun berouw en wroeging; wanneer mededogen op het punt stond haar beste zegeningen over hen uit te gieten als berouwwollen, werd dit voorkomen door grilligheid en terugval. Deze dingen brachten de rechtvaardige en vol van mededogen zijnde God uit te roepen:

"Wat zal Ik met jou doen, Efraïm?
Wat zal Ik met jou doen, Juda?"
(Hosea 6:4)

Het enige dat onder die omstandigheden gedaan kon worden was wat werd gedaan. JAHWEH verwijderde hen middels de profeten. Er werd tegen hen getuigd en ze werden getroffen door de meest plechtige en vreselijke bedreigingen. Hij gebruikte ieder middel en bracht iedere methode in actie om hen op de hoogte te brengen en hen te redden. Hij zond niet alleen de profeten, die rechtuit spraken, opriepen, waarschuwden en hen smeekten tot Hem terug te keren, maar aan hen werden ook goddelijke visioenen gegeven, die uitgesproken en geïnterpreteerd werden. Gelijkenissen en symbolen en metaforen en

allegorieën werden benut om hun aandacht te krijgen en hen terug te brengen naar hun taak en belang (Hos. 12:10). Ja, zij overtraden het verbond, net als Adam, zondigend tegen licht en kennis zoals hij dat deed. Adam, in het Paradijs, overtrad het bevel en God wierp hem uit; Israel, in bezit van het Beloofde Land, overtrad Gods verbond en Hij wierp hen uit en zond hen in gevangenschap.

Zo kwam het dat Israel werd gescheiden, "Mijn Elohim zal hen verwerpen, want zij luisterden niet naar Hem en zij zullen als dwalers onder de natiën worden" (Hosea 9:17).

"Wanneer een man een vrouw neemt en hij bezit haar,
en het gebeurt
dat zij geen gunst vindt in zijn ogen
(omdat hij in haar de naaktheid van iets vindt),
dan schrijft hij voor haar een scheidbrief
en hij geeft die in haar hand
en hij zendt haar weg van zijn huis."
(Deut. 24:1)

Juda ook gescheiden

En hoe ging het nu met Juda, na het verschrikkelijke voorbeeld dat haar zuster Samaria, Efraïm, Israel overkwam? Het antwoord wordt uitvoerig en levendig gegeven door zowel Ezechiël als Jeremia.

Ezechiël laat het zien door de zusters Oholah (haar tent, dwz, haar eigen tent) en Oholibah (mijn tent is in haar (Eze. 23:4). Beide waren ze lange gewend aan de amoreuze omhelzingen van vreemdelingen (Eze. 23:3,8). En de sleutel voor de betekenis wordt ons gegeven in de woorden "En zij gaf haar prostituties aan hen, de uitgelezenen, zonen van Assyrië, aan allemaal, en aan allen op wie ze verzot was; met al haar drekafgoden werd ze verontreinigd" (Eze. 23:7).

Overspel is een breken van Israels belofte om alleen JAHWEH lief te hebben, te dienen, te aanbidden en te gehoorzamen, door een andere god lief te hebben, te dienen, te aanbidden en te gehoorzamen. Hoererij is een geven van liefde, dienstbetoon en gehoorzaamheid aan de heersers van omliggende landen voor huur, toename van macht, in aards slijk, in aardse status en verdiensten. De band met afgoden wordt helderder verstaan wanneer er aan wordt herinnerd dat de heidense monarchen van die dagen altijd rechtstreekse afstamming van Baäl claimden. Allen droegen ze de titel Zoon van de Zon (dwz. Baäl) en eisten en ontvingen aanbedding als goden.

Na het wegvoeren van de noordelijke tien stammen door Shalmanezar, vond een deel van het volk hun weg naar Egypte (Hos. 8:13; 9:3; Jer. 2:36), zoals ze lang daarvoor hun weg vonden naar de aanbedding van Apis, de kalf-god van Egypte; en anderen van de verbanningen, nederig gemaakt door de gevangenschap in Assyrië, scheidden zich af en hingen rond bij Juda en vermengden zich daar geleidelijk mee, zodat na de Babylonische ballingschap alle onderscheid tussen Israel en Juda, als koninkrijken, verloren ging. Alles is Israel. De twaalf stammen waren allen vertegenwoordigd in Judea en ook in Galilea (Matt.

10:6; 15:24). Deze samenvoeging was al duidelijk in de tijd van de profetie van Jeremia (Jer. 2:4; 3:12).

Maar vóór het bijwonen in Babylon neemt de profeet Ezechiël de zaak tegen Juda en Jeruzalem ter hand, Jeruzalem Oholibah noemend omdat JAHWEH's tent daar nog was. Eerst verwijzend naar het oordeel dat over Samaria was gekomen, zegt hij:

"En haar zus Aholibah zag het
en zij verdiert haar minnaars nog meer dan zij,
en haar prostitueren werd erger dan het prostitueren van haar zus.

Daarom, Aholibah, zo zegt mijn Heer JAHWEH, zie!,
Ik wek jouw liefhebbers op tegen jou,
van wie jouw ziel werd weggekeerd,
en Ik breng ze tegen jou, van rondom,

deze dingen tegen jou doende,
omdat jij prostitutie begint met de natiën,
omdat jij verontreinigd bent door jouw drekafgoden.

Jij ging op de weg van jouw zus,
en Ik gaf haar beker in jouw hand.

Zo zegt mijn Heer JAHWEH:

De beker van jouw zus zal jij drinken, de diepe, de brede.

Ze zal tot belaching en tot spot worden,
toenemend in inhoud."

(Eze. 23:11,22,30-32)

Zo sprak op een zelfde wijze Jeremia, die in Jeruzalem profeteerde in dezelfde tijd dat Ezechiël vanuit Chaldea aan het profeteren was over Jeruzalem.

"6 En JAHWEH sprak tot mij in de dagen van Josia, de koning: Zie jij wat het terugvallende Israel doet? Ze gaat op iedere hoge berg en onder iedere bloeiende boom en begaat daar prostitutie.

7 En Ik zei: Nadat zij dit alles heeft gedaan zal zij tot Mij terugkeren, maar ze keerde niet terug en haar verraderlijke zuster Juda ziet het.

8 En Ik zie dat (in alle gevallen waarin het terugvallende Israel overspel beging) Ik haar weg zond. En Ik gaf haar een scheidingsrol. En haar verraderlijke zuster Juda vreesde niet en zij ging en beging prostitutie, ook zij.

9 En het gebeurde vanwege de lichtsinnigheid van haar prostitutie dat zij het land vervuilde en zij overspel pleegde met de steen en met het hout.

10 En zelfs in dit alles keerde haar verraderlijke zuster Juda niet met heel haar hart naar Mij terug, maar veeleer in valsheid, is de verzekering van JAHWEH.

11 En JAHWEH zei tot mij: Het terugvallende Israel toonde haar ziel rechtvaardig, meer dan het verraderlijke Juda."

(Jer. 3:6-11)

Dan volgen toespraken tot het volk van Juda en Jeruzalem, hen oproepend tot berouw en hervorming, opdat de te vrezen bezoeking waarmee zij bedreigd werden voorkomen kunnen

worden. de profeten laten het oorlogsalarm klinken. En omdat verwoesting zeker is, tenzij berouw is getoond, is Nebukadnessar als een sterke leeuw te zien op zijn mars. De leugenprofeten die het volk hadden geveleid met hoop op vrede, proberen zich nu te excuseren en leggen, met niet te evenaren schaamteloosheid, de schuld voor de misleiding bij God.

Jeremia, als Gods mond, beklagt de naderende verlatenheid van Jeruzalem in taal die verbazend energiek en bijzonder zacht is; pijnlijke vernauwing van het hartzakje wordt nu gevoeld: het hart zelf wordt krachtig aangedaan door onregelmatig slaan; een stroom van tranen, afgestemd door bitter weeklagen, volgt.

Maar aangezien Jeruzalem de plaats van Gods troon op aarde was, wordt heel het landschap en de lucht zwart met de gevreesde gedachten aan oordeel over de begunstigde stad. Een prachtige samenstelling van de meest opvallende en kwellende omstandigheden wordt gevormd tot een beeld van het land, geveegd met de bezem van verwoesting. De aarde schijnt klaar te zijn om terug te keren naar de chaos van weleer; iedere lichtstraal is uitgedoofd en opgevolgd door een vreselijke somberheid; de bergen beven; de heuvels schudden; alles is één vreselijke eenzaamheid, waar geen spoor van het menselijk ras te zien is. De vogels van de hemel, die geen voedsel meer vinden, vluchten. Vruchtbare plaatsen zijn tot een donkere en mistroostige verlatenheid geworden, en iedere stad is een puinhoop. Door de vreselijke somberheid breekt het smartelijk kriesen van Jeruzalem als van een vrouw op haar toppunt van foltering. Zion spreidde haar handen uit voor hulp, en er is noch hulp noch troost (Jer. 4).

Zo wordt aan Juda een acte van scheiding gegeven en worden ze uit het huis van de Heer gezonden. Zal de meest zachtmoedige van echtgenoten haar ooit terug nemen? Volgens de wet kan Hij dat niet (Deut. 24:1). Maar die instelling werd zonder twijfel in die zin gegeven opdat Gods eigen mededogen des te helderder zou schijnen in Zijn relatie met Israel.

JAHWEH kan en zal de vrouw terug nemen van wie Hij is gescheiden.

"Zeggend: Zie!, iemand zendt zijn vrouw weg. En zij gaat van hem weg en wordt van een andere man. Zal hij opnieuw tot haar terugkeren? Zou dat land niet zeer vervuild zijn? En jij, jij begint prostitutie met vele naasten en keert tot Mij terug, is de verzekering van JAHWEH" (Jer. 3:1)

Maar zelfs na de vernederende gevangenschap in Babylon geloofden er slechts een paar God genoeg om terug te keren (Ezra 2:64). Maar toch was de les van afgoderij geleerd. Nooit weer is Israel geneigd geweest meer dan de ene ware God te aanbidden. Maar welk nieuw gevaar dreigde er nu?

Het antwoord is: Religie.

Ze zullen zich nooit meer keren naar de amoureuze omhelzing van de vreemde liefhebber; maar dat is een negatieve deugd. God verlangt, als de Echtgenoot, er naar in Israel niet slechts een systeem van terughoudingen te zien, maar Hij wil bovenal dingen zien die zachte en gevoelige reacties zijn. "Maar het uur komt, en is nu, wanneer de waarachtige aanbidder

de Vader zullen aanbidden in geest en ook in waarheid, want de Vader zoekt zulken die Hem aanbidden" (Joh. 4:23).

Religie, als een vastgesteld systeem van aanbedding, is altijd de meest onverbiddelijke tegenstander van geestelijk leven geweest. Filosofie, als een vastgesteld denksysteem, is altijd een vijand van de waarheid geweest. De Joden werden het meest punctuele religieuze volk op het oppervlak van de aarde, terwijl de Grieken tijdens dezelfde periode uitgroeiden tot het meest filosofische. Daarom was Gods boodschap van genade en vriendelijkheid door Zijn Zoon "voor Joden een valstrik en voor natiën een domheid" (1 Kor. 1:23).

Tussen de terugkeer uit de Babylonische gevangenschap en de eerste komst van onze Heer, ontstonden er onder de Joden verscheidene sekten en groepen van mannen die met elkaar wedijverden in hun toewijding aan religie, aan formele en rituele religie. Maar hoewel er enig individueel geestelijk leven was (Mal. 3:16), waren de meesten van hen hard van hart en reageerden ze niet op de goddelijke liefde. In feite erkenden zij niet eens het feit van Zijn liefde.

"Ik hou van jullie, zegt JAHWEH,
en jullie zeiden: Waarin heeft U ons lief?"
(Mal. 1:2)

De Hebreeuwse Schrift sluit af met een herhaling van JAHWEH's uitnodiging aan Israel om naar Hem terug te keren en zo opnieuw de verhoudingen aan te gaan die ze eens hadden (Mal. 3:7). Na de gevangenschap was er geen Koninklijke Aanwezigheid, het heerlijkheidslicht in het Heilige der Heiligen; er was geen ark van het verbond; er was geen wonderlijk vuur op het altaar in de hof. Maar er was een voorziening gemaakt voor hun onderhoud die afhing van hun herinvoering van koninklijke gruwelen voor de wereld. De vervreemde vrouw werd gezegd uit te zien naar de "vriend" die de aandacht zou vragen voor de komst van de Bruidegom.

"Zie! Ik zend tot jullie Elia, de profeet, vóór de komst van de grote en de gevreesde dag van JAHWEH. "
(Mal. 4:5)

Deel 2 - De Griekse Schrift over de Bruid

Zoals God in voorbije tijden door de profeten tot de Hebreeuwse vaders had gesproken, met hen pleitend om in Zijn boezem terug te keren, zo zond Hij nu Zijn eigen Zoon, door Hem sprekend tot Zijn gescheiden volk Israel. Het verslag over dat spreken hebben we in de vier evangeliën of verslagen van Christus' woorden en werken op aarde.

Zo grondig heeft de "geestelijk Israel" theorie greep gekregen op het denken van het Christendom, dat aan de eenvoudigste van uitspraken over de beperkingen van de aardse

bediening van onze Heer wordt voorbij gezien of dat ze wordt genegeerd. Zo wordt wijsheid buiten gesloten bij een van haar poorten, zelfs wanneer ze echt binnen zou willen komen.

De "geestelijk Israel" gedachte werd voor het eerst prominent door Origenes binnengesmokkeld in de Christelijke kerk, een briljante Griekse schrijver en leraar uit de derde eeuw. Had deze theorie, met als gevolg dat de kerk van deze bedeling de Joodse natie had vervangen en erfgenaam werd van al haar oude verbondsbeloften en profetieën, niet gangbaar geweest in het publieke denken voor meer dan vijfenzeventig jaren, dan zou de Christelijke kerk in het geheel niet van nut zijn geweest voor Constantijn. Maar gegeven het feit dat de kerk nu Israel vervangt, in plaats van iets totaal anders en onderscheiden te zijn, dan heb je een aanzienlijke basis voor de kerk-staat, voor het maken van oorlog in de naam van en met de hulp van religie, voor ritueel, pracht, praal en ecclestiaal vertoon. Constantijn zag al deze mogelijkheden, greep ze en maakte er uitgebreid gebruik van. Slechts weinigen hebben de truc afgeleerd.

Alleen een zorgvuldig lezen van de werkelijke tekst van de Griekse geschriften van de Bijbel, gewoonlijk, hoewel verkeerd, het Nieuwe Testament genoemd, kan ons helpen uit te komen bij de feiten. En op die vallen wij terug.

Het getuigenis van Mattheüs

Mattheüs opent praktisch met de aankondiging: "Bezin je, want het koninkrijk van de hemelen is genaderd!" (Matt. 3:2). Zoals wij nu leven, bijna twee duizend jaar na die tijd en onder westerse condities, is het voor ons moeilijk de kracht van deze woorden op juiste wijze in te schatten. Maar voor de Jood van die dagen waren ze hoogst actueel. De soevereiniteit die in de tijd van Johannes de Doper's officiële proclamatie de macht had over Israel was een aardse soevereiniteit, uitgeoefend door een heidens keizerrijk, in sterke tegenstelling tot de hemelse soevereiniteit die over Israel had geheerst vóór hun national scheiding, voordat hun Soeverein, hun Echtgenoot, ophield met tribunaal te houden tussen de cherubs in het meest heilige van de tempel. Johannes' boodschap werd gegeven om het Joodse volk aan te moedigen zich te bezinnen, weg te keren van vertrouwen in aardse macht en zich te keren naar verpozing in dat koninkrijk en die heerschappij onder de hele hemel, die aan hen was beloofd als "volk van de allerhoogsten van de heiligen" (Dan. 7:27).

De boodschap die Johannes had was exclusief voor de Joden. Ze werden aangemoedigd de zonden te belijden die bij hun situatie behoorden, de zonden van nationaal overspel en van falen te verlangen naar de goedkeuring van niemand anders dan hun Heer (Matt. 3:6). Zijn toehoorders waren reeds bekend met "de op het punt staande verontwaardiging" (Matt. 3:7; Mal. 4:1), met de oordeelszitting die een rechtvaardiging van het gelovig overblijfsel van Israel tot gevolg zou hebben en een straf voor de afvallige massa, samen met de natiën voor hun behandeling van de Jood.

De Joden waren de "zonen van het bruidsvertrek" (Matt. 9:15); onze Heer was de Bruidegom (Marc. 2:19,20; Luc. 5:34,35). Zijn bediening en die van de twaalf was beslist niet bestemd voor de heidenen (Matt. 10:5; 15:24).

Het Jodendom wordt aangeduid als "een boosaardige en echtbrekende generatie" (Matt. 12:39; 16:4; Marc. 8:38). En het is waar, geen volk zou overspelig kunnen zijn tenzij ze

huwelijksrelaties hadden; en wie anders dan Israel had ooit zulke relaties met JAHWEH? (Amos 3:1,2). Christus' kerk van Mattheüs 16:18 was de Joodse kerk, want "de kerk in de wildernis" (Hand. 7:38) was Joods geweest en omdat de gemeente van Psalm 22:22,25 Joods was bleef die zo.

Berouw en doop waren de sleutels tot het Koninkrijk en ze werden gereed gehouden voor het gebruik door onze Heer tijdens Zijn aardse bediening. Maar daarna gaf Hij ze door aan Petrus, een Jood; en Petrus oefende deze macht uit om in Handelingen 2 te openen naar Israel en in Handelingen 10 naar gelovige heidenen die proseliet waren geworden. Het was in "deze generatie," niet in de nieuwe schepping, dat de twaalf apostelen gezeten waren en zullen zitten over de de twaalf stammen van Israel en die oordelen (Matt. 19:28). Dat is hun bestemming, voor zover het het Millenniale Koninkrijk van de Messias raakt.

De gelijkenis van het huwelijk van de zoon van de koning (Matt. 22:1-14) leert hoe vooraanstaanden in Israel uitgenodigd waren voor het huwelijk, maar ze hadden er lak aan. Het gelovig deel zou de bruid worden, onze Heer was de Bruidegom. De rest van de natie, beginnend met de Farizeeën en heersers, werd voor het huwelijk uitgenodigd, zoals verderop in de gelijkenis van de wijze en dwaze maagden wordt uitgewerkt (Matt. 25:1-13).

Laat terloops opgemerkt zijn dat noch de wijze noch de dwaze maagden de bruid waren en er nooit was verwacht dat ze het zouden zijn. Zij waren slechts aanbidders die allen het voorrecht zouden hebben om de zowel de bruid als de bruidegom te vergezellen naar het huwelijksfeest. De wijze maagden gingen hun voorrecht binnen, maar zij worden niet de bruid. Alleen het meest gewillige voorbijzien aan feiten en de meest pijnlijke onwetendheid van het juist verdelen van de Schrift zou van een ontvangst comité de bruid kunnen maken.

Marcus en Lucas

Mattheüs is het evangelie dat in het bijzonder getuigt van de Koning en het Koninkrijk, Marcus dat van de lijdende Dienaar van JAHWEH. Met dit in gedachten zouden we niet verwachten veel over het Koninkrijk en bruids- of huwelijksrelaties te vinden in Marcus. En er is daar inderdaad vrijwel niets over te vinden.

Lucas getuigt van de Here Jezus als de Zoon des Mensen en voert in harmonie de genealogie terug naar Adam, zo Zijn recht om de aarde te regeren demonstrerend. Maar dat regeren was beloofd te zijn met en door Israel. Dus toen het aanbieden van het Koninkrijk begon, toen het vernieuwde hof maken begon, vinden we de Bruidegoms beloften van zacht banden aanhalen met zijn toekomstige vrouw (Luc. 12:22-31). Hun gedachte was voor Hem te zijn; Hij zou voor hen zorgen als zij maar berouw zouden hebben. Overall was het een oproep tot bekering (Luc. 13:1-5). De natie werd een verlenging van gelegenheid om te bekeren toegestaan. Ze moesten niet alleen door de uiterlijke kanten van de zaak gaan, maar ze moesten de vruchten leveren die hoorden bij hun bekering (Luc. 13:6-9). Ze moesten ophouden met hun onbeduidende formalisme en in oprechtheid van hart, met diep bewustzijn en overtuiging van zonde, zich keren naar hun rechtmatige Heer en Meester.

Maar er was geen bekering van de natie als zodanig, zoals aangetoond door de verontwaardiging van de leider van de synagoge (Luc. 13:14). De leider dacht in termen van ceremoniële wet, de Heer dacht in termen van goddelijke liefde. Bekering zou een

verandering van inzicht ingehouden hebben. Maar de leiders van de natie moesten er niets van hebben, want zulk een bekering zou hen in dezelfde arme en behoeftige categorie geplaatst hebben met de bekende zondaars van de natie.

Juist vanwege deze Schriftgeleerden, Farizeeën en leiders over het algemeen geen plaats hadden voor bekering, daarom keerde de Heer Zich van hen tot de armen, zoals Hij liet zien door een gelijkenis (Luc. 14:16-24). Maar doorheen dit alles bleef Israël Israël, en het werd nooit heidens; "Want de genadegaven en de roeping van God zijn zonder spijt" (Rom. 11:28,29).

Johannes' heldere taal

Johannes geeft getuigenis van Jezus als de Zoon van God (Joh. 20:31). Hij identificeert de koninklijke troonpretendent in Israël met Zijn eerdere hemelse heerlijkheid en met Zijn eerdere aanhalen van banden met Israël in de naam van JAHWEH; wat gedaan werd, of dat nu in Israël of daar buiten was, het werd gedaan doorheen Hem en door Hem. Hij kwam tot Zijn eigen bezit (Zijn troon, als de erfgenaam van David; Zijn land, als erfgenaam van Abraham; en Zijn aarde, als verdringer van Adam), en Zijn eigen onderdanen ontvingen Hem niet (Joh. 1:11). Er is verschil in geslacht tussen het eerste "Zijn eigen" en het volgende "Zijn eigen" dat moeilijk is om te laten zien zonder de toevoeging van woorden in het Engels. Het eerste is onzijdig, het andere mannelijk. Maar sommigen van Zijn onderdanen ontvingen Hem. Onder dezen was Nathanael, wiens dubbele belijdenis de goddelijke oorsprong en het rechtmatige Koningschap van onze Heer bevestigde: "U bent de Zoon van God. U bent Koning van Israël!" (Joh. 1:49).

Het was niet toevallig dat het begin van Jezus' wonderen op een trouwerij was (Joh. 2:1-11). Het universum in stand houdend door het woord van Zijn macht, veranderde Hij water in wijn, zo een klein plaatje makend van het grote feest dat Hij met alle volken zal maken in Zijn Koninkrijk, "En JAHWEH van menigten maakt voor alle volken op deze berg een feest van oliën, een feest van droesem, van vet dat merg in zich heeft, gefilterde droesem" (Jes. 25:6). En dat grote feest zal Zijn eigen bruiloftsfeest zijn.

Uit de uitspraak van Johannes de Doper, "Die de bruid heeft is bruidegom"(Joh. 3:29), hebben we drie punten afgeleid:

1. De bruid was toen aanwezig;
2. Jezus was de Bruidegom en aanwezig;
3. Johannes was de vriend van de Bruidegom.

Waarschijnlijk zal geen van deze punten door enige Bijbelstudent worden aangevochten, of zelfs door een gewone lezer. De belangrijke vraag is of de bruidskern, die toen aanwezig was en bestond uit het gelovig overblijfsel van Israël, ja Israëlieten in wie geen valsheid was, ooit in Gods doelstelling is uitgebreid en werkzaam om heidense gelovigen, zoals wij nu zijn, te omvatten. Met andere woorden, is de bruid Joods, zoals de vrouw zeker was in de tijden van het Oude Testament, of heeft de kerk, het lichaam van Christus, zoals nadien onthuld door Paulus en zoals tijdens deze periode van Israëls blindheid bijeen wordt gebracht, de plaats overgenomen van de Joodse bruid, terwijl ze ook het lichaam van Christus is? Het langdurig

bestaan van een theorie is geen bewijs van haar schriftuurlijkheid. Alleen de Schrift kan de schriftuurlijkheid van iets vaststellen.

Het gesprek van onze Heer met de vrouw bij de bron van Sichar illustreert de situatie enigszins. De vrouw zei "Ik heb geen man." Jezus zei tot haar: "Jij zei op goede wijze: 'Ik heb geen man,' want jij hebt vijf mannen gehad en die je nu hebt, is jouw man niet. Dit heb jij waar uitgesproken" (Joh. 4:17,18).

De Samaritaanse vrouw was afvallig van de goddelijk vastgestelde aanbidding in Jeruzalem, net zoals de Joodse dat lang, zelfs met plezier, afvallig was geweest. Ze had vijf echtgenoten gehad en had er kennelijk nog één in de tijd dat de Heer met haar sprak. Dus wanneer de Heer weer terug komt naar Zijn eigen natie, zal die natie haar liefde en vertrouwen opnieuw hebben ingeruild met Egypte, Assyrië, Babylonië, Medo-Perzië en Griekenland, en zal op schaamteloze wijze flirten met de laatste wereldlijke macht, het vreemdsoortige monster van Daniël en Openbaring. Israel kan heel goed en verwarring belijden: "Ik heb geen man."

Ja, het evangelie van Johannes, geschreven als het was na de verwoesting van Jeruzalem, is voor het nadrukkelijke doel van het leiden van de Joden in het einde van dit tijdperk (maar niet van de bedeling) naar een bewustwording van het feit dat Jezus in waarheid Zoon van God is, en als zodanig de Messias van de profeten.

Het veelvuldig afbeelden van Israel als schapen en de Heer als hun Herder, geeft een beeld dat gelijk is aan het beeld van de bruid en de Bruidegom. In het ene geval wordt de natie geweid en in het andere gekoesterd. Beide beelden worden vrijelijk gebruikt in de Hebreeuwse Schrift en in de Griek-Joodse delen van de apostolische geschriften. Geen van deze figuren wordt als illustratie van de kerk van de huidige bedeling gebruikt in welk van de brieven ook die door Paulus zijn geschreven en geadresseerd aan de kerken van deze periode. Meer dan dat: het woord schaap wordt door Paulus niet één maal gebruik in de brieven die zijn naam dragen, uitgezonderd in Romeinen 8:36, waarin Jesaja wordt geciteerd bij het beschrijven van onze Heer als een Schaap voor de slacht. Hetzelfde is waar voor het woord herder. Het wordt slechts één maal door Paulus gebruikt in zijn kerk brieven, en dan in de zin van pastor (Efe. 4:11). Maar het gebruik van beide woorden in de evangeliën is veelvuldig.

"Allen, zovelen als vóór Mij kwamen, zijn dieven en rovers, en de schapen horen niet naar hen. Ik ben de Deur. In het geval dat iemand door Mij zal binnen komen, hij zal gered worden en zal binnen komen en zal naar buiten komen en zal een weide vinden."
(Joh, 10:8,9)

Mozes en de profeten waren geen dieven of rovers, maar hoewel ze grote leiders waren eisten ze niet op dat zij de grote Koning waren, Hem te zijn die op de troon had gezeten tussen de cherubs, wiens koninklijke, herderlijke en echtentootlijke terugtrekking van Zijn volk het begin had gemarkeerd van het heidense domineren over de aarde, en wiens komst, of koninklijke aanwezigheid, de beëindiging van het heidense rijk zal markeren, de her-troonbestijging van Hemzelf als Koning, het weer innemen van Zijn plaats als Herder, en het opnieuw aangaan van de nauwe en blijde banden van het getrouwd zijn met Zijn volk.

Dit is de bijzondere soort van redding die aan de Joden werd aangeboden, wat tot op zekere hoogte afhing van hun eigen werken. Zij moesten zich in daad en in waarheid bekeren van hun nationale zonde van overspel, voordat Hij hen zou redden of verlossen van hun onderdrukkers. Dit is zowel onderscheiden als verschillend van de algemene redding die op Christus' dood gefundeerd is, die alle mensen betreft (1 Tim. 4:10), en die niet uit achting voor werken is, maar uit Gods soevereine genade (Efe. 2:8).

In Johannes 10:26-29 en 17:2, 6, 9, 11, 12, 24 wordt het feit benadrukt dat onze Heer genoeg had in het alleen heb en die de Vader Hem gaf, zoals het geval was met Izaäk en zijn geliefde Rebekka. Rebekka was een dochter van Izaäks eigen volk. Niemand anders zou volstaan.

Daarom was en is de grotere bruid van dezelfde aardse familie als haar Heer.

Indien we Gods woord willen geloven moeten we geloven dat de evangeliën niet aan ons zijn, noch dat ze ons betreffen, hoewel ze wel voor ons zijn, voor onze opleiding in Gods wegen, hetzelfde als de Hebreeuwse boeken van de Bijbel. De ethische instructies van Jezus' aardse bediening werden exclusief aan Joden gegeven en zijn niet méér voor heidenen, gelovig of ongelovig, dan de rituelen van het oude verbond dat waren. De grappen die over de Bergrede gemaakt werden door ongelovigen hebben veel van hun basis gehad in het verkeerd verstaan van de toepassing er van. De Bergrede was een uittreksel van de wetten van het Messiaanse Koninkrijk, dat niet zal passen in, en nooit was bedoeld voor, de tijden van de heidense suprematie. Er is geen "kern" van de kerk, zoals we die kennen uit de gevangenisbrieven van Paulus, te vinden in de evangeliën. Ze is er gewoon niet. Het toneel is Joods; de acteurs zijn Joods; de boodschap is Joods. Ze namen de draad op van het drama waar die was gevallen bij de laatste Hebreeuwse profeet.

Deel 3 - Een onderzoek van Handelingen

En wanneer we bij Handelingen aankomen, wat dan? Het toneel is nog steeds bevolkt door Joodse acteurs en in het begin is dat exclusief.

Onze Heer was naar Zijn eigen eens-gehuwde volk gekomen als hun banden aanhalende Koning. Ze hadden Zijn naderingen geminacht in Zijn vernedering. Ze zagen daar niet de schoonheid die zij verlangden te zien in een nationale zorgdrager. Zullen ze Hem nu wegtrappen wanneer Hij vanuit de hemel spreekt? Het boek Handelingen is het antwoord op die vraag.

Eerst is het goed op te merken wat het boek Handelingen niet doet en ook niet claimt te doen. Het geeft geen verslag van het 'grondvesten van de kerk'. Dat is een verdichtsel van menselijke verbeelding. Het eigen onderwerp wordt kort aangestipt in hoofdstuk 1, vers 3.

1. Onfeilbare bewijzen van Jezus' opstanding.
2. Instructies met betrekking tot het Koninkrijk van God.

Dit waren de dingen die het onderwerp waren van de toespraken van onze Heer met hen na Zijn opstanding en vóór Zijn hemelvaart. Ons worden details van deze instructies gegeven, sommige van Zijn "instructies gevend aan de afgevaardigden die Hij uitkiest" (Hand. 1:3), maar niet alle. Ze moesten in Jeruzalem blijven tot zij gedoopt zouden worden, niet verwekt, met heilige geest, naar welke al was verwezen als "macht vanuit de hoge" (Luc. 24:49). Verder zouden ze getuigen moeten zijn van de opstanding van hun Heer in (1) Jeruzalem, (2) de rest van Judea, (3) Samaria, en (4) de rest van het land (Grieks: de grenzen van het land - wat verstaan kan worden als het beloofde land of mogelijk ook de gehele aarde). In het licht de feitelijke activiteiten van de Joodse apostelen tijdens de Handelingen-periode wordt aan het land Palestina gedacht, maar in het licht van Gods doelstelling in de toekomst, nadat de huidige bedeling is opgehouden, bevat het ook de grotere gedachte, zoals uitgedrukt in Mattheüs 28:19,20 en 24:14.

Een van de "instructies aan de afgevaardigden" was kennelijk dat ze door moesten gaan met het zoeken naar een opvolger voor Judas Iscariot. Maar, zo kan tegengeworpen worden, moeten we Matthias invoegen en Paulus er buiten laten? Het antwoord is: het is niet aan iemand van ons het toevoegen te doen. Het is aan ons om nauwkeurig acht te slaan op wat al was gedaan. En dat Matthias werd gekozen in de lege plaats onder de twaalf wordt zeer duidelijk uiteen gezet.

In de eerste plaats werd aan Petrus persoonlijk gezegd: "Ik zal aan jou de sleutels van het koninkrijk van de hemelen geven en wie jij zou binden op de aarde, zal gebonden zijn in de hemelen en wie jij zou losmaken op de aarde, zal losgemaakt zijn in de hemelen" (Matt. 16:19). En opnieuw tot de Joodse discipelen in het algemeen (Matt. 18:1) en tot de twaalf in het bijzonder: "Amen, Ik zeg tot jullie, zoveel als jullie zouden binden op de aarde, zal gebonden zijn in de hemel en zoveel als wat jullie zouden losmaken op de aarde, zal losgemaakt zijn in de hemel" (Matt, 18:18). Geen van deze beloften kan door ons uitgevoerd worden, want wij leven in een andere bedeling. Dat waren de dagen van wonderlijk getuigenis. Dat waren de dagen van het koninkrijk van de hemelen. Deze zijn de dagen van geen van beide. Maar al van deze speciale beloften bedekken het voorliggende geval. Zullen wij, dieper geladen met rationalisme dan met eerbied, zonder Schriftuurlijk fundament, zeggen dat elf mannen met een nobel hart onbezonnen en op eigen initiatief handelden?

Maar, zo zullen sommigen zeggen, had diezelfde Petrus niet zijn Heer geloofend en handelde diezelfde Petrus in de komende jaren niet dubbel? Ja, maar we worden er niet over in het duister gelaten. Het wordt ons verteld door het heilige verslag zelf. Bovendien is de situatie heel anders. In beide van de andere gevallen was de vrees voor mensen het probleem, hij stond onder grote druk. Hier was niet zo'n aandoenlijke oorzaak. Zeggen dat de elf in deze zaak onverantwoordelijk en ongewenst handelden zou voor ons aanleiding kunnen zijn zelfs nog minder eerbied te tonen voor het Woord dan zij in zo'n geval zouden hebben getoond.

We mogen met behoorlijke redelijkheid aannemen dat Petrus specifieke instructies had van onze Heer wat te doen en hoe het te doen (Hand. 1:2). Maar als we die aanname laten vallen, dan is er nog steeds elk van de drie bovengenoemde machtigheden.

Zelfs als wordt aangenomen dat de elf de fout in gingen, dan zou er geen aanleiding zijn voor Lucas, vele jaren daarna schrijvend, en met Paulus naast zijn elleboog, om de vermeende vergissing voort te zetten, door het op te schrijven zonder dat geïnspireerd commentaar de fouten er van aangeeft.

De hele inspanning om Paulus tussen te persen waar hij niet hoort, is naspeurbaar naar een falen de Schrift op juiste wijze te verdelen (2 Tim. 2:15) en tot een falen het onderscheid te maken tussen koninkrijksgelovigen (vóór en ná Pinksteren) en lichaamsgelovigen.

Het verslag zelf is zeer uitgesproken: toen Matthias werd "mede-gekozen verklaard met de elf"(Hand. 1:26), werd hij één van de twaalf.

DE ELF, INCLUSIEF PETRUS	MATTHIAS
0 0 0 0 0 0 0 0 0 0	0
 11 en 1 = 12

"Petrus, staande, samen met de elf" (Hand. 2:14)

DE ELF, INCLUSIEF MATTHIAS	PETRUS
0 0 0 0 0 0 0 0 0 0	0
 11 en 1 = 12

"De twaalf nu, de menigte van leerlingen tot zich roepend" (Hand. 6:2)

DE TWAALF, INCLUSIEF PETRUS EN MATTHIAS	
0 0 0 0 0 0 0 0 0 0	
 12

en dat Hij werd gezien door Kefas, vervolgens door de twaalf ... Vervolgens werd Hij gezien door Jakobus, daarna door alle afgevaardigden ... Maar als laatste van allen werd Hij ook door mij gezien (1 Kor. 15:5,7,8)

DE TWAALF, INCLUSIEF PETRUS EN MATTHIAS	PAULUS
0 0 0 0 0 0 0 0 0 0	0
 12 en 1=13

En hoe konden de twaalf getuigen van onze Heer zijn voorafgaand aan Zijn hemelvaart, toen er in die tijd slechts elf apostelen waren? Het antwoord is eenvoudig: Matthias was er. En dat was ook Barsabas. Zij beiden waren gekwalificeerd, aangezien zij beiden met de Here Jezus waren geweest, "beginnend vanaf de doop van Johannes tot op de dag in welke Hij van ons werd opgenomen" (Hand. 1:22), maar er was slechts één nodig. 1 Korinthe werd vele jaren na de keuze voor Matthias geschreven, en allen die bij de de ultieme twaalf behoorden zagen en werden getuigen van de verrezen Heer. Paulus kon onmogelijk een van de twaalf zijn geweest, want hij was niet met Jezus geweest tijdens Diens aardse bediening. De bediening van de twaalf was aan de twaalf stammen. Er werd door hen niets gedaan buiten

de begunstigde natie, behalve dan onder proselieten en onder die nog behoedzaam. Bovendien, waar de bediening van Petrus vermindert, neemt die van Paulus toe.

De kleine groep van gelovigen in het Messiaschap van Jezus hoefden na de hemelvaart van hun Meester niet lang te wachten tot zij door wonderlijke middelen "kracht" ontvingen voor het getuigen. De Pinksterdag kwam en de bijna honderd en twintig gelovigen die bijeen gekomen waren, zoals gewoonlijk voor gebed, werden allen, mannen en vrouwen, vervuld van heilige geest, en begonnen te spreken met tongen [talen] zoals de geest hen te spreken gaf (Hand. 2:4).

Het getuigenis dat uitgedragen moest worden, beginnend in Jeruzalem, was een boodschap die gelijk was aan die welke Jezus en Zijn apostelen had gepredikt, voor zover het de koninkrijksbeking, doop en het Messias zijn van Jezus betrof; maar het moest nu vergroot worden door getuigenis over Zijn opstanding en hemelvaart naar heerlijkheid aan Gods rechterhand. Deze opstanding en verheerlijking was in één keer een bewijs van de rechtvaardiging van Zijn claims en van Zijn gedrag (Joh. 16:10), want als Hij een bedrieger was geweest, dan zou Hij nooit opgestaan zijn, noch verhoogd aan Gods rechterhand.

De Pinksterboodschap van Petrus (die het derde-uur werk van de gelijkenis van de werkers in de wijngaard of van het penninkje begon - Hand. 2:15), was aan "Mannen, Joden en allen die in Jeruzalem wonen" (Hand. 2:14). Als we het van daar wegnemen en het aan de heidenen opdringen, doen we dat met zekere verwarring van waarheid. Joël werd geciteerd (Joël 2:28-32) om te laten zien dat zulke tekenen en wonderen verwacht konden worden, voorafgaand aan de grote en nobele dag van de Heer. Mensen en vrouwen van alle soorten en rangen van leven werden begiftigd met de geest van profetie en van visioenen en van dromen en van uitspraken, terwijl die giften tevoren zeldzaam waren geweest.

Het feit dat het aardse koninkrijk prominent aanwezig was in de boodschap, alsook in de gedachten van de gelovigen (Hand. 1:6), wordt aangetoond door een vroege, bijna onmiddellijke, verwijzing naar het troonverbond met David (Hand. 2:30). Er zijn drie onvoorwaardelijke verbonden; geen daarvan is to op heden vervuld: dat met David, met betrekking tot een afstammeling die zal zitten op zijn troon - de erfgenaam is bekend, maar heerst niet (Jer. 33:17-21); dat met Abraham, met betrekking tot het land van Kanaän (Gen. 17:8; 28:13); en dat - er wordt tenminste naar gehint - met Adam, over het vullen van de aarde en heerschappij hebben over ieder levend ding dat op de aarde is (Gen. 1:28). Al deze verbonden vinden hun vervulling in Christus. Hij is de Koning over Israel, de Lotdeelgenieter van het Land en Degene Die aangesteld is over de werken van Gods handen (Hebr. 2:7,8), de Heer van de aarde. Maar hier (Hand. 2:30) gaat het over Israel.

Petrus spreekt over de Koning en het koninkrijk als iemand in wie de hoop herboren was door de opstanding van Jezus Christus uit de doden (1 Petr. 1:3). De kleine groep van gelovigen had er op vertrouwd dat Hij degene zou zijn Die Israel zou verlossen (Luc. 24:21). Maar toen hun Heer stierf, in oneer en schaamte, stierf ook hun hoop. Nu leefde Hij weer, en hoop was her-verwekt. Zou Hij hen op de dag van de eerstelingen redden als de eerstelingen van de natie, het koninkrijk voor Israel weer herstellen en hen de beloofde koninklijke krachten geven? Het antwoord hing af van het gedrag van de natie ten opzichte van hun Koning, op de manier waarop de hoogmoedige gescheidene de her-aanbieding van het huwelijk ontving.

De apostelen en andere discipelen werden bezocht met de "de machten van de op het punt staande te komen aion" (Hebr. 6:5), de bekleding van de Millenniale tijd, getoond in de genezing van de lamme man die "huppelde als een hert," en in de dood van Ananias en Saffira, overeenkomstig de Psalm die belooft:

"Die misleidt zal niet verblijven in mijn huis.

Die valsheden spreekt zal niet bevestigd worden voor mijn ogen.

In de morgen zal ik alle boosaardigen van het land uitwissen,

uit de stad van JAHWEH allen afsnijddend die wetteloosheid bedenken."

(Psalm 101:7,8)

Waar zijn de genezingen, het foutloos onderscheidende oordeel, de kortstondige bestraffing, die door Petrus toegepast werden? Van het oordeel en de straf is er zeker geen, en van het soort genezing als er kan zijn is er geen meer als het grootse getuigenis van Christuskrachten die daar gegeven worden dan een baby's rammelaar vergeleken met een koninklijke scepter.

Het gevolg van de Pinksterprediking was dat drie duizend meer Joden overtuigd werden dat Jezus de Messias was, gedoopt werden en voortgingen in het onderwijs en de gemeenschap van de apostelen, door brood te breken en te bidden. Alle gelovigen, uitziend naar de vestiging van het Messiaanse Koninkrijk, waren gewend aan het samenkomen om te bidden in de tempel. Er was toen, of anders (Hand. 21:20), geen neiging om de Joodse methode van aanbedding te verlaten of op te houden Jood te zijn.

Het verkopen van hun "bezittingen," of beter "het verkregene," was geen vergissing. Het was zo ver van een vergissing dat het een bewijs was van het geloof van de gelovigen in de nabijheid van het koninkrijk, Het waren niet hun stammen- en familiale lotdelen die verkocht werden en die de basis vormden van hun onderhoud, hun leven, maar het waren hun vrije eigendommen, hun overvloedige eigendom, verkregen buiten en boven wat hen overeenkomstig de wet was gegeven. Het was een bewijs dat zij God en Zijn rechtvaardigheid zochten, en niet de Mammon van de wereld. Ze wisten dat al zulke titels met de vestiging van het koninkrijk en de herverdeling van het land afgeschaft zouden worden; daarom wilden ze liever de prijs van hun verkregen zaken gebruiken ten gunste van allen.

We kunnen aan de ene kant het lichaam van Christus niet terug werpen in die toestanden, noch, aan de andere kant, die toestanden naar voren slepen naar het heden.

Enige tijd na Pinksteren, ons wordt niet verteld hoe lang, gingen Petrus en Johannes rond het uur van het middaggebed de tempel binnen. Op weg naar binnen genas Petrus een man met een aangeboren afwijking aan de voeten en de enkels. Het wonder trok zo de menigte aan van andere Joodse aanbidders, dat Petrus tegen hen uitvoer, onder leiding van de heilige geest. Hij legde de schuld voor de moord van hun Koning neer bij de deur van het volk, het verachten van hun beloofde Liefhebber, de Prins van Leven, maar hij verzekerde hen dat Hij was opgestaan uit de doden en dat Hij het was die het wonder van de lamme man had verricht,

Zo brengt hij aan hen de boodschap van bekering over, er bij hen op aandringend hun trouw aan hun Echtgenoot-Liefhebber te bevestigen, hun zonden te belijden en er van af te keren,

door de wereld te laten weten dat Hij die zij veracht en verworpen hadden hun ware Koning was. Als zij dat zouden doen zou Hij komen en hen voor de natiën rechtvaardigen, hun zonden uitgewist zijnde, en seizoenen van verfrissing zenden van Gods goedgunstigheid, die zo lang en terecht afgewend was geweest. Jezus Christus zou opnieuw naar hen toe gestuurd worden, als het meest opmerkelijke bewijs van goddelijk mededogen en gunst, Dezelfde Die tevoren aan hen had gepredikt, niet alleen tijdens de aardse bediening van onze Heer, maar ook door de oude profeten.

En waarom was Deze niet eerder gekomen, als Hij zo vurig van de natie hield? Het antwoord is: de tijden en seizoenen hield God in Zijn eigen beheer, omdat sommige fasen van de tijden afhankelijk gemaakt waren geworden van het gedrag van Israel. Niets wat zij konden doen zou ooit Zijn doelstellingen of Zijn succes in hen aantasten, maar de tijd voor de dingen zou ietwat aangepast kunnen worden. In ieder geval was het lang tevoren bepaald dat de Koninklijke aanwezigheid tijdens de tijden van de heidenen teruggetrokken zou worden, maar wanneer die tijden zouden eindigen, wanneer de heilige stad zou ophouden de soevereine stap van de vreemdeling te voelen, dat was nooit onthuld. Maar deze officiële proclamatie door Gods officiële verkondigers informeert ons dat die tijden beëindigd zouden worden door de koninklijke komst van de Gezalfde [Messias/Christus], als het volk had nagedacht en hun houding ten opzichte van Gods voorzienigheid had teruggedraaid.

Het herstel van alles wat God sprak door de mond van Zijn heilige profeten van het tijdperk, moet niet losgerukt worden van de trossen door enig hoog getijde van sentiment of vooroordeel. In geen geval konden de profeten verwezen hebben terug te gaan naar de Vloed, waar de huidige boze tijd of aion begon (Luc. 1:70). Ons wordt niet verteld dat alle profetische uitspraken sinds de Vloed zijn opgetekend in de heilige Schrift. Maar de profeten die langs deze lijn getuigenis dragen, zijn gespecificeerd; daarom is er geen noodzaak of is er ruimte voor menselijk giswerk. Mozes wordt als eerste geciteerd en hier wordt hij, zoals gewoonlijk, afgescheiden van de grote groep van de profeten, omdat hij een meer verheven ambt had bovenop zijn profetische. Mozes voert, sowieso, de lijst aan, dan volgen "alle profeten vanaf Samuël." Zij waren degenen die in het bijzonder spraken over het herstel van koninklijke eren, voorrechten en pracht, omdat vrijwel allen het verval van het koninkrijk volgden en sommigen de val er van.

Mozes (Deut. 18:15) wordt als getuige aangevoerd, als degene op wie de Joden trots waren dat ze bouwden; en hij veroordeelde ze helemaal. Er was geen ontkomen aan de betekenis van de woorden. Daar was de Wet waarover de zoveel babbelden. Maar God toonde hen mededogen. Saul van Tarsus werd ook door die puntige uitspraak veroordeeld. Toch toonde God hem niet alleen mededogen, maar veel meer: genade. Hij bezocht hem niet alleen met alle straf die er was die men met reden kon verwachten, maar Hij overstelpte hem met geschenken en milddadigheden voor welke er geen grond was het door de Wet te verwachten.

Denk er aan, de hele verhandeling was aan en over Joden. Het herstel gaat niet terug tot Adam, maar naar het Joodse koninkrijk op aarde. Zeker weten, zelfs de verlaten plaatsen en wildernissen die palen aan de berg Zion zullen als Eden worden, de hof van de Heer, en ontzagwekkende politieke en religieuze veranderingen zullen plaatsvinden na de tijd van de inwijding van de Messias, maar we moet niet meer toevoegen aan de Millenniale

heerschappij van Christus dan de Schrift aandraagt. Dat wel doen zou toevoegen aan het Woord van God betekenen.

Alleen Joden waren de kinderen van de profeten en alleen Joden en proselieten waren ooit kinderen van het verbond dat God met Abraham maakte, zeggend: "En in jouw zaad zullen alle families van de aarde inbesloten gezegend worden" (Hand. 3:25).

Wat? Is het lichaam van Christus dan nu niet gezegend onder de termen van dat verbond? Absoluut niet. Gelovigen waren er onder gezegend tijdens de periode van Handelingen, maar nu, na Handelingen 28, zijn ze in een nog meer basic en veelomvattende relatie met God als Zijn kinderen. Efeziërs, Filippenzen, Kolossenzen en 2 Timotheüs wisten niets van Abraham. De soort zegen onder de Abrahamitische belofte wordt gespecificeerd als "ieder van jullie wegkeren van zijn ongerechtigheid." De zegen van lichaams-gelovigen gaat veel verder dan dat.

"De tijden van herstel" zinspelen naar verlossing onder de wet, maar brachten in werkelijkheid perfectie en grandeur binnen met de heerschappij van de Messias, wanneer Hij als verwante verlosser Zijn tot slaven gemaakte en onterfde volk zal verlossen. Dus moet er bij het spreken tot deze Israëlieten over seizoenen van herstel opgemerkt worden dat door Petrus niet één woord wordt gezegd over de huidige bedeling van genade en het lichaam van Christus, met z'n hemelse bestemming en setting. Indien Pinksteren het begin markeerde van de kerk zoals wij die kennen, is het dan niet vreemd dat er niet alleen niets is om zulk een begin te identificeren, maar alles om de activiteiten van die tijd te scheiden van de dingen die ons beloofd zijn in de gevangenisbrieven van Paulus?

Maar het officiële her-aanbieden van het koninkrijk aan de natie Israel als zodanig kwam de volgende dag, als een vervolg op de arrestatie van Petrus en Johannes door de "priesters en officieren van het heiligdom en de Sadduceeën," die geërgerd waren door wat Petrus had gezegd, en mogelijk nog meer vanwege de vijf duizend die zijn onderwijs geloofden. Als de twee apostelen voor het regerend lichaam van Israel werden gebracht, zou dan die groep van functionarissen, verzacht door een gevoel van hun schuld bij het doden van de Prins van Leven, snel de gelegenheid grijpen om mededogen te krijgen, en meewerken aan de grote zendings-activiteiten van Mattheüs 24:14 en 28:19,20? Dit was een van de meest aandoenlijke uren van Israëls geschiedenis. Ze stonden op de drempel van het koninkrijk. Zouden ze de bevrijding van Rome versmaden en de lang beloofde soevereiniteit minachten waarvoor hun bekering de toegangscode zou zijn? Het lijkt onmogelijk dat ze dat zouden doen, maar ze deden het wel en brachten over de natie een eeuwen lange veroordeling.

Wat was het dat in de weg stond van hun aanvaarding? Religie!

De planken van hun hart waren alle volgestouwd met een hele serie van goederen die hen aangenaam en afdoende schenen. Net als bij de herberg was er voor de Zoon van Heerlijkheid geen plaats. De naam die de lamme man had genezen, de enige naam waardoor zij gered konden worden, was nou net de naam waar de heersers de apostelen opdroegen niet van te spreken (Hand. 4:10; 12; 17).

Was er in deze sprake van overspel? Ja, want Petrus en Johannes werden naar een citaat uit de tweede Psalm geleid, waarin wordt geprofeteerd dat "het volk" (het volk van Israel) zich

bij de heidense machten zou voegen en die steunen. Deze eenheid van doelstelling, zoals tussen heidense macht en Gods tevoren gescheiden volk, maar nu het hof gemaakt als een bruid voor hertrouwen, vormde een samenzwering tegen de Ene aan Wie zij rechtens toebehoorden. Maar ze hadden meer ogen voor de vreemdeling dan voor hun echte Liefhebber.

Toch geloofden grote menigten en de rest werd bevreesd. Het Sanhedrin hoorde tenminste 3 maal (Hand. 4:9-12; 5:29-32; 6:12-7:60) de boodschap, vooraf gegaan door twee toespraken tot het volk (Hand. 2:14-36; 3:12-26). Zowat het ergste dat van de gelovigen zou kunnen worden gezegd was dat de dingen die zij onderwezen de neiging hadden de gebruiken te veranderen die Mozes aan ons overgeleverd had (Hand. 6:14). Die Joden waren hartstochtelijke 'kanalieten', meer geïnteresseerd in het kanaal dan in de Bron van zegeningen, meer gericht op de instrumenten dan op de Werker.

Mozes had hen verteld dat er een tijd zou komen wanneer ze niet naar hem zouden luisteren, maar naar de grote Profeet Die opgewekt zou worden, en als ze dan liever naar Mozes zouden luisteren dan naar de Messias, er zware gevolgen zouden zijn. De waarheid was dat ze naar Mozes luisterden wanneer het voor hen zelf flatterend was of gerieflijk om te doen; anders zouden ze de zaak naast zich neer gelegd hebben. Liever dan hun "gewoonten" te veranderen waren ze gewillig moord aan moord toe te voegen. Dezelfde klasse had tevoren onze Heer er van beschuldigd dat Zijn discipelen de overleveringen van de ouden overtreden hadden (Matt. 15:2), maar er in het geheel geen probleem van maakten dat ze zelf de bevelen van God door hun tradities van nul en gener waarde maakten.

Er ging tijd voorbij en Stefanus werd gearresteerd.

De heerlijkheid van God, die eens had geschinen in het meest heilige van de tempel, die had geschinen in het gezicht van Jezus Christus (Matt. 17:2; 2 Kor. 4:6), scheen nu in een ietwat beperkte mate in het gezicht van Stefanus, toen hij voor de ogen van zijn beschuldigers gevuld werd met wijsheid en met de geest. Maar Stefanus, de schijnbare aangeklaagde, keerde - net als Petrus daarvoor - de zaken om en werd aanklager en jury, en klaagde de rechters aan. Deze rechters voerden altijd strijd met de heilige geest. Hun zelf-bewustzijn was veel sterker dan hun God-bewustzijn.

Het gedrag van Petrus en Johannes en Stefanus in deze is voor ons geen model. Het was toen het juiste om te doen. Het zou nu verkeerd zijn, want we leven nu in een andere bedeling. Deze had wonderlijke krachten, de krachten van het toekomstige tijdperk. Wij hebben in het geheel niet zulke krachten, en ons wordt strikt opgedragen onderschikt te zijn aan de machten die er zijn. Zo lang de machten er zijn, dienen wij aan hen onderschikt te zijn. Wanneer het uur komt voor de beëindiging van de tijden der heidenen, zal de Messias ze zonder enige moeite of twijfel beëindigen, ongeacht hun theorieën, aannames, afleidingen of gevolgtrekkingen.

Hoofdstuk acht vertelt ons van het bereiken van een zoon van Cham met de Messiaanse boodschap. Deze Ethiopiër was een proseliet, mogelijk "van rechtvaardigheid," maar, indien niet, dan zeker "van de weg."

Hoofdstuk tien beschrijft de bekering van Cornelius. En er is mogelijk geen deel van Handelingen, tenzij het gaat om het derde hoofdstuk, waaraan meer is getrokken en gesleept om bij de theorieën te passen dan dit hoofdstuk. Het beschrijft niet de bekering van de eerste heidengeborene (want dat was, voor zover ons wordt verteld de Ethiopiër), maar het beschrijft de opening van het koninkrijksgetuigenis en het toekennen van de koninkrijksteken aan de eerste van de tak van Jafet, uit Noachs nageslacht. Shem en Cham waren al gezegend.

Cornelius was een vroom en God-vrezend man, en we zien dat hij een aanbidder van JAHWEH was, een proseliet van de poort, maar iemand die geen sociale standing had bij de Joden. Een Jood zou niet meer het huis van zulk een proseliet binnen gaan dan dat hij dat zou doen bij een ongelovige heiden (Hand. 10:28; 11:3).

Petrus, biddend bovenop het huis in Joppe tijdens het zesde uur van de dag, ontving een visioen, en Cornelius, een bidder uit gewoonte, in harmonie met 1 Kon. 8:41-43, ontving rond het negende uur een ander visioen. Het zesde en negende uur komt overeen met de gelijkenis van de kleintjes die op punt staan binnen te komen. Het was voor zowel Petrus als Cornelius een nieuw werk. Petrus, verknocht ritualist die hij was, aarzelde toen hem in trance werd verteld dingen te doden en eten die tevoren door de wet verboden waren. Maar het drie maal neerlaten van het laken en dan de drie mannen aan de poort, overtuigden Petrus dat de tijd was gekomen dat iets gedaan moest worden voor de derde zoon van Noach, het begin van de derde groep van de werkers in de wijngaard.

De apostel haastte zich van Joppe naar Caesarea en predikte aan Cornelius en diens huishouding de aard van tijd vanaf Johannes' doop tot aan de dag van Zijn hemelvaart (Hand. 10:34-43). Er is hier geen hemelse bestemming bij betrokken voor de gelovige Jood of gelovige heiden. De bestemming bleef exact wat die was in de dagen van het oude verbond en in de evangeliën van de Griekse Schrift, namelijk: op aarde. En terwijl gelovige heidenen, voor of na de huidige bedeling, een ingang zullen hebben in het koninkrijk (Matt. 25:34-36), zullen ze altijd onderschikt zijn aan de Joden. Op de aarde is de heiden altijd onderschikt, de kuddes voedend, de velden ploegend, en zorgend voor de wijngaarden die op de Joodse lotdelen floreren, opdat het Joodse volk zich geheel kan weiden aan het werk van het priesterschap (Jes. 61:5,6).

Petrus' uitspraak dat God geen aanzierder des persoons is, moet niet tot meer gemaakt worden dan dat het zegt. Er was geen aanzien van personen in de zaak van aanvaardbaarheid. Er zijn geen onderscheiden in de zaak van bestemming. Het feit dat Cornelius, godvrezend man als hij was, op een Jood moest wachten om te komen en hem te bedienen, voordat hem de speciale gunsten van die tijd werden gegeven, is op zichzelf een bewijs dat hij onderschikt was aan Israel. Cornelius was al gereinigd, zoals aan Petrus getoond in het visioen (Hand. 10:15). Zijn aanvaarding door God was op een basis van "vrees en rechtvaardige werken." net als de schapen-natiën van Mattheüs 25:34. Onze aanvaarding is niet door werken (Rom. 11:6; Efe. 2:8,9). Maar toen namen vrees voor God en rechtvaardige werken de plaats in van Mozes. Zij gaven de vrome heiden dezelfde status voor God als de vrome Jood. Maar beide hadden ze Christus nodig (Hand. 11:14), en Petrus predikte aan beide, bekering niet noemend, want er was geen nodig, net zomin als voor de vrome Joden op de Pinksterdag. De zegening van Cornelius hing af van de vestiging van de

hemelse soevereiniteit op de aarde, het koninkrijk van de Messias. Onze zegen komt ondanks en vanwege het falen van de natie Israel om haar Koning en Zijn koninkrijk te aanvaarden.

Petrus was, als een apostel van Jezus Christus, niet onderschikt aan de broeders te Jeruzalem; maar toen zij hoorden dat hij met heidenen had gegeten, namen ze hem dat zeer kwalijk (Hand. 11:2,3). Zo plaveiden zij de weg voor hun eigen afvalligheid en gingen voort die ijverig te betreden. Zelfs de gelovigen in Israel - de meeste dan toch - werden afvallig. Ze noemden Jezus: Heer, Heer, maar ze deden niet de dingen die Hij zei. Ze waren niet gewillig de goddelijke leiding te aanvaarden en het kanaal van zegen voor de heidenen te worden, tenzij die heidenen eerst Mozaïsten en daarna Messianisten werden. Ze maakten door hun tradities de bevelen van God van nul en gener waarde, want er was geen Mozaïsche wet die sociale omgang tussen Jood en heiden verbood.

Deel 4 - De Paulinische tussentijd

Met de dood van Jakobus (hoofdstuk 12) sterft het werk van de twaalf uit. Het ongelovige deel van de natie was zo afvallig dat, in plaats van spijt te hebben van de moord op hun Verlosser en Messias, zij zich veeleer verheugden bij de moord op Jakobus. Van die tijd af aan trad een andere Jakobus, de broer van onze Heer, op de voorgrond, geheel alleen op grond van zijn fysieke relatie met de Christus. Hij was geen apostel, hij had geen opdracht die uitging boven andere gelovigen en niet meer van de wonderlijke gaven dan de gemiddelde gelovige. Zijn invloed was, op z'n minst indirect (Gal. 2:12), tegen Paulus. Petrus voert de lijst aan in Handelingen 1:13, maar hij en Johannes vallen weg naar de tweede en derde plaats in Galaten 2:9. Jakobus staat alleen in Handelingen 21:18. De rest van de twaalf hield zich stil. Niet alleen wordt iets van Matthias vernomen, maar dat gold ook voor de anderen.

Met Handelingen 13 komt een opmerkelijke verandering; het sleutelwoord "afzonderen" of "afscheiden" (Hand. 13:2). En wat de heilige geest heeft afgezonderd zou niet door ons bijgevoegd moeten worden in het een of andere mengsel van verwarring dat nooit een oplossing kan worden. Grond en water vormen een mengsel dat modder wordt genoemd. Suiker en water vormen een mengsel. Het beste dat wij kunnen doen is niet enige van de goddelijke benoemingen afwijzen, maar aan hen gehoor geven en van hen leren.

De activiteiten verschuiven nu van Jeruzalem, in het land, naar Antiochië, buiten het land, en brengen iemand op de voorgrond die in het land door de Wet ter dood veroordeeld was, maar nu, buiten het land, bezocht werd met heerlijke genade.

Vrijwel aan het begin van de eerste zendingsreis van Saulus en Barnabas vinden we de naam van Saulus veranderd in Paulus, en dat in verband met het verblinden van de afvallige Jood, Elymas. Pavlos, de Griekse spelling voor Paulus, kan begrepen worden als de mannelijke vorm van pavla, wat interval of pauze betekent. Dit is de bijzonderheid van Paulus'

bediening. Het heeft te maken met de interval van Israel's blindheid, gedurende welke tijd alle gezaghebbende activiteiten die verband hielden met het verbond, het koninkrijk en het priesterschap opgeschort waren, omdat de koninklijke en priesterlijke natie verstrooid was en afwezig van het enige land waar ze kan werken. Zij die opeisen dat de kerk de vervanger van Israel is, moeten de uitspraken terzijde leggen - zoals onder andere de Lutherse en Anglicaanse en Rooms Katholieke lichamen dat doen - over het feit dat de blindheid voor een tijd is (Hand. 13:11) en over een ander feit dat heel Israel gered zal worden (Rom. 11:26).

In Handelingen 13 voerde Paulus, gevuld met de geest van zijn Meester, een kleine laatste repetitie op van dat wat hij in Handelingen 28 naar de hele natie zou doen. Het was omdat Elymas in de weg stond van het evangelie naar de heidenen, dat hij een "kind van de duivel" werd genoemd en blind raakte. Het was omdat het Jodendom in het algemeen in de weg van zegen naar de heidenen stond dat zij, van wie de leiders reeds als "van hun vader de duivel" werden genoemd, verblind waren tot de volheid van de heidenen in gaat (Rom. 11:25).

Onmiddellijk begon Paulus' echte bediening. Maar de kerk zoals die nu bestaat was in feite nog onbekend. Jarenlang was zijn bediening voorbereidend op de grote dag van verandering van bedeling. Er wordt tijdens deze periode zo goed als niet gesproken over bestemming, want de boodschap moest nog steeds "eerst naar de Jood" gaan, en aangezien de bestemming van alle gelovigen nog steeds die was zoals de Hebreeuwse profeten mededeelden, delen sommigen in de koninkrijkskrachten of activiteiten op aarde. Iets anders was niet bekend. De hoop op het ontmoeten van de Heer in de lucht (1 Thess. 4:17) kan niet als onderscheidend worden genomen, want het was "zo," niet "daar," dat ze voor altijd met de Heer zouden zijn. Elia was opgenomen geworden in de lucht en de lucht is niet de plaats van het lotdeel voor het lichaam van Christus, dat veeleer in de hemelen is (Efe. 1:3).

"Wij keren ons tot de natiën" is het keerpunt waar het boek Handelen omdraait (Hand. 13:46). De kiem van zowel Romeinen als Galaten is te vinden in deze aanvankelijke uitweiding te Antiochië in Pisidië in de woorden: "Laat het dan aan jullie bekend zijn, mannen, broeders, dat door Deze aan jullie het laten gaan van zonden wordt aangekondigd, en van alle dingen waarvan jullie in de wet van Mozes niet gerechtvaardigd konden worden, wordt in Deze ieder die gelooft gerechtvaardigd" (Hand. 13:38,39). Het was in een bewustwording van deze genadevolle voorziening van God dat de gelovigen gedrongen werden door te gaan (Hand. 13:43). Maar er is hier geen woord over enig hemels lotdeel, nog zelfs maar van de grenzeloze heerlijkheid en heerschappij van onze Heer, als Hij in en voor wie het universum werd geschapen (Kol. 1:16-20).

Het was waarschijnlijk in Lystra dat Paulus, gestenigd door experts in stenigen en voor dood achter gelaten, het visioen van de nieuwe hemelen werd geschonken (2 Kor. 12:2) en van de nieuwe aarde (2 Kor. 12:4), iets dat hij bijna twintig jaren lang niet kon onthullen. Johannes werd een soortgelijk visioen gegeven (Openb. 21:1), maar zijn onthulling was beperkt tot de nieuwe aarde, omdat hij diende voor het voordeel van een klasse waarvan de officiële activiteiten behoren bij de aarde. Paulus zag beide, maar vertelt ons alleen over de nieuwe hemelen (in Efeze en in Kolossenzen), waar Christus net zo heerlijk succesvol is als op de

aarde, en waar hemelse alsook aardse wezens gelukkig met Hem en met de Vader verzoend worden (Kol. 1:20).

Alle ervaringen van de eerste zendingsreis werden samengevat door te vertellen hoe God een deur van geloof had geopend naar de heidenen (Hand. 14:27). De enige deur (uitgezonderd het kleine en bijna afbrekende werk met Cornelius, die reeds een gelovige was) die duidelijk vóór die tijd naar de heidenen was geopend, was de deur van de religie of het ritueel. Nu laat de deur van geloof heidenen zo nabij God komen als de meest nauwgezette religionist die ooit de tempelhoven had betreden, zelfs nog dichterbij. Een zorgvuldig religionist zou een persoonlijke relatie met God kunnen hebben door geloof, maar als hij dat deed was dat omdat hij een geest had die het uitschreeuwde naar de levende God, en niet zozeer omdat hij zich nauw aan de rituelen hield.

Handelingen 15 doet verslag van hoe de Joodse en heidense gelovigen, meestal door de vertegenwoordiging van hun apostolische dienaren, dicht bij het vormen van een blij begrip kwamen, een entente cordiale, zoals diplomaten het noemen.

Gelezen in het licht van Galaten komt dit verhaal er op neer dat gelovige Farizeeën in Jeruzalem iets van hun oude prosliterende vuur hadden getoond door op eigen initiatief naar Antiochië te gaan, om uit te vinden wie er nu precies houders van de Wet waren en wie niet, dan de stelling brengend dat besnijdenis onlosmakelijk verbonden was met redding.

De kanaliëten drongen zich tot op zulke hoogte binnen in het kanaal, dat het kanaal verstopt raakte. Het *middel* van zegen was in hun denken veel meer van belang dan het *feit* van zegen. Daarom, (1) om de voor de heidense gelovigen de lucht te doen opklaren, (2) de gelovigen in Jeruzalem meer volledig op de hoogte te brengen van de weg van de genade en aan hen hun voorrechten duidelijk te maken, onder de profeten, van het brengen van het evangelie aan de natiën, en (3) om Paulus door een ervaring te laten gaan die er voor zou zorgen hem meer volledig als dienaar van de verzoening te kwalificeren, werd de conferentie in Jeruzalem georganiseerd onder de leiding en richtinggeving van de Heer van zowel de Jood als de heiden.

Onmiddellijk na het bereiken van de stad zag Paulus een paar van de meer invloedrijken, inclusief Petrus, Jakobus en Johannes, en overtuigde hij hen er van dat hij een andere en onderscheiden opdracht had, waarvan net zo volledig getuigd wordt als de hunne. Daarom bleef er voor hen niets anders over dan de feiten te erkennen en de handen te schudden, als instemming dat hun werkvelden anders waren.

Aangezien de broeders in Jeruzalem trouw waren in hun bediening (en tenminste de apostelen waren trouw), waren er nog geen merkbare verschillen tussen de twee bedieningen zelf. Niets dat Paulus ooit zei over redding door genade is zoeter of meer waar dan de woorden van Petrus in Handelingen 15:11.

Na niet weinig discussie, botsingen en geschokt worden aan de zijde van de verzamelde gelovigen, stond Petrus op en in roerende taal richtte hij zich tot de Farizeïsche vleugel van de conferentie - want zij waren het die de problemen veroorzaakten. Hij herinnerde hen aan het juk van de Wet en hoe, alle schijn terzijde, niet één van hen in staat was geweest het te dragen. Hij verwees naar het duidelijke feit dat God de natiën al door geloof in Christus had

gered, zonder enige relatie dan ook met het Mozaïsche ceremonieel. Wat men moest doen was niet proberen God te verleiden door door te duwen in overeenstemming met hun eigen vooroordelen, verwachtend dat Hij hen zou stoppen als het verkeerd was, maar Hem te eren door het volle gewicht te leggen op wat Hij reeds had gedaan. De heidenen waren door geloof in hun hart gezuiverd, hetzelfde als de Joden. In zake de hart-zuiverheid door geloof en niet door ritueel was er geen verschil. Geloof hangt niet rechtstreeks af van de mens, maar van God. Het is Zijn werk, Zijn geschenk (Efe. 2:8); het wordt bewerkt door Zijn genade.

Deze heidense broeders, zegt Petrus tot de Farizeeën, zijn zeker niet méér in staat het juk te dragen dan wij, die er eeuwen ervaring mee hebben gehad. En als God hun onvermogen tegemoet komt door Zijn genadevolle regeling in Christus, dan kunnen wij, net als zij, alleen gered worden door de genade van de Heer, Jezus Christus. Wij zouden ons, daarom, nederig moeten voelen en niet superieur.

De woorden "juk" en "genade" brandden als vuur in de harten van de vergadering en zij zaten stil in de aanwezigheid van hun Heer. Harten werden gesmolten en in die staat van verandering was er meer één-wording dan er ooit heeft bestaan tussen de gelovige Jood, als een klasse, en de gelovige heiden. Waarom had die conferentie daar niet kunnen eindigen? Een passende vraag, want we zouden de aangenamer paden willen betreden. Maar Gods treden zijn waar.

Gode zij dank voor de band die alle gelovigen van alle tijden en bedelingen samenbindt. We zijn tot op zekere hoogte gescheiden door fasen van goddelijke doelstelling, maar wij hebben de gezamenlijke grond van de grotere huishouding van geloof en van het burgerschap met de heiligen. De Joodse vaders en profeten gingen vooraf aan de triomferende strijdwagen van Christus: wij volgen die. Hun geloof en het onze is hetzelfde, want de zetel van het geloof is in het hart, niet slechts in het geheugen of in het verstand. Het is in het midden van de ziel, waar alle impulsen en bewegingen hun oorsprong hebben.

Barnabas en Paulus herhalen de ervaringen van hun eerste zendingsreis naar Klein Azië, wat alleen bevestigt wat Petrus zojuist had gezegd. Dan begint Jakobus, duidelijk als de bisschop van de lokale kerk, met het opnieuw opsommen van de opmerkingen van Petrus en door het bevestigen van zijn leidende gedachte, door te verwijzen naar de profetieën van de Hebreeuwse Schrift. Als een Hebreëer die Hebraïsten toespreekt gebruikt hij Petrus' nieuwe naam: Simeon. Alles wat Petrus als feiten had verhaald en gepresenteerd, toont Jakobus nu als overeenstemmend met de Schrift, hoewel niet noodzakelijk als hun vervulling. Hij spreekt van de "woorden" van de profeten en haalt een samengesteld voorbeeld aan, uit Jeremia 12:15 en Amos 9:11,12. Het doorwrochte Woord van God, waarvan door de drie voorafgaande sprekers werd getuigd, werd getoond in te stemmen met het geschreven Woord van God - zoals dat altijd gebeurt.

Het niet geciteerde deel van Amos' profetie is zeer welsprekend. De belofte wordt gegeven dat de Israëlieten Edom zullen bezitten en al de natiën over wie JAHWEH's naam is uitgeroepen of op wie JAHWEH Zijn naam of zegel plaatste, naar de wijze van Mattheüs 25:31-40. De kern van het citaat is dat de dingen die voor hun ogen aan het gebeuren waren, niet zomaar willekeurige gebeurtenissen waren, maar bij God al bekend waren vanaf het begin van de tijd en dingen waren die Hij had besloten te doen gebeuren; en de heidenen die zo tot geloof kwamen moesten onderschikt zijn aan, ja zelfs bezeten door, Israel. En

indien dienstbaar aan Israel, dan waren ze ontvankelijk voor Israel's aanwijzingen. En Jakobus ging voort deze voor te stellen.

Onze natuurlijke neiging om Jakobus fout te noemen voor het zowel Jood als heiden een beetje te binden, in plaats van beiden geheel los te maken, moet niet toestaan dat wij vergeten dat wat het ook was dat Jakobus deed, er door Petrus, Johannes en Paulus aan werd meegewerkt. Er waren daar tenminste twee van de oorspronkelijke twaalf die sommige dingen op aarde los maakten en zeer weinig andere dingen bonden, geleid en gesteund door hun hemels-ondersteunde apostolische krachten. Om deze reden, en geen andere, "schijnt de heilige geest en ons toe niet meer zwaarte op jullie te plaatsen dan deze essentiële dingen" (Hand. 15:28). En indien de actie de apostelen en de oudsten en de hele kerk in Jeruzalem en de heidense gelovigen voor wie het gedaan werd, beviel, dan zou dat ook ons moeten bevallen. Zelfs een fout kan niet ruw weggescheurd worden, opdat het niet enige waarheid met zich zou brengen waarvoor het zou acteren als een misplaatste steun. De inzettingen waren zeker niet zonder fouten, en werden nooit verder gevoerd dan bij hen die in de brief zelf werden genoemd, en vervielen gelijdelijk (zoals in Jeruzalem) met het wegwijnen van het gezag van Jeruzalem.

Nadat Jakobus zijn meningen had genoemd, lanceert hij al bij voorbaat een verdediging tegen een mogelijke tegenwerping door de Farizeeën, die geneigd zouden zijn te denken dat de regeling te slap is. Dienovereenkomstig zegt hij dat allen zonder te twifelen dit denkbeeld zouden kunnen overnemen, zelfs zij die strikte Mozaïsten waren, want de bezorgdheid dat de Mozaïsche Wet zo aan invloed en gezag zou inboeten, was nergens op gebaseerd, want men ging door wekelijks in iedere stad de Wet te lezen.

Het was zo ver van aantonen dat Jood en heiden op gelijke voet waren, dat deze conferentie het tegendeel aantoonde. Jood en heiden hadden beiden wel dezelfde behoefte. Jood en heiden hadden beiden nodig dat die behoefte geleverd werd vanuit genade en niet uit verdienste; maar die genade was op zulk een wijze werkzaam naar gelovige Joden, dat het hun plaats op de aarde dominant maakte en de plaats van de gelovige heiden onderschikt. Dit is absoluut anders dan de situatie in de huidige tijd, waarin God uit de twee één nieuwe mens maakt, ons niet op grond brengend die tevoren bezet was door Joden, maar beiden, zowel ons uit de heidenen als lichaams-gelovigen uit de Joden, op een grond brengt die nooit eerder gekend was (Efe. 2:14-18). Zij die, op z'n best, gasten waren aan de goddelijke tafel, zijn nu, in deze bedeling, leden gemaakt van de familie.

Het evangelie van het koninkrijk, zoals door Paulus verkondigd in de synagogen, wordt kort uiteengezet in Handelingen 17:3. De relatie die het lijden en opstaan van de Messias had met de Hebreeuws Schrift is het hoofdthema van zijn uiteenzetting. En uit de brieven aan de Thessalonicenzen leren we dat hij hen veel van de voorafgaande gebeurtenissen vertelde (1 Thess. 2:6) en die verbond met de tweede komst van onze Heer - dezelfde komst die lang tevoren was voorgezegd, want het woord parousia (zoals verbonden met onze Heer) wordt nergens gebruikt voor iets dat verband houdt met de lichaamskerk van de huidige bedeling. Toevoegend werd een andere eerdere komst onthuld, een die alleen Paulinische gelovigen zou aangaan, de vrees van sommige gelovigen verdrijvend dat levend gelovigen voordeel zouden hebben ten tijde van Christus' komst, en de vrees van andere gelovigen dat de dood het einde van alles was, door de aankondiging dat noch levende noch dode heiligen voordeel

of nadeel zouden hebben, want beide groepen zouden op het zelfde moment opgenomen worden (1 Thess. 4:13-18).

De activiteiten van Handelingen 17:1 tot 19:20 brengen de elfde-uur werkers van de wijngaard gelijkenis in beeld. De gelijkenis was in het geheel niet verbonden met de kerk van de huidige tijd, want er was niet zoiets toen de gelijkenis werd gegeven. En we moeten latere onthullingen niet willen teruglezen in eerdere omstandigheden.

De gelovigen, zowel Joden als heidenen, van deze overgangperiode, de kerk van God (1 Kor. 10:32) zoals die toen bestond, zouden allen hun plaats in het koninkrijk op aarde hebben gevonden (voor zover de openbaring toen toonde) als niet de natie-wijde en individuele afval het nodig maakte alle zaken die verband hielden met dat koninkrijk uit te stellen, de heraanpassing van de tijden (Hebr. 11:3), zodat nu een werk gedaan kon worden dat na het Millennium scheen te behoren, de heraanpassing van de heiligen (Efe. 4:12) aan de nieuwe omstandigheden en het onthullen van doelstellingen en bestemmingen die nooit gekend waren of door welke profeet dan ook, van Adam tot aan Paulus, gedroomd waren.

Bovendien zullen gelovigen uit de Handelingen 13 t/m 28 periode, net zoals die van de evangeliën en Handelingen 1 t/m 12, hun deel hebben op de aarde, waar zij het verwachten, behalve voor hen die bereikt werden in de doelstelling van God door Paulus' bediening, een bediening die niet door de twaalf werd gedeeld. Dit zal duidelijker worden naar mate we voortgaan.

Een crisis wordt bereikt in Handelingen 19:21, wat aangeeft dat er op z'n minst een verandering in Paulus' bediening aan het komen was. De gloeiende tijden van Romeinen 15:19 stonden op punt voorbij te gaan. De "machtige tekens en wonderen" begonnen met hun neergang, en faalden later geheel, zoals precies rond deze tijd beloofd werden (1 Kor. 13:8).

Christus als de Zoon van David en dientengevolge erfgenaam van de troon, zoals gepredikt in Handelingen 13, heeft ruimte gemaakt voor Christus als de Zoon van Abraham en erfgenaam van het land, zoals uiteengezet in Romeinen en Galaten. Die vriendschapsleer maakt op z'n beurt ruimte voor Christus als de plaatsvervanger van Adam en erfgenaam van de onbeperkte heerschappij over de aarde en lid van God's familie.

Dit leidt de bediening van verzoening in vanaf 2 Korinthe 5:14-21. Maar er is iets nog grootser, of indien niet grootser dan nog meer specifiek dan deze algemene zoon relatie. Het is een zaak van lotdeel bij een gezamenlijk erfgenaamschap in de hemelse gewesten. De verzoening wordt door allen gedeeld. Alle vijanden, zowel in de hemel als op de aarde, worden tot vrienden gemaakt - en meer dan dat: tot op prijs stellende, antwoordende en oprechte zonen (Kol. 1:20) - maar niet allen zullen dezelfde bestemming delen of lotdeel krijgen, tenminste niet tijdens de tijden van de aionen. En voorbij dat punt gaat de Schrift niet.

Zo worden we door een vier semester cursus in Gods school geleid,

1. DIENSTBAARHEID, waarmee vergeving, afhankelijkheid van berouw verbonden is.
2. VRIENDSCHAP, met haar rechtvaardiging in antwoord op geloof.

3. ZOONSCHAP, met haar verzoening, naar het genoegen van Zijn wil.
4. GEZAMENLIJK HEERSEN, met het gewicht van heerlijkheid, voortkomend uit niets anders dan soevereine genade.

Wat ook de les is of wanneer we die leerden, het is altijd: Eén, Heer, God, Vader en hartespoet, over allen, door allen, in allen; Schepper, Onderhouder, Ouder.

Hoewel Paulus' bediening een geleidelijke verandering doormaakte, is er nóg een groot verschil tussen de dingen die hij zei tot de leiders in Efeze in zijn afscheidsrede tot hen in Milete en de dingen die in zijn latere brief werden gezegd die algemeen aan de Efeziërs wordt toegeschreven. Deze latere dingen, op het punt van bestemming geheel geestelijk, werden aan geen kerk toevertrouwd door mondelinge overdracht, maar aan allen samen door een brief.

Het is zeer waarschijnlijk dat er een hint over een toekomstige bediening in onverdunde genade te vinden is in Handelingen 20:24 om "het evangelie van de genade van God te betuigen" (zie ook Efe. 3:2). In geen geval kunnen we in "alle raad van God" (Hand. 20:27) onthullingen lezen die pas daarna werden gedaan, en die behoren bij een andere bediening en bedeling, "het geheim, dat verhuld was vanaf de aionen en vanaf de generaties, maar nu openbaar gemaakt werd aan Zijn heiligen" (Kol. 1:26).

Het was rond dezelfde tijd dat Paulus de gelovigen in Rome smeekte met en voor hem te bidden, opdat hij verlost zou worden van de koppigheid in Judea. De koppigen waren niet de ongelovigen, zoals ten onrechte door de King James vertaling wordt gesuggereerd, maar de gelovigen die de genade van God hadden weerstaan, zij die verbijsterd maar niet verslagen waren tijdens de conferentie te Jeruzalem. Tijdens de tussenliggende jaren waren de Judeese gelovigen met tienduizenden toegenomen (Hand. 21:20) en zij waren het die alles wat in hun macht was gebruikten om Paulus tijdens zijn laatste bezoek aan de verharde Joodse hoofdstad te doden.

Handelingen 21 gaat over een andere Pinksteren, maar jammer genoeg verschilt die van die eerste na Christus' dood en opstanding. Toen haastten gelovigen zich om bewijs aan te leveren dat hun geloof in het koninkrijk sterk was. Zij doorstonden een groot gevecht van beproeving en deden dat graag. Alle gelovigen klitten tezamen. Nu wordt de meest vooraanstaande verkondiger van het koninkrijk gehaat en overvallen door Farizeese gelovigen. De myriaden (Grieks voor tienduizenden) van gelovigen waren allen ijverig voor de wet, maar niet zo ijverig voor het woord van God. Zij gaan in stilte voorbij aan Paulus' zinspelingen op Jezus als de Messias van de natie (Hand. 22:8,10,19), want zij geloofden dat zelf, en was het niet Paulus' stiefvader die het kruis van Jezus had gedragen en was zijn zus niet onder hen? Maar alleen al het woord "natiën" (Hand. 22:21) prikkelde de menigte tot razernij.

Paulus had bijna de bediening vervuld die hem bij zijn ommekeer was gegeven, om de naam van de Heer uit te dragen (1) voor de heidenen, (2) en koningen, (3) en de kinderen van Israel. Er bleef alleen het getuigenis voor koningen over en voor het aanzienlijke deel van de Joodse verstrooiing dat in Rome was.

Er was voor Paulus geen werk meer in Jeruzalem, dus, gewaarschuwd door zijn neef over een samenzwering om hem te doden, werd hij als een gevangene overgebracht naar Caesarea, waar de harten van Jafetische heidenen tevoren waren gezuiverd door het geloof dat in Jezus Christus is.

Mogelijk was Cornelius niet langer daar, maar Filippus was dat wel en ook vier van zijn profetische begaafde dochters. Ook Lucas was daar en daar, aan de grenzen van de aarde, waar het rotsachtige, vrijwel havenloze Joodse land maar al te onsympathiek de instabiele zee raakte (die de heidenen afbeeldde), kan hij zijn evangelie en veel van Handelingen hebben geschreven tijdens de twee jaren van wachten.

Het beeld was in de vroege eeuwen van deze bedeling heersend dat het evangelie van Lucas meer speciaal voor de heidenen was geschreven, zoals dat van Mattheüs duidelijk Joods is. Dit is maar een half uitgesproken waarheid. Zoals eerder vermeld waren de evangeliën nooit bedoeld om identiek te zijn en konden dat ook niet zijn, niet meer dan dat plaatjes van de vier zijden van hetzelfde huis identiek zullen zijn. Mattheüs getuigt van onze Heer als de Koning. De troon is de troon van David en daarom beslist Joods. Lucas getuigt van de Heer als de Zoon des Mensen, Gods menselijke Zoon, zoals Adam in de zaken van zoonchap en wereldse heerschappij, maar geheel anders dan hem waar het ervaring en kennis betreft. Lucas is de enige evangelist die Adam noemt. Dit kan de reden zijn waarom wordt gezegd dat alleen het evangelie van Lucas door heidenen verstaan kan worden, omdat het werk van de Zoon des Mensen zo ver gaat als de aarde reikt.

David, Mozes, Adam en God zijn daarom in bepaalde zin representatief voor de onderstroom van feiten in de evangeliën van Mattheüs, Marcus, Lucas en Johannes.

De schipbreuk van Handelingen 27 was niet ongelijk aan de hoop van het koninkrijk. Indien de stuurman van het Joodse schip Paulus'advies had aangenomen, dan had hun hoop niet naar de bodem van de zee hoeven te gaan, hoewel zij opnieuw heroverd en geplant zullen worden! Maar hoewel het Joodse schip, als vanouds vertrouwend op Egypte, vernield werd en de koninkrijkshoop overboord gezet, waren Paulus en zijn nabij metgezellen, samen met vele heidenen, individueel uit het wrak gered en werden aan hen betere dingen gegeven dan zij op andere wijze konden hebben.

Toch was de schipbreuk slechts een beeld, en dat wat het uitbeeldde kon nog steeds voorkomen worden. Zou de Joodse groep in Rome zich afwenden of zou men de doem bezegelen?

Terwijl de derde en laatste oordeelsstraf van blindheid (Jes. 6:9,10; Matt. 13:14,15; Joh. 12:39-41; Hand. 28:26,27) onbesproken bleef, waren er nog steeds koninkrijkskrachten, en deze werden vrijelijk gebruikt op het eiland Malta, tot zegen van nog meer heidenen.

Handelingen 28 brengt Paulus naar Rome en naar de verwerping van zijn boodschap door de Joodse kolonie als zodanig. Hij bracht hen een boodschap die hen niet alleen zou bevrijden van het juk van het Mozaïsche ritueel, maar ook van het juk van het Romeinse rijk. Maar net als hun prototypes kozen ook zij "Wij hebben geen koning dan Caesar."

Na het vonnis leren we dat Paulus zo'n twee jaar actief was in Rome, "het koninkrijk van God proclamerend en onderwijzend de dingen aangaande de Heer Jezus Christus" (Hand. 28:31). Was dit niet hetzelfde soort van getuigenis over het koninkrijk dat aan de Joden was gegeven, zoals genoemd in vers 23? "... het koninkrijk van God betuigend, en hen bovendien overredend aangaande Jezus, vanuit zowel de wet als de profeten"? Het antwoord is: Nee.

De bediening die volgde op de verwerping van Israel hebben we in Efeziërs, Filippenzen, Kolossenzen en 2 Timotheüs, en de meeste van die dingen konden niet afgeleid worden uit de wet en de profeten, omdat ze er gewoon niet zijn. Verder, Jezus was de persoonlijke naam van onze Heer en is verbonden met Zijn vernedering door en onder Zijn volk Israel. Die vernedering is tot een kenmerk van eer gemaakt, dat is waar, maar de naam Jezus is niet Zijn officiële titel. Die fase van de goddelijke soevereiniteit die na de verwerping werd verkondigd wordt aangeduid door de kwalificerende clause: "onderwijzend de dingen aangaande de Heer Jezus Christus."

Aangezien Handelingen niet een geschiedenis is van de kerk zoals we die nu kennen, maar van Israels verwerping van de her-aanbieding van het koninkrijk - omdat zij het onder de persoonlijke aanbieding van onze Heer hadden geweigerd - zouden we niet moeten verwachten hier enige uitwijding over Paulus' gevangenisboodschap te vinden. Maar zowel het Heer en Christus, waarmee de naam van Jezus is verbonden, veronderstelt zeker dat hij niet voortging met dezelfde bediening die zijn inspanningen hadden verlangd toen hij voor het eerst in Rome aankwam.

De term "koninkrijk van God" is een zeer brede term. Ze is generiek. Ze noemt het geslacht en onderscheidt het van het koninkrijk van Gods tegenstander. Het omvat zowel de hemel als de aarde. Waar naar een specifieke zinsnede wordt verwezen zal iets gevonden worden om ons te helpen de soorten van koninkrijk te kennen onder dat algemene hoofd. Alle goed opgeleide leraren van Gods Woord verkondigen alle fasen van het koninkrijk van God, maar zij nodigen niet uit voor of dringen mensen in iets dat verleden tijd is of opgeschort.

Opeenvolging en volgorde van de Griekse boeken

Indien de Griekse Schrift doorgelezen wordt, de getekende brieven van Paulus weglatend, vinden we dat er geen tegenstrijdigheid en geen verwarring is. Er is het Joodse kledingstuk en een min of meer prominent heidense franje. De evangeliën volgen op de Hebreeuwse geschriften. Handelingen volgt op de evangeliën, een genadevolle vergoelijking van gelegenheid voor de begunstigde natie. Joodse brieven volgen dan op Handelingen, instructies gevend aan individuele Joodse gelovigen, óf wanneer de stad op punt stond verwoest te worden, óf nadat die verwoest was geworden, zodat het geloof van Pinkster koninkrijksgelovigen niet geheel verloren zou gaan. En Openbaring, ofwel Onthulling, volgt op de Joodse brieven, om in het bijzonder in de toekomst bemoediging te geven in beproevende tijden die vooraf zouden gaan aan de komst van hun Messias in kracht en grote heerlijkheid.

De rangschikking van de boeken in de drie oudste Griekse manuscripten, alsook in de kerkgeschiedenis van de eerste drie eeuwen, onthult het feit dat er altijd een onderscheid werd gemaakt tussen de Joodse geschriften en die van Paulus. De rangschikking van de

boeken in de drie oudste manuscripten, de Sinaïticus, de Vaticanus No. 1209 en de Alexandrinus zijn als volgt:

SINAÏTICUS

MT,MK,LK,RO,1KOR,2KOR,GAL,EFE,PH,KOL,1TH,2TH,HE,1TI,2TI,PHM,HAND,JA,1PE,2PE,1JN,2JN,3JN,JD,OPENB.

VATICANUS

MT,MK,LK,JN,HAND,JA,1PE,2PE,1JO,2JO,3JO,RO,1KOR,2KOR,GAL,EFE,PH,KOL,1TH,2TH,HE.

ALEXANDRINUS

MT,MK,LK,JN,HAND,JA,1PE,2PE,1JN,2JN,3JN,JD,RO,1KOR,2KOR,GA,EFE,PH,KOL,1TH,2TH,HE,1TI,2TI,TIT,PHM,OPENB.

Een korte blik op het onderstaande zal een paar zaken opleveren die waard zijn opgemerkt te worden.

1. De evangeliën zijn onveranderd en verschijnen in dezelfde positie met betrekking tot de hele groep en zelfde volgorde met betrekking tot zichzelf, zoals wij gewoon zijn ze in onze hedendaagse vertalingen te zien.
2. Openbaring is onveranderlijk en bezet de plaats die wij gewend zijn.
3. Handelingen en de Joodse brieven zijn onveranderlijk in hun volgorde en hun relatie met elkaar, maar hun positie met betrekking tot de evangeliën varieert.
4. De Paulinische geschriften zijn onveranderd in volgorde, maar verschillen in positie.
5. Er zijn vijf groepen:
 - (a) de evangeliën.
 - (b) Handelingen.
 - (c) de Joodse brieven.
 - (d) de Paulinische brieven.
 - (e) de Openbaring.Maar hun volgorde binnen enige groep is in alle gevallen dezelfde.
6. Indien de acht boeken, Handelingen, Jakobus, 1 Petrus, 2 Petrus, 1 Johannes, 2 Johannes, 3 Johannes en Judas, in de Sinaïticus naar voren gehaald zouden worden en direct na het evangelie van Johannes geplaatst, dan zou de volgorde in alle drie de MSS identiek zijn.

Uit deze feiten wordt het duidelijk dat het boek Handelingen in de eerste drie eeuwen altijd in verband werd gebracht met de Joodse geschriften. Onze moderne plaatsing er van, vóór de Paulinische kerkbrieven, is zonder twijfel te danken aan de aanwezigheid in het Christendom van de theorie dat de kerk van deze bedeling, het lichaam van Christus, de plaats van Israel inneemt in alle beloften, profetieën, illustraties en types, en daarom tegelijkertijd de Bruid van het evangelie van Johannes en van de Openbaring is. Maar het is aan Origenes, en niet aan enige Bijbelschrijver, te wijten dat we deze 'geestelijk Israel' theorie hebben.

Een ander interessant bij-effect in relatie tot de boeken van de Griekse heilige geschriften, is dat aan de vier evangeliën - Handelingen, Paulus' brieven en 1 Petrus en 1 Johannes - in de

eerste drie eeuwen van de Christelijke tijd door geen enkele groep van gelovigen werd getwijfeld. En Paulus' brieven werden nooit door betwijfeld door enige gelovig individu, voor zover we weten. De boeken Hebreëen Jakobus, 2 Petrus, 2 Johannes, 3 Johannes, Judas en Openbaring werden vrijwel algemeen betwijfeld, niet echt over hun auteurschap of authenticiteit, maar meer over hun toepasbaarheid voor openbare lezing in de kerken. Hebreëen en Openbaring, de grotere boeken zijnde, waren de voornaamste onderwerpen van debat, als er tenminste een was. Zelfs een kind kan het verschil tussen hen en de brieven aan de Efeziërs, de Filippenzen en de Kolossenzen herkennen. De vrees was dat het denken van hen die zich hadden afgekeerd van het heidendom om de levende God te aanbidden, verward zouden worden door de introductie van lezingen die zo tastbaar Joods in inhoud en beelden waren en zo om innige kennis van de Hebreeuwse geschiedenis, gewoonten, beloften en profetieën riepen om begrepen te worden.

In alle gevallen, met het oog op het bewijs van de manuscripten, schijnt het passend voort te gaan met ons onderzoek door eerst de Joodse brieven ter hand te nemen, omdat zij volgen op en komen uit de evangeliën en Handelingen, waarin we niets gevonden hebben dat met recht vergeleken kan worden met de boodschap aan en van de kerk van deze bedeling.

Deel 5a - De brief aan de Hebreëen (deel 1)

Slechts voor chronologische redenen keren we ons eerst tot het boek Hebreëen, dat, hoewel het in de manuscripten niet gegroepeerd is met de andere beslist Joodse geschriften, toch Joods is, zowel in naam als in inhoud. De schrijver was zowel profeet als priester voor de gelovige Joden, om de verzwakkende gelovigen in Israel te vermanen, te troosten en bemoedigen, nadat ze nationaal terzijde gesteld waren en wanneer, net als in de donkere dagen kort voor de Babylonische ballingschap, de rechtvaardigen niets anders hadden om van te leven dan van hun geloof (Hab. 2:4). Alles wat hen was geleerd om op te hopen stond op het punt ten onder te gaan in de zwartheid van oordeel. Maar hoewel geloof in en hoop op de onmiddellijke vervulling van de koninkrijksbeloften noodzakelijk zwak waren, kon dat hun geloof in God als Schepper, Onderhouder en Vader niet breken.

Daarom was het om de gelovige Joden te helpen de schok van de verwoesting van hun stad en de algemene verstrooiing van hun volk te weerstaan dat het boek Hebreëen werd geschreven. Indien iemand er de voorkeur aan wenst te geven te denken dat het door iemand anders dan Paulus werd geschreven, door Apollos, door Barnabas, door Lucas, door Silas of nog iemand anders, dan is dat prima. Wie het schreef is niet van belang, het goddelijk auteurschap is dat wel. De naam van de schrijver werd, in ieder geval, met opzet weggelaten, en dat is van groot belang.

We moeten niet het feit vergeten dat de Hebreëen, of de Hebraïstische partij onder de Joden en het gelovig deel onder hen, de ontvangers waren van deze brief. Tenzij onze ethiek zo losjes is dat ze ons toestaat het goed te vinden de goedkeuring van een cheque te vervalsen die uitgeschreven is aan de een of andere persoon met het oog op zelf het geld te

verkrijgen, tenzij wij dat kunnen doen kunnen we niet volharden iets te stelen van de Hebreëen op het gebied van speciale beloften of specifieke instructies. Wij zijn geen Hebraïsten of zelfs maar Hellenisten. Wij zijn geen Joden, noch Israëlieten. Wij zijn gelovige heidenen, door geloof aan Christus verbonden, zonder naar Israel te kijken of zelfs naar Abraham. Onze relatie met God is strikt individueel en niet nationaal. Het is zo ver van nationaal dat het zelfs niet met een stam verbonden is of denominationaal of familair.

Laten wij daarom het boek Hebreëen daar laten waar het door goddelijke aanwijzing en toezicht werd geplaatst - aan de Hebreëen. Zij hadden het in het verleden nodig en zullen het nog nodig hebben nadat het lichaam van Christus is gecompleteerd. Het nobelste woord is verarmd, haar grootste hoop is overspoeld door wat we als lichaam van Christus hebben in het hemelse gebied. We hebben net zoveel noodzaak van de Hebreëen te stelen als een baron dat heeft om een zak met koren te gappen van een van zijn onderhorigen.

Laat er geen misverstand zijn. Heel de Bijbel is er voor ons, maar die gaat niet in z'n geheel over ons. Het is allemaal voordelig voor onderwijs, voor weerlegging, voor correctie, voor instructie in rechtvaardigheid. En zonder dit alles en zonder een juiste verdeling van dit alles, is de mens van God armoedig uitgerust en ongeschikt voor ieder goed werk, omdat hij verwarring zal inbrengen met betrekking tot de goddelijke doelstellingen.

Als er al enige twijfel zou zijn over het opschrift "aan de Hebreëen," dan kan die er toch niet zijn over de verwijzing naar "de vaders"(Hebr. 1:1). En zij behoren tot de "Israëlieten," Paulus' "verwanten naar het vlees" (Rom. 9:3-5).

Hebreëen is verbonden met de evangeliën en Handelingen door hoofdstuk 2:1-4. Het is verbonden met dat wat gesproken begon te worden door de Heer, d.w.z. het eerste deel van de hemelse bediening van onze Heer, de periode van de activiteiten van de twaalf die Jezus vergezeld hadden vanaf de dag van Zijn doop tot aan Zijn hemelvaart. Er is hier zelfs geen hint over de dingen die onze Heer spaarde voor het tweede deel van Zijn hemelse bediening, welke dingen nooit geuit of zelfs gekend werden door de twaalf, en door speciale onthulling alleen aan en door Paulus bekend werden gemaakt en door hem bediend door brieven en door hen die hij had opgeleid.

De tijd van Pinksteren tot aan de verwoesting van Jeruzalem (de twintigste verwoesting in 70 n. Chr.) loopt parallel met de tijd vanaf het geven van de Wet en het sluiten van het verbond bij de Sinaï, tot aan de intrede in Beulah, het gehuwde land. Ja, deze periode mag heel goed een anti-type van de wildernis genoemd worden. Toen gingen ze niet binnen vanwege hun ongeloof. Zij gingen niet binnen in dat gezegende huwelijks-koninkrijk waarmee zij openlijk getrouwd waren bij de Sinaï. Ook hier was er een groot gevaar voor hetzelfde. Nationaal was al besloten dat zij niet het koninkrijk konden binnengaan, maar de individuele gelovigen, zoals destijds Kaleb en Jozua, kunnen hun lotdeel bewaard zien totdat de koninkrijkstoestand in zal gaan, als zij tenminste niet verloren gingen na het zelfde voorbeeld van ongeloof. Let op de "mitsen" in Hebr. 3:6,14.

De substantie van het boek (Hebreëen) is een uiteenzetting van Jezus Christus als de Zoon van God, de creatieve Middelaar van God (Hebr. 1:2,10), Die als zodanig noodzakelijk groter is dan de profeten (1:1), groter dan de engelen (1:5-14; 2:2), groter dan Adam, zoals de Schepper groter is dan Zijn schepsel - hoewel Adam in het begin de heerschappij over de

aarde was gegeven (Gen. 1:28; Hebr. 2:6-8), groter dan de duivel (2:14), groter dan Mozes (3:3), groter dan Jozua (4:8), groter dan Aäron (4:4-7), groter zelfs dan Melchizedek, die Hem met meest nauwkeurig uitbeeldde, voor zover de werkelijkheid groter is dan het beeld er van. Christus is alles in substantie dat de Joden in type hadden; daarom, indien iedere druppel van die typerend stroom zou opdrogen (zoals dat op punt stond te gebeuren) zouden ze nog steeds het Hoofd van de Bron hebben, konden zij leven door een verheerlijkt geloof, zoals alle heilige mannen dat voor en onder de Wet hadden.

Dit alles is voor ons, de lichaamsgelovigen, van waarde omdat liefde niets veronachtzaamd dat voortkomt uit en is manifestatie is van degene die het liefheeft. Indien God de moeite genomen heeft om een serie typen en schaduwen in te stellen en te vervullen, en de vriendelijkheid heeft getoond om uit te leggen wat ze betekenen, dan is het minste dat we kunnen doen geïnstrueerd te worden. Maar dat betekent niet dat wij de onderwerpen van het boek zijn, nog zelfs de voorwerpen van de vermaningen, bedreigingen en oproepen. Het is net als bij het priesterschap: "niemand neemt deze eer voor zichzelf" - hoewel te vrezen valt dat velen geprobeerd hebben het te doen. We moeten niet genadeloos binnen rennen en beïnvloed raken door alles voor onszelf voorrang te geven. Als we dit in dit geval doen, zal dat voor ons een verlies betekenen. Wie zou er vechten voor een baan als sheriff, als het gouverneurschap niet alleen open voor ons was, maar als een geschenk aangeboden?

We moeten de situatie in gedachten houden: de tienduizenden Joodse gelovigen in het Messiaschap van Jezus bleven ook allen krachtige Mozaïsten. Zij hadden gezien dat de komst van de Messias zegen betekende voor het volk van Israel en, via hen, voor de heidenen. Hen werd in de tijd van de conferentie in Jeruzalem krachtig onder hun aandacht gebracht dat deze zegen van de heidenen niet naar de wijze van een volle waarneming van Mozes' wet was, maar in een eenvoudiger en meer directe manier. Toch stonden ze, ondanks deze les, op tegen de genade in Christus Jezus, en gingen terug naar Mozes en erger; want sommigen van hen keerden terug naar afgoden en naar de obscene praktijken die hoorden bij aanbedding van afgoden. Sommigen waren op z'n minst in gevaar "de levende God" te verlaten, en die term wordt altijd gebruikt als contrast met afgoden.

Deze gelovigen, samen met de andere Joden, wisten al lang van de belofte van een nieuw verbond, dat van zichzelf een nieuw priesterschap inhield, aangezien de twee nauw met elkaar waren verbonden. Ja, zoals gezien in het eerdere deel van deze uiteenzetting, verbond, koninkrijk en priesterschap waren alle met elkaar verbonden. De huwelijksbeloften bij de Sinäi waren de basis van Israels hoop voor het worden van een natie van koninklijke priesters. Toen faalde de natie. Nu stonden ze voor een nieuwe crisis.

Zoals het oude verbond bevestigd werd door bloed vermengd met water en zoals dat verbond het huwelijksverbond was tussen JAHWEH en Zijn gekozen volk, zo had Jezus nu Zijn liefde getoond, niet door stieren en geiten te slachten, maar door Zichzelf te offeren op de Schedelplaats, buiten de stad Jeruzalem. Daar vloeide het water en het bloed uit. Daar werd de rots geslagen die bloed en water voortbracht, zoals het Hebreeuws van Psalm 78:20 aangeeft (1 Kor. 10:4). Bij de Sinäi werd water vermengd met bloed, zo wordt ons verteld (Hebr. 9:19). Dit was de gewoonte wanneer tijd moest verlopen tussen het aftappen van het bloed en het sprenkelen er van, zoals hier het geval was toen Mozes de voorwaarden van het verbond naar voren bracht voordat het volk besprenkeld werd. Dus veronderstelt het

water, naar buiten stromend met het bloed vanuit de doorboorde zijde van onze Heer, de mogelijkheid van een tussentijd tussen de tijd van het uitgieten en het besprenkelen.

Maar dat bloed was de belofte en basis voor het nieuwe verbond (Matt. 26:28; 1 Kor. 11:25). En met wie zou dat nieuwe huwelijksverbond gemaakt worden? Zoals lang geleden was voorzeggd, "met het huis van Israel en met het huis van Juda," met al de twaalf stammen, precies zoals het bij de Sinaï werd gemaakt.

Let op: het anti-type haalt niets weg van Israel; want zowel het verbond, koninkrijk als priesterschap behoren in type én anti-type bij Israel, en aan niemand anders. Zeker, niemand zou binnen kunnen dringen en ze zonder goddelijk bevel en gezag wegnemen. De vrouw van een man is gekozen door of de man of door zijn ouders. Mensen zouden nauwelijks hun reputatie van fatsoen kunnen behouden door aan te nemen een relatie te onderhouden die zo bijzonder selectief is, zonder van de twaalf stammen te zijn. Maar wat dan met het "geestelijk Israel"? En het enige antwoord is: Wat dan? Waar wordt het in de Schrift zelfs maar genoemd, laat staan gedefinieerd?

Het nieuwe huwelijksverbond moest een verbond van genade zijn dat hoger en boven dat was wat zich manifesteerde bij de Sinaï, omdat in de tussentijd eeuwen van ontrouw aan de kant van Zijn eerst getrouwde en toen gescheiden vrouw haar zonden hadden opgestapeld, zodat, omdat de zonde zo overvloedig was, de genade als superovervloedig gezien moet worden.

In het oude verbond werden aan het volk ceremoniële geschenken gegeven in de vorm van wetten, maar op de Pinksterdag, terwijl de ceremoniën van het nieuwe verbond nog gaande waren (Pinksteren was een verjaardag van het geven van de wet), werden daar niet de harde stenen tafelen naar voren gebracht, net zo hard en niet-antwoordend als de harten van het volk, maar daar werden bepaalde gaven van de geest naar voren gebracht, zoals die behoren bij een bruidegom aan zijn bruid, het begin van het besprenkelen van heel het volk, het begin van dat herstel van en hereniging met de grond van het Beloofde Land dat Jeremia noemt in verband met het verbond.

Dus het fundament van betere dingen en beloften, reeds gelegd in de profeten (Jer. 31:31-34; Eze. 36:25-27), was, in de laatste analyse, niet afhankelijk van de daden van het volk. Het betere van deze beloften bestaat in het feit dat de goddelijke wil, de wil van de Echtgenoot zo u wil, niet komt als een droog bevel, maar komt als een levend en werkend iets in de harten van Zijn volk. Als gevolg daarvan zal een levende kennis van God de gezamenlijke zegen zijn van alle leden van het verbond, en de onderscheiden tussen profeten en niet-profeten, priesters en niet-priesters, zullen wegvallen, en de grond hiervan is gesteld de vergeving van zonden te zijn, geheel alleen tot stand gebracht door de genade van God.

Dit was opdat Jeremia kon voorzeggend dat heel het oude wet beheer, zelfs de kist (de ark) van het verbond zelf, niet langer een voorwerp van verlangen van het volk zou zijn (Jer.3:16,17; Joël 3:1,2; Jes.11:9; 54:13; Eze.11:19).

Wel dan, het gelovig overblijfsel van Israel ervaart als de bruid verzoening, toch? Absoluut! En indien wij verzoening ervaren (Kol. 1:20), bewijst dat dan niet dat wij deel uitmaken van de bruid? Absoluut niet! Verzoening wordt ervaren tussen God en AL Zijn onverzoende

schepselen, zowel in de hemel als op de aarde, en zeker niemand zal er op staan dat engelen de bruid vormen terwijl de Heer Zich op het zaad van Abraham richt! Wij zijn niet van de bruid omdat (1) wij niet zijn uitgenodigd voor die eer, en (2) omdat wij uitgenodigd zijn voor iets anders, iets veel groter.

Het priester-ambt is zeer prominent aanwezig in het boek Hebreeën. Maar voor ons is er geen priester. Wij zijn in Christus en gekozen in Hem van vóór de neerwerping van de wereld (Efe. 1:4). Er was in Eden geen priester en die was ook niet nodig. De aanwezigheid van een priester is een teken van vervreemding. Priesterschap maakt deel uit van het bemiddelend ambt. Het is waar, bemiddelingschap is niet beperkt tot het nieuwe verbond, dat specifiek beperkt is tot heel Israel, maar reikt uit naar "alle mensen" (1 Tim. 2:5,6). Toch wordt nergens naar het priester-ambt verwezen als werkzaam namens de kerk, het lichaam van Christus. De relatie tussen Hoofd en lichaam is te intiem om termen te gebruiken die scheiding inhouden. Het Hoofd is alles voor alle leden (Kol. 3:11), maar wij moeten woorden niet doordrukken voorbij hun Bijbels gebruik. Het schrijven van Gods wet in de harten van Israel onder het nieuwe verbond is uiteindelijk een werk dat gelijk is aan het werk dat de geest in ons bewerkt, maar dat zou een zeer armzalige en zeer valse reden zijn om te veronderstellen dat vanwege dat feit wij zelf onder het nieuwe verbond zijn.

Het oude verbond was op basis van het oude koninkrijk, en er was geen toegewijd priesterschap tot meer dan tien maanden na het ratificeren van het verbond door het besprenkelen van heel het volk. De Wet werd gegeven ten tijde van Pinksteren in het ene jaar en het priesterschap was pas geïnstalleerd na de eerste maand van het volgende jaar. Geen anti-type van enig Israelitisch type is ooit in de heidenen gevonden; daarom worden het anti-typische verbond, het anti-typische koninkrijk en het anti-typische priesterschap alle in Israel gevonden en het priesterschap pas na de vestiging van het koninkrijk in kracht en grote heerlijkheid.

Dit alles is uiteraard toepasbaar op het onder-priesterschap. Mozes acteerde als hogepriester in het bemiddelend werk, en niet anders dan het hogepriesterlijk ambt wordt in Hebreeën besproken, hetzij in type, hetzij in anti-type.

De hogepriester wordt voor het eerst genoemd in 3:1, waar ook een "hemelse roeping" bekend wordt gemaakt. Sommigen hebben dit verbonden met de hemelse of hoge roeping (Filip. 3:14), met andere woorden: de roeping naar de hemelse gewesten. Maar de grammaticale structuur is heel anders. In Hebreeën 3:1 is de gedachte aan die roeping die uitkomt van de hemelse troon, waar de Hogepriester is (Hebr. 9:24). Israel heeft geen hemels lotdeel en hun priesterlijke orde en werk speelt zich, in het Millennium, af op de aarde. De Joden zijn een hemels aangeduid koninkrijk van priesters voor de duizend jaren (Open. 20:6).

Let op dat deze Hogepriester niet het bloed van dieren stort, maar Zijn eigen bloed. Daarom worden de zonden van het volk niet alleen bedekt (zoals het Hebreeuwse woord dat ten onrechte met verzoening wordt weergegeven betekent), maar uitgewist. Dit verschil in bloed wordt in Hebreeën 9:12-14, 26 naar voren gebracht, waar de stieren en geiten en de vaars aan de kant van het type staan en "Zijn eigen bloed," "het bloed van Christus" (Hebr. 9:14) geheel alleen staat aan de kant van het anti-type. Zij waren vaak, Hij was éénmalig. De leer is zeer duidelijk. Jezus Christus vervult persoonlijk alle offer typen, zonder enige

toevoeging of manipulatie dan ook. Het volk heeft geen actief deel aan het tot stand brengen van het nieuwe verbond. Het hangt allemaal af van God. Daarom zal het niet falen. Aan het volk wordt niet slechts een andere religie gegeven, maar geloof in God Zelf, vertrouwen in een Persoon.

Had de natie de her-aanbieding van het koninkrijk tijdens de periode van Handelingen aanvaard, dan zou de grote Hogepriester opnieuw aan hen zijn verschenen (Hebr. 9:28), zoals beloofd werd in Handelingen 3:20 en met smart op was gehoopt in Handelingen 1:6. De hardheid van Israels hart tast de tijd aan, maar niet het feit van de herverschijsning van de Hogepriester. In het type wachtte heel het volk op hem, al was dat door vertegenwoordigers. Zo zullen de twaalf duizend uit elk van de twaalf stammen van Israel vertegenwoordigend voor heel het volk wachten en aan hen zal Hij een tweede maal verschijnen, redding brengend. Want Israel, als de mensendoder, zal weten van de dood van de Hogepriester en kan terugkeren naar hun vaderlijk erfdeel (Num. 35:22-29). Iedere poging de kerk van de huidige bedeling hier in te betrekken zal alleen maar verwarring brengen en geen waarheid.

Het nieuwe verbond is reeds ingesteld (letterlijk: wetgeplaatst of beslist) op betere beloften, maar is nog niet afgesloten (Hebr. 8:6,8) of voleindigd. Dan kan pas nadat heel het volk van Israel is besprenkeld. De besprenkeling werkt eerst op hen in met een bewustzijn van hun eigen schuld bij het doorsteken van hun Messias, en dan met een bewustwording van het perfecte werk dat door de Zondedragers voor hen is gedaan, "besprenkeld zijnde vanaf een boosaardig geweten" (Hebr. 10:22). Zo maakte Jezus reeds de zekerheid van een beter verbond (Heb. 7:22), en de gelovige Joden waren verplicht door of onder de termen van het nieuwe verbond vanaf de tijd van de dood van onze Heer tot de huidige bedeling ophoudt, of voorbij dat en tot het heden, want zulke gelovige Joden hebben nooit de speciale bediening van Paulus gezien of er op geantwoord.

De verwijzing hier is niet naar wettelijk gekibbel, maar veeleer naar de geest er van.

Een meisje waarvan de verloving op het punt stond publiekelijk aangekondigd te worden, zou nauwelijks gerechtvaardigd worden - ja, grondig veroordeeld door zowel het oude als het nieuwe verbond - als zij indiscrete dingen zou doen met een andere man, op de technische grond dat ze nog niet verplicht was. In feite was de Joodse bruid verplicht door de nieuwe koninkrijks wetten zoals uitgegeven door hun Heer in de eerste Bergrede.

Gelovige Joden en gelovige heidenen waren verplicht aan de nieuwe verbondsregeling, de koninkrijksregeling, tot de gevangenisbediening van Paulus uiteen werd gezet. Er was geen bedeling van waarheid die verbonden was met de aarde, anders dan het koninkrijk, er was geen bedeling van aarde-waarheid, anders dan het verbond. Gelovige Joden waren burgers; gelovige heidenen waren vreemdelingen en gasten, maar verantwoording schuldig aan de koninkrijks wetten, net zo zeker als een kanibaal die Europa bezocht onderhorig is aan Europese wetten.

Onder het oude verbond had de Jood bedekking voor zijn zonden. Dat was een rechterlijke zaak. Onder het nieuwe verbond heeft de Jood vergeving, wat een wegdoen is van het voorwerp van overtreding. Met betrekking tot de twaalf stammen van Israel was beloofd: "Ik zal hun verdorvenheid en hun zonde vergeven, Ik zal er niet meer aan denken" (Jer. 31:34).

Er is aan vergeving een sociaal gevoel verbonden dat niet te vinden is onder de oude verbondsregeling.

En er kan hier opgemerkt worden dat het woord "verzoening" in de zin van het oude verbond, in de Griekse Schrift, die gewoonlijk het Nieuwe Testament wordt genoemd, nooit wordt gebruikt. Het Engelse woord (reconciliation) wordt één maal gebruikt (Rom. 5:11), maar maar dan om een heel ander woord te vertalen dan dat wat het Hebreeuwse ritueel beschrijft. De werkelijke betekenis van het woord verzoening is "een toestand of overeenkomst van harmonie," maar het is al zo lang en zo vaak verbonden met de oude offers die nooit zonden kunnen wegnemen, dat het in ons denken opkomt verzadigd met een misleidende kleur. Met dit verkeerd gebruik van verzoening in gedachten is het neerbuigend van het werk van onze Heer te spreken als over verzoening. Het is véél meer dan dat. Het is een genadevol succes.

Maar bedekking is voor Joden en vergeving wordt bijna exclusief zo gebruikt; het een onder het oude verbond, het ander onder het nieuwe. Van ons wordt gesproken als van (uitgezonderd Efe. 1:7; Kol. 1:14) het hebben van rechtvaardiging, vrijspraak, een wegdoen van de aanklacht, wat veel meer is dan vergeving nadat men individueel veroordeeld en gestraft is, zoals dat het geval was met de Jood. De plaats waar wij starten loopt daarom vooruit op alles wat de Jood als zodanig heeft. Maar in toevoeging aan rechtvaardiging, wat een rechterlijke zaak is en negatief van aard, wettelijke actie laten vallend vanwege bevrediging die voor ons is gemaakt door onze Heer en Hoofd, in aanvulling daarvoor hebben we het voorrecht van verzoening of van het in de warme, blije, kring van zonen gebracht zijn, in de familie van God. Het is zeker meer om geadopteerd te worden in de huiskring van de Rechter, dan vrijgesproken te zijn geworden van een aanklacht toen hij op de rechterstoel zat.

Een ander punt van onderscheid en verschil is dit: de Here Jezus Christus is een vervangend offer voor de Jood als zodanig, het anti-type van alle vervangende dieren van oudsher, maar voor ons is Hij meer dan een vervanging. Hij is een vertegenwoordiger. Wij staan op de basisgrond: "Want net zoals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden" (1 Kor. 15:22). De zonden van de Joden zijn weggenomen en uit gedachten verbannen, maar het is afhankelijk van hun bekering. Wij zijn gerechtvaardigd zonder dat er in de wet enige grond voor is gevonden (Rom. 3:24).

Het is waar dat alle onderscheid op den duur zal ophouden in de voleinding, wanneer het Vaderschap van God en de broederschap van mensen (of zou het eerbiediger zijn te spreken van het zoonschap van mensen?) niet langer een sentimentele theorie zal zijn, maar een voldongen feit. Maar zolang er onderscheiden zijn moeten we, als we onbeschaamde en efficiënte werklieden willen zijn, er gehoor aan geven en ze erkennen.

Deel 5b - De brief aan de Hebreëën (deel 2)

Hoofdstuk 10 van Hebreeën gaat verder met de identificatie van Jezus Christus als het anti-type van de Joodse offers, in welke beelden de Joodse gelovigen aanbidders zijn (Hebr. 10:2) en niet waarnemend ambtsdragers. De Joodse gelovige neemt nooit een ambt waar totdat het koninkrijk opgericht wordt en dan zijn diens bedieningen ten behoeve van de natiën. Zijn priesterschap neemt dan grotendeels de basisgedachte aan van 'leraar in dingen die God betreffen,' missionair, pastoraal. Maar in de tijd die door de Hebreeënbrieff wordt bestreken waren de Joden aanbidders, niet alleen toegang hebbend in de hof en het heilige, maar zelfs tot in de meest heilige plaats vanwege het ene offer (Hebr. 10:10,12,14), toen reeds bereikt.

Het elfde hoofdstuk werd gegeven om hen te versterken voor de tijd wanneer ieder zichtbaar teken van goddelijk ongenoegen op hen zou zijn. Zij moesten zich er van bewust worden dat geen hoeveelheid vuur voor de wet, zonder geloof, God geen genoegen kon doen.

Het twaalfde hoofdstuk werd gegeven om hen te helpen zien dat al de schijnbare tekenen van goddelijk ongenoegen, hun tuchtigende beproevingen, voor hun bestwil waren en niet om hen te beschadigen. Er was een groot gevaar voor het worden als Ezau door weg te drijven naar de genoegen van de wereld en zo het geboorterecht te verliezen; want zij waren de eerstgeborenen (Jak. 1:18). En misschien is een korte blik op de eerstgeborene hier nuttig.

Onze Heer is de Eerstgeborene van het leven (Kol. 1:15-17) en ook de Eerstgeborene uit de doden (Kol. 1:18). In de eerdere staat van de Enig Geboren Zoon van God, relateert Hij met het universum en is, daarom, niet afgebeeld in de Joodse typen. Maar in het latere ambt wordt Hij vrijelijk afgebeeld. De Wet getuigt van de eerstgeborene uit het graf, want het was de eerstgeborene van de vrouw, niet noodzakelijk van de man, "de mannelijke die eerst de baarmoeder opent," die afgebeeld wordt in het beeld.

Onder de Wet had de eerstgeborene een paar bijzondere verantwoordelijkheden en een paar bijzondere voorrechten om daaraan te voldoen. Hij had het recht om priester of koning te worden, om tussenbeide te komen en te heersen over zijn jongere broeders (Exo. 13:2; 24:5; Num. 3:12,13; 8:16; 1 Kron. 5:1,2). Hij had de verantwoordelijkheid om de verlosser van een broeder te zijn die arm was geworden en daarom zichzelf aan een vreemde verkocht. Hij moet het bloed van zijn broeder wreken, nageslacht verwekken voor zijn overleden broer door de vrouw van die broer, hij had als eerste de verplichting zijn broeders erfenis te verlossen als die verloren of vervreemd was geraakt (Lev. 25:25,47,48; Deut. 19:4-12; 25:5-10; Gen. 38:8; Ruth 2:20; 4:6). Om aan deze grote verantwoordelijkheden te kunnen toekomen gaf God hem een dubbel deel van de goederen van zijn vader (Deut. 21:17).

Zo is Jezus Christus, de eerste uit het graf, die onvruchtbare schoot (Spreuk. 30:15,16), de Eerstgeborene door wie de zegen Zijn broeders bereikt. Nergens worden we broeders van de Heer genoemd, hoewel de Joodse gelovigen wel zo genoemd worden (Matt. 25:40; Hebr. 2:11,12,17). Het is Gods doelstelling om door de Eerstgeborene uit de doden de later geborenen te redden en zegenen.

Maar er zijn ook anderen die eerstgeborenen zijn en "Abrahams zaad," want Izaäk was de eerstgeborene van zijn moeder, maar niet van zijn vader. Dezen delen in zekere mate deze

zelfde eer met en onder Christus, en in wie "mede-lotbezitter met Christus" (Rom. 8:17) zijn moet de belofte vervuld worden dat in en door hen "alle natiën van de aarde gezegend zullen worden" (Gen. 22:18). De uitverkorenen worden niet als einddoel uitgekozen, maar als middel om het geboorterecht uit te oefenen, niet om alleen gezegend te worden, maar om tot zegen te zijn. Als eerstgeborene met Christus delen zij in de heerlijkheid van het koningschap en priesterschap met Hem, heersend over en bemiddelend voor hun jongere broeders. Zij wreken ook het bloed van hun broers (Luk. 18:7,8; Openb. 6:10), nageslacht verwekkend voor de doden, en zijn instrumenteel in het werk van het verlossen of redden van hun verloren gegane erfenis.

Geen enkele passage in de Schrift geeft ons, gelovigen van deze bedeling, de minste grond voor het onszelf indenken dat wij uitgeloofd zijn om deze bijeenroeping van eerstgeborenen te behoren. In oude tijden werd er een groot register bijgehouden in de tempel, de afstamming tonend van iedere eerstgeborene in Israel; maar de tempel stond op het punt verwoest te worden en deze nieuwe orde van priesters en Levieten (want beiden werden op officiële wijze genomen in plaats van de eerstgeborenen) had zekerheid nodig dat het verslag van hun lotdeel niet verloren zou gaan. Dus werd hen verteld dat hun namen geschreven waren in de hemel (Hebr. 12:23). God zou deze verslagen niet kwijt raken.

Het onderwerp van de eerstelingen wordt verder belicht door de wet van de offerande van de eerstelingen, die een ander aspect en presentatie van hetzelfde is. De Wet die een eersteling vereiste, spreekt van een dubbele eersteling (Lev. 23:10,17). De eerste was de schoof van ongezuurde aren, die als eerste opkomt en rijp wordt, en deze werd geofferd tijdens het eerste grote feest van het jaar, Pesach, of feest van ongezuurde broden (Lev. 23:10,11; Luk. 22:1). De andere "eerstelingen" (Lev. 23:7) bestonden uit een offer van gezuurde koeken, vijftig dagen later, tijdens het tweede grote feest: Pinksteren.

De eerste van deze eerstelingen wordt in het Hebreeuws "het begin" genoemd. Daarom is het Christus persoonlijk, de Eersteling (1 Kor. 15:23). De dag van Zijn opstanding was juist die van dat eerstelingsoffer van oogsten. "Op de morgen na de sabbat" na Pesach (Lev. 23:11), dat juist de dag was waarop onze Heer oprees uit de doden, "de Eersteling van hen die sliepen" (1 Kor. 15:20). En wie zijn de andere eerstelingen? Zijn het niet zij die begonnen kenbaar te worden op de Pinksterdag, het gelovig overblijfsel van Israel, aangevoerd door de twaalf apostelen, en zij op hun beurt door de Heer als Koning van de Joden? Deze gedachte wordt aangemoedigd door de tweede 144.000 in Openbaring (Openb. 14:4). Indien deze begrepen moeten worden als dezelfde 144.000 als genoemd in hoofdstuk 7, dan zijn ze onlosmakelijk verbonden met Israel, want van die groep wordt gezegd dat ze bestaat uit twaalf duizend uit elk van de twaalf stammen van Israel (Openb. 7:4). Maar misschien is dit niet dezelfde groep. Hoe dan ook, het nummer 12 is verbonden met Israel en Jakobus legt de vraag vast als hij, schrijvend aan de twaalf stammen in de verstrooiing, zegt: "Besloten hebbend werpt Hij ons in het woord van de waarheid, opdat wij zekere eerste vrucht van de oogst zijn van Zijn schepselen" (Jak. 1:18).

Het is niet essentieel voor het doel van het huidige onderzoek om te weten met precies welke lichamen deze eerstgeborenen begiftigd zullen worden. Ze zullen heerlijk en op een bepaalde wijze veranderd zijn, zoals onze Heer op de berg, maar hun activiteiten zullen zeker op de aarde zijn. Zij "leven en heersen met Christus," zijn "priesters voor God," en zijn "als

Hem" in die grondig goede en bevredigende plaats die Hij voor hen heeft voorbereid. Het hoofddoel hier is te laten zien dat de eerstgeborenen, anders dan onze Heer, niet de lichaamskerk van deze bedeling zijn, maar op de een of andere manier van Israel en verbonden met Israel, want "Israel is Mijn zoon, Mijn eerstgeborene" (Exo. 4:22). En als Hij dat zegt ligt de zaak vast.

De twaalf waren in hun bediening beperkt tot Israel (Matt. 10:5,6), maar dat was niet zo bij de zeventig (Luc. 10:1,17); en toch was hun boodschap dezelfde. Kunnen de twaalf in het koninkrijk - en daarom de twaalf maal twaalf duizend speciaal van doen hebben met Israel en de zeventig - overeenkomstig het aantal van Israel toen zij afdaalden naar Egypte en daarom naar de zeventig hoofden van natiën, die verdeeld werden over de aarde na de vloed (Deut. 32:8; Gen. 10:1-32; verg. Exo. 24:9) - van doen hebben met de missionaire activiteiten van de gekozen natie onder de andere natiën? Misschien is er nog iets meer in de zeven koppen en tien horens van het verschrikkelijke beest van de heidenen, op z'n minst door middel van een contrast met wat zal zijn onder de ware Messiaanse heerschappij.

Het twaalfde hoofdstuk van Hebreëën beschrijft onbetwistbaar de vestiging van het nieuwe verbond tijdens dat verheven tribunaal waarvan de Sinaï een beeld was.

AAN DE ENE KANT

1. De berg Sinaï (Exo. 19:18)
2. Verbrand met vuur (Exo. 19:18; 24:17)
3. Zwartheid, duisternis, storm (Exo. 19:16)
4. Geluid van een trompet (Exo. 19:19)
5. Stem van woorden (Exo. 19:19; Neh. 9:13)
6. Mozes middelaar van het oude verbond (Exo. 24:4-8)
7. Bloed van besprenkeling (Exo. 24:6,7)

AAN DE ANDERE KANT

1. De berg Zion (Hebr. 12:22-24)
2. De stad van de levende God, helderder dan vuur; Hemels Jeruzalem (Openb. 21:23-25)
3. Ontelbaar gezelschap
 - a) Engelen
 - b) Algemene verzameling van de kerk van de eerstgeborenen
4. Rechter, God van allen
5. Geesten van rechtvaardige mensen worden perfect gemaakt.
6. Jezus de Middelaar van het nieuwe verbond.
7. Bloed van besprenkeling.

Het is eenvoudig te zien dat de Hebreeuwse gelovigen genaderd waren tot een spektakel, tot een bijeenroeping die meer te vrezen was dan die bij de Sinaï. Het is meer te vrezen omdat ze meer succesvol is dan de vorige (natuurlijk spreken we op de wijze van mensen; want het eerste verbond bereikte precies waarvoor het bedoelde te werken). Het is meer succesvol omdat het op geen enkele manier afhankelijk is van de inspanningen van mensen. Het hangt geheel en al af van Gods soevereine, maar despotische, trouw. Daar was het de berg Sinaï, hier zal het de berg Zion zijn, dezelfde berg waar de 144.000 staan, die, net als die

in Egypte, onder de bedekking van het bloed zijn, voordat het koninkrijk opgericht wordt (1 Petr. 1:1,2).

Tot dit alles waren de gelovige Joden genaderd. Maar omdat de natie ongeschikt was om het koninkrijk te ontvangen, omdat de opnieuw het hof gemaakte gescheiden vrouw/bruid geen tekenen van antwoord gaf aan haar koninklijke Heer, daarom werd de feitelijke intrede in de tonelen en delen van deze grote rechterlijke bijeenkomst uitgesteld totdat Israël nederig gemaakt zal zijn door een lange periode van vervreemding van hun huwelijksland en door de meest vreselijke afval die ooit onder hen gekend is.

Destijds werd het personeel van de inwijdings-ceremonieën als volgt geregeld (Exo. 24:1,9,13,14):

HEMELS	a) God b) engelen
MIDDELAAR	Mozes
De BERGKANT	a) Aäron, Nadab, Abihuh, speciale vertegenwoordigers van de eerstgeborenen b) zeventig, inclusief Hur en Jozua
AARDS	Israël in het algemeen

Hier beneden is de formatie gelijksoortig:

HEMELS	a) Rechter - God b) Menigten aan engelen (Judas 14; Matt. 25:32)
MIDDELAAR	Jezus
De BERGKANT	a) Eerstgeborenen, priesters en koningen hebben deel aan de eerste opstanding (Openb. 14:1; 20:4,6) b) Geesten van rechtvaardig perfecten, "oude waardigen" zoals opgesomd in Hebr. 11, maar allen om perfect gemaakt te worden door de eerstgeborenen die een beter iets voor zich gereserveerd hebben (Hebr. 11:40). Rechters om hersteld te worden als tevoren (Jes. 1:26), "leiders in heel het land" (Psa. 45:16), mogelijk veronderstellend dat zeventig van deze geloofshelden aangesteld zullen worden over de zeventig verdelingen van de mensheid, dus net zo over alle natiën zoals de twaalf heersen over de natie.
AARDS	Israël algemeen, de grote menigte van Openbaring 7:9, geregeerd wordend, niet regerend.

Blijft nu over te vinden of de eerstgeborenen dezelfde zijn als de bruid. En we zullen hierbij zeer alert zijn terwijl we voortgaan.

Kunnen wij, te midden van deze kleurrijke tonelen van Joodse klassen en verbonden, als heidense gelovigen, door genade met persoonlijke relaties met God als Vader, oprecht onszelf vinden? We kunnen niet oprecht onszelf ergens vinden waar we niet zijn; en we zijn zeker niet méér daar dan dat we dat waren in één van de klassen, toen bij de Sinai. Ja, alleen

al de aanwezigheid van klassen houdt een andere bedeling in dan de onze. Ondanks het feit dat het ecclesiastale landschap van het Christendom dooreen geworpen is met allerlei klasse-barrières, is er nog steeds maar één methode om in deze bedeling met God om te gaan, en dat is individueel. We kunnen dan wel leden zijn van zichtbare organisaties of ordes, groot of klein, oud of nieuw, meer formeel of meer evangelisch, maar we kunnen niets krijgen van een geestelijke aard, alleen vanwege dat lidmaatschap. Welke geestelijke zegeningen we krijgen is niet dankzij, maar ondanks zulk een lidmaatschap. Onze geestelijke voordelen (in denken, niet sociaal of cultureel) komen in iedere organisatie door (1) persoonlijk toegewijde relaties met God in en door Christus, en (2) persoonlijk toegewijde relaties met anderen die op gelijke wijze in contact staan met God door Christus. Deze beide voordelen kunnen ons deel zijn binnen of buiten welke organisatie dan ook.

Wat dan geeft aanleiding tot ecclestiale organisaties? Zelden, misschien wel nooit, is het alleen een verlangen naar gezamenlijke aanbidding. Gezamenlijke aanbidding kan gebeuren zonder veel gemeentelijke machinerie en zonder super-gemeentelijke of zelfs inter-gemeentelijke regering. De veronderstelde voordelen van organisaties zitten 'm in het veld van dienstbetoon, en de meeste organisaties zijn voortgekomen uit het een of andere misverstand over dienstbetoon. Zeker, er is geen schade in samenwerkende inspanningen, maar het probleem zit 'm in het feit dat de middelen vaak belangrijker worden dan het doel waarvoor de samenwerking werd begonnen.

Efeziërs 6 gaat over een individuele soldaat die opgesteld is voor persoonlijke strijd. Liederen over "als een machtig leger beweegt de kerk van God" zijn niet alleen vals, want ze zijn geheel tegengesteld aan de feiten, maar ook dwaas. Een leger is een organisatie. De kerk van Christus is een organisme, waarin we niet zouden moeten worstelen om een bijzonder merk van samenwerking voort te brengen, maar vurig moeten zijn om de eenheid van de geest te bewaren in de band van de vrede. De eenheid van de geest is een vrucht van de geest. Ze groeit onder de blijde weldadigheden van die Zoon, Wiens licht waarheid en Wiens warmte liefde is. Organisatie-eenheid, zoals die er is, komt voort uit menselijke inspanning, en, net als de werken van de mens in het algemeen, kan ontstaan en ontwikkeld zijn in de duisternis, ver van zowel waarheid als liefde.

Religieus leven, niet geestelijk leven, is de belangrijkste steunpilaar van religieuze organisaties. Ja, geestelijk leven is er in de aanbidding, want het houdt zich voornamelijk bezig met de wil van God, haar enige voorwerp van verering. De wil van God kruist vaak ongelegen de plannen van mensen, ja, de religieuze activiteiten van mensen. Religieus leven kan altijd en overal beginnen. Het is slechts een hervorming van iets dat er al is. Geestelijk leven, daarentegen, begint alleen met een overtuiging van zonden en is geen hervorming maar een nieuwe schepping.

Het hele kaste-systeem behoort tot de oude schepping. Wanneer Gods doelstelling met de mens zal zijn bereikt zullen er geen heersers en overheersten meer zijn, geen regering of gezag of macht (1 Kor. 15:24), maar de perfectie van Gods wil zal opgeslagen liggen in de vezels van Zijn schepselen, zodat alle vertoon van macht onnodig zal zijn, net zoals de met pensioen gegane politieman zijn uniform uittrekt en zich verheugt in zijn eigen familiekring.

Er was onder het oude verbond een kaste. Er zal onder het nieuwe ook een kaste zijn. Maar nu, op dit moment, is er geen. En na het einde van de lange en genadevolle tijd die volgt op

het Millennium zal er geen zijn, want dat is de tijd van de nieuwe schepping, de nieuwe hemelen en de nieuwe aarde, waarvan wij niet meer zijn dan een voorafgaand werkend model (Efe. 2:7).

Het vervaagde mengsel van wet en genade dat heerst in het denken van het Christendom is te danken aan een falen om onderscheid te maken tussen de nieuwe schepping en het nieuwe verbond. Velen denken dat omdat zij Episcopalen of Presbiterianen of Katholieken zijn, of nog iets anders, zij recht hebben op een speciale achting. Maar de genade van God schenkt niet meer aandacht aan die door mensen gemaakte schermen dan lucht en zonlicht doen bij het gaan door een open venster. Het scherm helpt zeker niet zon of zonneschijn, hoewel het de sociaal incorrecten kan verhinderen om binnen te komen.

Nogmaals, organisaties doen een beroep op de ziel, zelfs op het lichaam; slechts zelden op de geest. Zodra een groep gelooft dat zij een zeker begrip of inzicht hebben in de Schrift dat tevoren nog niet is geweest, zodra zij onvermurwbaar gefixeerd zijn op enig idee in of over het Woord van God, of op iets anders dan het Woord van God als zodanig, dan hebben ze daarin het fundament voor hun organisatie en voor veel menselijk werken. De gedachte dat men iets heeft dat nog nooit door andere gelovigen gekend is, is een arglistige gedachte en heeft de kiem van trots in zich. Trots rust gewoonlijk op onwetendheid, onwetendheid over hoe weinig bij hen bekend is geweest en van hoe veel meer bekend is door anderen dan zij zelf. Trots is een zielse eigenschap, net zoals alle andere zelf-bewuste krachten.

Zielse krachten, ook al zijn ze door God gegeven, stellen ons niet in staat de aanwezigheid van God in Zijn universum te voelen, noch Zijn aanwezigheid in onze levens. "Maar een ziels mens ontvangt niet de dingen van de geest van God, want voor hem is het domheid. En hij kan het niet kennen, omdat het op geestelijk wijze wordt beoordeeld" (1 Kor. 2:14). Het was om deze reden dat de apostel Paulus niet de wijsheid van deze tijd sprak, maar de wijsheid van God (1 Kor. 2:6,7). De wereld heeft, door middel van haar zielse wijsheid, God niet gekend.

"Maar zoals het is geschreven: "De dingen die het oog niet waarnam en het oor niet hoort en in het hart van de mens niet op kwam, die maakt God gereed voor die Hem liefhebben." 10 Maar God onthult het ons door Zijn geest, want de geest doorzoekt alle dingen, ook de diepten van God" (1 Kor. 2:9,10)

De diepe dingen van God hebben te maken met Zijn motieven en doelstellingen die onderscheiden zijn van Zijn zichtbare daden. Zijn motieven en doelstellingen zijn alleen kenbaar door onthulling; daarom zijn zij die "onthulde religie" minachten ten gunste van "natuurlijke religie," het geschreven Woord ten gunste van het gewerkte Woord, niet geestelijk. Zulken kunnen in bezit zijn van feiten van de wetenschap en niets beters weten te doen dan daarmee spelen, over ze theoretiseren, er zorg voor dragend dat God buiten hun theorieën wordt gelaten.

De zielse mens is alles van de goede vriend van de wereld tot aan de meest begiftigde schrijver of meest gevierde artiest in vormen of tonen. Hij kan "opaards, ziels, demonisch" zijn (Jak. 3:15), "zielse mensen, niet de geest hebbend" (Judas 19).

Het punt van dit alles is dat men extreem religieus kan zijn en toch in het geheel niet geestelijk. In feite markeert extreem religieus zijn in deze bedeling, waarin een vastgelegd systeem van aanbidding niet op ons is gelegd, op zich een gebrek aan de geest.

De grote moralistische en humanitaire clubs, die uit beleefdheid kerken worden genoemd, ontstaan vanuit en gedijen op zielse attributen. Ze kunnen zonder deze niet bestaan. Sociaal contact met de "beste" mensen van de gemeenschap, zacht, diffuus licht voor het oog, zenuw-kalmerende muziek voor het oor, verzachtte humbug filosofie voor het hoofd, een zelfvoldaan gevoel van het zijn onder de "betere" klassen van de meest beschaafde landen, al deze dingen en gevoelens zijn niet terug te voeren naar God-bewustzijn, maar naar zelf-bewustzijn. Filosofie voor het hoofd en religie voor het hart, dat is het beste dat de ziel, alleen, kan doen.

Ja, dat brengt ons bij het hart, dat verbonden is met de ziel. "De ziel van alle vlees is in zijn bloed" (Lev. 17:14), en aangezien het hart de motiverende kracht voor het bloed levert is het daarom de bewegende kracht van de ziel. In de evangeliën, in Handelingen en in de Joodse brieven, en zelfs in de pré-gevangenisbrieven van Paulus, worden zowel ziel als hart regelmatig gebruikt en veel meer zeldzaam in de gevangenisbrieven - het woord ziel vrijwel nergens, uitgezonderd in verwijzing naar menselijke relaties of kracht.

De doelstelling is niet om zowel ziel als hart te kleineren, maar om te laten zien dat ziel en hart goed of slecht kunnen zijn en dat de zielse krachten, zonder de geest van God, altijd misleidend zijn. De Joden waren een geheel ziels volk. Zij hadden een ziels aanhangsel aan hun religie, maar in zoverre zij niet de geest hadden, waren ze voor de Heer een gruwel. Zo is het ook met de georganiseerde religie in het algemeen, waar die tegengesteld is aan individueel geestelijk leven. Zolang als een organisatie geestelijk leven dient en het aanmoedigt, dan is het goed; maar zodra ze hetzij openlijk of stilzwijgend persoonlijke loyaliteit aan God ontmoedigt ten gunste van georganiseerde of klasse loyaliteit, is het verkeerd. De waarheid is dat wie in de hoogste graad loyaal is aan God, deze ook loyaal zal zijn aan Gods kinderen, of die kinderen het nu weten of niet.

Zielse religie is een zelfreddende religie, de over het hoofd geziene helft van de leugen van Satan, met als gevolg dat de mens door zijn eigen wil als God kan worden.

We zijn geboren in en omgeven door het koninkrijk van de duisternis; de eerste hoop van licht is de overtuiging dat we in het duister zijn, dat wij zonder God zonder hoop zijn - zonder Hem, niet slechts zonder Zijn assistentie - en dat wij zondaren zijn, gebroken, hulpeloos, zonder verdediging en zonder excuus voor Hem, en ons enig pleidooi het genade leverende bloed van Christus.

En dit is waarom het bovenstaande werd gezegd, dat er geen geestelijk leven is dat niet begint met een overtuiging van zonde, omdat het zonde was die in Eden de harmonie met God brak. Indien wij niet geloven dat de harmonie werd verbroken, ja meer dan dat, indien we niet geloven dat de harmonie blijft verbroken als we niet individueel in Christus zijn, geloven we niet in noch maken we ons zorgen over verlossing, hoe religieus we ook mogen zijn. Niemand is gered totdat men hun ruïnering gelooft of kent. En indien zij het niet geloven zullen ze door middel van nederig makende oordelen onderwezen worden om het

te kennen. De verloren zoon moest tot zichzelf komen voordat hij naar zijn vader ging. En dit helpt ons het boek Hebreëen te begrijpen.

Hun geloof had teveel gehad van een zielse basis en body. Ze waren zich er niet van bewust dat ze geheel en al veroordeeld waren. Ze vonden dat er een speciale achting voor hen moest zijn omdat zij van het zaad van Abraham waren. Ze wilden niet zozeer genade (die er alleen is voor veroordeelden, zij die het niet verdienen) alswel de achting die komt met de werelds koninklijke en priesterlijke krachten. Zelden was hun gedachte er een van "verheerlijk Uw Zoon, opdat Uw Zoon U zou verheerlijken," Joh. 17:1). Hun geloof was grotendeels gebaseerd op wonderen; dus toen de wonderen verminderden, verminderde ook het geloof. Het enige dat overbleef was oordeel. En waar was het oordeel voor? Om een korzelige God te kalmeren? Oh nee. Het was om hen nederig te maken totdat genade hen goed scheen. Een liefhebbende Vader verspeelt geen kastijding. Het zijn mensen die Zijn recht verhogen met juridische theorieën die niet de Zijne zijn. God smelt niet om het smelten; Hij smelt alleen om iets nieuws te vormen, om hen die het niet wilden geloven hun toestand bekend te maken.

De Hebreeuwse gelovigen waren meestal vervallen van geloof naar religieuze ijver. Maar weinigen waren nederig genoeg om Gods geschenken op Gods manier aan te nemen. Daarom hielden zij die echt toegang hadden in het allerheiligste, waar hun Bruidegom was, er niet zoveel van als van de steriele tradities van de oudsten. En dit brengt ons bij een begrip van de verwensende delen van Hebreëen in de hoofdstukken 6 en 10. In de eerste plaats is er geen woord in welk van deze passages dan ook over een tweede dood; en tenzij we dat koesteren als een speciaal smakelijke brok - altijd voor iemand anders, natuurlijk - zullen we ze er niet in lezen. Het is er echt niet.

De eerste beginselen waarvan in 6:1,2 wordt gesproken hebben alle te maken met het koninkrijk zoals de Joden dat verwachtten en zoals ze het zullen hebben onder de heerschappij van de Messias. Deze eerste beginselen vormen in het geheel niet het fundament van de huidige waarheid.

(1 en 3) Bekering en doop zijn verbonden met het aanbod van het koninkrijk, in het bijzonder het Pinkster-aanbod, en zijn de sleutels tot het koninkrijk, welke verkondigd werden als de gezaghebbende middelen van toegang tot de koninkrijksvoorrechten. Geloof is de huidige basis van onze relatie met God.

(2) Geloof in God is veel minder dan God geloven. "Abraham geloofde God en het werd hem toegerekend als rechtvaardigheid." Abraham geloofde niet alleen in God, geloofde dat Hij bestaat - net zoals ook Zijn ergste vijanden doen - maar hij geloofde wat God zei. Onze relatie gaat verder dan wat Abraham had, maar er zijn overeenkomsten, want verzoening is de basis voor vriendschap alsook van zoonschap.

(4) Niet velen zouden nu willen stellen dat de oplegging van handen een passend iets is voor het heden. Maar indien iemand het zou opeisen, dan zou hun claim niet op de Schrift zijn gefundeerd. Het was een van de wonderlijke krachten van de koninkrijksverkondiging periode. En er is geen gezaghebbende aankondiging van of een koning of een koninkrijk zonder de speciale krachten die de profeten van oudsher hadden gezegd dat die boodschap

zouden vergezellen. Er is geen behoefte aan het verdraaien of verbuigen van de Schrift; die tekenen behoren gewoon niet bij deze bedeling, deze huishouding of bediening.

(5) Opstanding van de doden is een algemene term, niet de speciale uitdrukking waarmee onze hoop is verbonden: opstanding vanuit de doden.

(6) Aionisch of tijd-lang oordeel is niet gericht op ons of onze boodschap. Het koninkrijk zal z'n aanvang vinden in de zwaarste oordelen die de aarde ooit heeft gekend. Toch zijn wij er niet in, maar in Christus, waar geen veroordeling is. We hebben niet het minste Schriftuurlijke gezag om de dag van wrake van onze God tot een specialiteit te maken.

De verzen 4-6 nemen de identificatie verder op. Er worden zes punten genoemd in de eerste beginselen hier boven, en hier worden zes gevallen gegeven in de aanklacht of, veeleer, waarschuwing. Men zou geneigd zijn te verwachten dat ze overeenkomen en misschien doen ze dat allen bij nader onderzoek. Sommige er van doen dat kennelijk. In ieder geval past de beschrijving alleen bij hen die de Pinkster kenmerken en zegeningen hadden ontvangen. Zij waren (1) verlicht, zij hadden (2) geproefd van die roeping die z'n oorsprong eerder in de hemel dan op aarde had, zij waren (3) begiftigd met kracht uit den hoge, heilige geest, zij (4) hadden een voorsmaak gehad van die weldadige leer over de nabijheid van het koninkrijk en over de rechtvaardigheid van de heerschappij er van, zij hadden (5) een voorbeeld gehad van de krachten van de komende tijd, het opwekken van de doden, het genezen van de lamme, het wonderlijke onderscheidingsvermogen en het korte oordeel, en nu stonden ze op het punt (6) weg te vallen en het enige wat voor hen onder de omstandigheden over bleef over zich te krijgen: aionisch oordeel. In plaats van een oogst voort te brengen die het zaad waardig is en het werk en de Eigenaar van het veld, brachten ze nu alleen onverschilligheid voort, of gemopper, of ondankbaarheid, net zoals hun voorvaders hadden gedaan in de wildernis. Toen vergingen ze, maar niet niet tot eindeloze vergetelheid. Daarom is hier hun einde een vloek en branden, wat precies is wat hen overkwam tijdens de verwoesting van hun stad en tijdens hun nationale verstrooiing voor de tussenliggende eeuwen.

Zij konden niet opnieuw vernieuwd worden tot bekering, omdat bekering een verandering van denken is en het enige dat hun denken kon doen terugkeren naar de houding die zij eerst hadden als gelovigen, toen zij de heiligen dienden en met blijdschap het ongeldig maken van hun goederen aannamen, zou voor hen zijn het meer van hetzelfde soort van wonderen zien die toen hun aandacht trokken. En die kleine, vertederende geschenken waren weggevallen, waren vrijwel weg, omdat de natie haar Bruidegom-Koning had verworpen.

De Joden die al de nadelen ontvingen waar in deze passage wordt gehint, die de laatste penning hebben moeten betalen, zijn niet méér afgesneden van de algemene voorziening voor de mensheid dan zij die zondigden in de wildernis. In ieder geval behoort de passage niet bij dezelfde groep aan wie in het bijzonder wordt onthuld en bedient in de gevangenisbrieven.

Hebreeën 10:32-34 is een niet mis te verstane verwijzing naar de vroege Hebreeuwse gelovigen. De juiste weergave van het eerste deel van Hebreeën 10:34 is: "Want jullie voelen ook mee met mijn gevangenen." Dit legt de brief en haar waarschuwingen en bedreigingen

vast op de Hebreeuwse gelovigen van de eerste eeuw. Het verslag is onschatbaar, net zoals de verslagen van Exodus en Deuteronomium onschatbaar zijn, maar de specifieke instructies, richtinggevingen en waarschuwingen in hen kunnen niet overgedragen worden in de huidige bedeling, zonder verlies en verwarring bij ons. Indien wij onszelf plaatsen in de atmosfeer van Hebreeën is het beste dat we zullen hebben een combinatie van Davidische en Abrahamische eren, beide ver beneden wat we in feite hebben. Er is in Hebreeën algemene waarheid van een niet bedelings karakter, zoals dat er is in alle delen van de Schrift. De Zoon zal door de dood hem vernietigen die de macht van de dood heeft, dat is de duivel. Dat is algemeen in de doelstelling van God en is niet beperkt tot een bedeling; maar we moeten voorzichtig zijn hoe we lezen in zaken van type en anti-type.

Kijk nu naar de gevreesde sectie, de verzen 26-31. Ze richt zich op iedere lagere passie van de ziel om dit te doen slaan op hen die het met ons oneens zijn; maar de climax van overtredingen wordt bereikt met de woorden: "en de geest van de genade krenkt" (vs. 29). Iemand die genade versmaadt heeft oordeel te verwachten, boetedoening, wat precies is wat die afvallige gelovigen kregen. Oordeel wordt gegeven om de noodzaak aan genade te leren. Het is te vrezen, niet aangenaam, te vallen onder de oordelen van de levende God; maar goddelijke oordelen zijn allemaal opleidend, niet botweg straffend. De Joden hadden, en hebben nog steeds, de les te leren dat niets geldt dan God, totdat zij de gezegendheid leren van het beantwoorden van genade met dankbaarheid.

Joodse religie, Griekse wijsheid, Romeinse wet, Britse justitie, Duitse cultuur (met andere woorden: beschaving), Franse vrijheid, Amerikaanse vooruitgang, hebben alle met minder of meer geschetter geclaimd de dingen te brengen die de wereld nodig heeft, en, opvallend genoeg, elk van hen heeft opvallend gefaald in juist de waarde die getrompetterd werd.

Alleen God is de Wanneer, de Waarom en de Wie van alle leven. Hij is de Bron, het Kanaal en de Mond van iedere stroom, de thuishaven van ieder levend schip. De meeste Hebreeën slaagden er niet in aan deze waarheid vast te houden. Maar niet allen faalden en aan dezen worden woorden van bemoediging en zachtmoedige aansporingen gegeven. Sommige van die woorden zijn in het dertiende hoofdstuk: "want het is goed dat het hart in genade bevestigd wordt" (13:9), en niet met de dingen van het religieuze ritueel. De echte zaak was: leunen op Gods genade, Zijn onverdiende, ongevraagde, niet gezochte, niet geholpen, niet bewerkte, onvermengde, soevereine en despotische genade aan de ene kant en menselijke inspanning, zelf-wil tot perfecte, valkuil religie aan de andere.

Dan komt de beroemde zinspeling op de Joodse dag van verzoening. In geen enkel geval zijn heidenen bij de zaak betrokken. Er is geen schijn van bewijs dat zulk een gedachte gezag geeft. De simpele feiten zijn dat het onrechtmatig ter dood brengen van onze Heer door de hoge raad van de natiën, en de ontterende wijze er van, het kamp bezoedelde. In ideale tijden zou de afvalligheid het kamp hebben verlaten, maar wanneer het gehele kamp bezoedeld was zou de afvalligheid er blijven, om de stad in iedere religieuze en toegewijde betekenis te bewonen. De stad was klaar voor oordeel; maar zou dat hen een zorg zijn? Hun Heer was buiten. Naar buiten gaan zou niet betekenen dat ze Hem verlieten, maar dat ze naar Hem toe gingen. Wij hebben geen voortgaande stad, maar we zoeken er een die die zal komen. Dat wil zeggen, de reden voor de uitspraak in vers 13 zit hem in het feit dat de stad op punt

stond vernietigd te worden. Onze Heer is persoonlijk het anti-type van zowel de stieren als de geiten (Hebr. 9:13,14).

Deel 6 - De besnijdenis geschriften

De brief van Jakobus is zo onontkenbaar geadresseerd aan de twaalf stammen in de verstrooiing, dat het moeilijk schijnt in te denken hoe een heiden, die ze alleen maar leest, laat staan ze bestudeert, de passages er van voor zichzelf zou kunnen kapen, zeker wanneer hij dat met verlies zou moeten doen. Vrijwel iedere Bijbel-uitlegger is dit probleem tegengekomen en het bevestigt; en ze hebben er op verschillende wijzen naar gekeken. Luther, nog verzadigd van de "geestelijk Israel" theorie, wees het boek helemaal af en noemde het een strooien brief. Het was te moeilijk om in zijn persoonlijk denksysteem te passen; daarom wierp hij het over de schutting en in de vuilnisbak. Dat was één manier om er van af te komen, maar die was niet erg behulpzaam. Moody deed vrijwel hetzelfde.

Maar laat ze waar ze behoort en ze is volkomen begrijpelijk en staat nergens mee in conflict. Ze heeft goede, behulpzame, nobele en instructieve zaken die niet dispensationeel zijn, maar veel er van is wel dispensationeel en van zo'n aard dat het niet verenigbaar is met de gevangenisbrieven of zelfs met de pré-gevangenisbrieven van Paulus. Wanneer Jakobus over rechtvaardiging spreekt zijn werken er zeker bij betrokken. Ze zijn niet betrokken bij dat wat door Paulus wordt geleerd. Het antwoord ligt in verschillende klassen en verschillende tijden.

De toon van deze brief is vrijwel gelijk aan die van de evangeliën. Rijke mensen worden afgerekend en sociale partijdigheid wordt veroordeeld - maar dat wel in de synagoge (Jak. 2:2), niet in de ecclesia.

Jakobus spreekt van "de redding van de ziel" (Jak. 1:21; 5:20), net als Petrus dat doet (1 Pet. 1:9) en Hebreëen (Hebr. 10:39). Dit is een uitdrukking die vreemd is aan de gevangenisbrieven van Paulus. De ziel is de zetel van en het vermogen voor het gevoel en we hebben geen aanleiding om te verwachten dat trouw van onze zijde zal werken voor troost en blijdschap op aarde, zoals de Joden grond hadden om te verwachten. Het Millenniale koninkrijk zal gelovigen aangename en blij makende gevoelens brengen van de beste en meest nobele soort. Maar wij kunnen nu geen zielse voordelen verwachten. In feite zijn ze vaak, men kan zeggen gewoonlijk, misleidend. De liefde voor vaderland, de liefde voor thuis, de liefde voor familie, de liefde voor vrouw en kinderen, de liefde voor vrienden, de liefde voor eten en drinken, de liefde voor huisdieren, de harmonie van zoete geluiden, de betovering van grootse tonelen, alle zijn ze God-gegeven krachten, maar ze zijn alle ziels en zouden niet verward moeten worden met geestelijk. Ze vervangen vaak het geestelijk zicht en bederven de geestelijke trek.

De aanleiding van Jakobus is zeker anders dan die van de gevangenisbrieven; ze is zelfs opvallend anders dan die van de pré-gevangenisbrieven van Paulus. Er is geen harmonie waar het geloof en werken betreft tussen Jakobus aan de ene kant en Romeinen en Galaten aan de andere. Maar hoewel er geen harmonie is, is er ook geen wanklank, tenzij ze samen en tegelijk gespeeld worden. Speel ze waar ze horen - Jakobus in de afvallige dagen van de nationale neergang in de eerste eeuw en in de nog ergere afvallige dagen die vooraf gingen kort voor de vestiging van het koninkrijk, en alles wordt duidelijk. Doorheen heel de brief is de hemel zwaar van oordeel, en ook nog eens zonder mededogen (Jak. 2:13).

Wij echter hebben niet alleen mededogen, maar genade. Mededogen is mildheid wanneer er alleen grond is voor het verwachten van hardvochtigheid. Genade is milddadigheid wanneer er geen terechte grond is om ook maar iets te verwachten.

Er is Jakobus 4:4 een kennelijke zinspelende op het beeld van bruids- en huwelijksrelaties, wanneer hij de Joden overspeligen noemt, verklarend dat hij met overspel "vriendschap met de wereld" bedoelt. De meeste Joden zijn, toen en nu, niet alleen *in*, maar ook *van* de wereld, de door de duivel gedomineerde wereld. Daarom worden in de hoofdstukken 4 en 5 scheldwoorden opgehoopt tegen schimpredes.

Volharding of verduren is een toestand van redding in die beproevende tijden (Jak. 5:11), zoals dat ook het geval was tijdens de aanvankelijke bediening van de twaalf en zoals het geval zal zijn in de eindtijd, de niet geëvenaarde beproeving van Jakob (Matt. 24:13).

Neem het allemaal zoals het is en het probleem van het boek van Jakobus zal zichzelf oplossen in één vraag: Geloven wij dat hij wist aan wie hij scheef toen hij zijn brief adresseerde aan de twaalf stammen in de verstrooiing, of weten we beter dan hij en verdraaien we het om ze te laten passen bij de heidenen, voor wiens richtinggeving ze nooit was bedoeld?

Petrus aan de door vuur beproefde Joden

Van de drie vooraanstaande schrijvers van de Griekse Schrift van wie de specifieke bediening beperkt was tot de Joden, schreef Petrus in principe aan het lijdende gelovige overblijfsel (1 Pet. 1:1), Johannes aan het ongedeerde gelovig overblijfsel en Jakobus meer aan de afvallige massa, als een getuige tegen hen.

We zouden daarom verwachten enig verschil te vinden in de toon van deze brieven. In het verleden, toen oordeel neerkwam over de overspelige natie, werd de een van hen in oordeel genomen en de ander toegestaan ongedeerd verder te gaan. Zo zal het ook in de eindtijd zijn, het einde van dit tijdperk, echter voorbij het einde van deze bedeling. Sommige van de Joodse gelovigen, waarvan er zeer velen zullen zijn nadat de lichaamskerk is weggenomen, zullen grote verdrukking lijden waar ze zijn, onder iedere natie en verwantschap en volken en talen (Openb. 7:9). Anderen, een vertegenwoordigend aantal uit iedere stam, zullen ongedeerd door de verdrukking heen gaan. Voor de door de vurige beproefde heiligen van die tijd zullen Petrus' zachte woorden als bijzonder troostend over komen. Ze zullen leren hoe diep Hij leed; Hij Die zij niet gezien hadden zullen zij liefhebben, in Wie, ook al zien zij Hem dan nog niet, zij zich, gelovig, zullen verheugen met onuitspreekbare blijdschap en vol van heerlijkheid, beloond met het einde van hun geloof.

In 1 Petrus 1:17 is oordeel naar werken. Dit is het oordeel dat het gelovig overblijfsel rechtvaardigt, de afvallige massa veroordeelt en de minachtende natiën voor hun behandeling van de Jood. Oordeel naar werken komt vaak voor in de Joodse delen van de Griekse Schrift (Matt. 5:16; Joh. 15:24; Openb.18:6; 20:12,13; 22:12), maar er wordt alleen op een negatieve manier naar verwezen in de gevangenisbrieven van Paulus (Efe. 2:9) en als betrekking hebbend op hen die buiten het gebied van de huidige genade zijn, een afvallige Jood (2 Tim. 4:14).

Niet dat goede werken ergens worden ontmoedigd, verre van! (Efe.2:10; Filip. 2:12; 2 Tim.2:21; 3:17; 4:5). Het is alleen dat goede werken de vrucht van genade zijn en niet de wortel er van, en dat tijdens deze bedeling zij niet de basis van ons oordeel zijn voor wat betreft redding, maar alleen voor wat betreft ons dienstbetoon.

In Petrus' brieven, net als in alle andere Joodse geschriften, vinden we het idee van regeneratie/wedergeboorte (1 Petr. 1:23), hetzelfde wat onze Heer aan Nicodemus had geleerd (Joh. 3:3-8) en wat dezelfde periode van tijd inhield als de heerschappij van de twaalf apostelen (Matt. 19:28). Het woord wordt nooit gebruikt in de gevangenisbrieven, noch is er daar de gedachte aan. Wij zijn van de nieuwe schepping, niet van de regeneratie/wedergeboorte.

1 Petrus 2:5 noemt de voorrechten die oorspronkelijk zouden (Exo. 19:6) en nog steeds zullen worden gegeven aan de Joodse bruid. Geen van deze dingen zijn op ons toepasbaar. Wij zijn niet een "generatie/geslacht." Wij zijn niet "een priesterschap." Wij zijn in geen enkele zin een "natie" of "volk"(1 Pet. 2:9). Wij zijn individuele gelovigen, hier en daar verspreid, elk verbonden aan het Hoofd en hebben een eenheid van geest vanwege onze gezamenlijke eenheid met Hem Die ons van Zijn geest geeft. Maar de voorrechten van priesterschap en koningschap over de aarde zijn "gegeven aan een natie die de vrucht daarvan voortbrengt" (Matt. 21:33-46; Psalm 118:22,23).

Laat opgemerkt zijn dat Petrus, een Joodse apostel, schrijvend aan gelovige Joden die in het buitenland woonden of uit hun eigen land verdreven waren door de vervolgingen die ontstonden in de tijd van de dood van Stefanus, en die zich als schuilplaats gevestigd hadden in delen van wat we nu Klein Azië noemen, tot hen zegt dat zij, en niet de heidenen, degenen zijn in wie de profetie van Hosea (1:9-11; 2:23) wordt vervuld. Het Joodse volk was eens vervreemd en gescheiden. Nu was de Heer naar hen toe gekomen en nodigde Hij hen uit om terug te keren. Het volk, als geheel, verwierp Hem, maar aan zovelen als Hem ontvingen gaf Hij de kracht om zonen van God te worden. Zij *waren* niet Zijn volk, maar *zijn nu* het volk van God. Dat heidenen op geen enkele manier hierin betrokken zijn wordt aangetoond door de twee volgende verzen die spreken van de Joodse gelovigen als bijwoners en buitenlanders te midden van de heidenen (1 Pet. 2:11,12).

Petrus spreekt van het volgen in de voetstappen van Christus, denkend aan de enige stappen waar hij (Petrus) iets van wist, Zijn (Jezus) stappen op aarde. Alleen Joden konden dat, want onze Heer leefde en verbleef en aanbad op aarde als een Jood. De dingen waarvan door de twaalf werd getuigd, van wie Petrus de leider was, eindigden praktisch met de hemelvaart van onze Heer. De bijzondere uiting op de Pinksterdag en tijdens andere gelegenheden waren niet meer dan bewijs dat onze Heer leefde.

Er is een boek geschreven waarvan meer dan 36 miljoen exemplaren zijn verkocht, geheel gebaseerd op het foute begrip van deze tekst over wandelen "in Zijn voetstappen." Had het boek Gods Woord geëerd door een juiste verdeling er van, dan zou de verkoop mogelijk niet de 16.000 hebben overschreden. Zoals het nu is flatteert het het vlees door een onmogelijkheid als vanzelfsprekend aan te nemen, door een Christelijke gemeenschap en staat te veronderstellen, die geen van beiden bestaan. Wij dienen Christus te volgen, maar wel in de bijzonder manier die aan ons is voorgeschreven. "Word mijn nabootsers, zoals ook ik van Christus. (1 Kor. 11:1; 4:16; 1 Thess. 1:6; 2 Thess. 3:7,9).

De geest van de Meester is dezelfde in alle bedelingen: de geest van complete onderschikking aan de wil van de Vader. De basis toewijdings-elementen van alle klassen van gelovigen zijn ten allen tijde dezelfde, maar meer dan dat kunnen we niet rechtmatig zeggen. Wanneer we zover gaan als proberen uit te vinden wat de Heer zou willen dat wij nu doen door wat Hij deed op aarde, als onze talisman hebbend "Wat zou Jezus doen?", weten we zeker dat het verkeerd zal gaan. De vraag die we zouden moeten stellen is niet "Wat zou Jezus doen?", en dat beoordelen door wat Hij deed, maar: "Wat heeft de Heer *gezegd* dat we nu moeten doen? Welke bedelings opdrachten heeft Hij achter gelaten voor onze huidige richtinggeving?" Zulke instructies zullen niet in Petrus gevonden worden, hoe kostbaar en zoet veel van zijn geschriften ook mogen zijn; want hij en Johannes en Jakobus bonden het op de aarde, dat zij naar de Besnijdenis moesten gaan, naar de Joden (Gal. 2:9). Gebonden zijn op aarde betekende gebonden zijn in de hemel (Matt. 18:18,19).

In Petrus worden wij er aan herinnerd dat in de Bijbel niemand anders dan Joods gelovigen ooit Christenen worden genoemd (1 Pet. 4:16). Onze gewoonten van denken en uitdrukkingen zijn zo afgestompt dat we maar zelden over Christenen denken of spreken als zijnde Joden.

In Petrus ontmoeten we weer de Joodse figuur van de Herder (1 Pet. 5:2-4), een term die niet wordt gebruikt in verband met het lichaam, de ecclesia. Het Grieks in 1 Petrus 5:2 is "kuddetje," in genadevolle herinnering aan de woorden van vreugde over "het kleine kuddetje" door Petrus' Meester, iets wat zeker Joods was.

2 Petrus 1:16-18 verwijst naar de ooggetuigen van de heerlijkheid van het koninkrijk zoals het getoond werd op de berg, toen onze Heer geïnstalleerd werd als de grote Hogepriester, van God Zijn bekleding ontvangend van "eer en heerlijkheid," dezelfde woorden als in het Griekse Oude Testament worden gebruikt om de kleding van "heerlijkheid en schoonheid" van de Hogepriester te omschrijven. Daar, bij die miniatuur vertegenwoordiging van koninkrijks-eer en -heerlijkheid, waren Petrus, Jakobus, Johannes, de Heer, Mozes, Elia en de Vader. Van deze zeven was onze Heer de centrale figuur, zoals Hij dat in koninkrijk zelf zal zijn.

2 Petrus 3:2 richt de aandacht op de uitspraken die lang vóór de geschriften van Petrus werden gedaan door de oude profeten, en, veel later, door hemzelf en de andere van de twaalf apostelen. De dingen waar hier naar wordt verwezen zijn niet de onthulling over het lichaam, de ecclesia, omdat die in voorbije tijden en geslachten niet bekend waren (Kol. 1:26). De dingen waar naar wordt verwezen zijn die welke van doen hebben met de "belofte van Zijn komst" (2 Pet. 3:4). De oude profeten hadden van die komst gesproken en hadden het onveranderlijk verbonden aan oordeel. Het woord "komst" (parousia) wordt door Paulus

in zijn gevangenisbrieven nooit gebruikt, als toegepast op Christus. Het wordt twee maal gebruikt in Filippenzen, maar daar verwijst het naar Paulus' eigen komst te midden van de broeders te Filippi. De komst is niet een specifieke hoop van het lichaam, de ecclesia, omdat die verbonden is met de aarde. We zijn geïnteresseerd in alles dat God waardevol achtte te doen of te maken of uit te voeren; maar geïnteresseerd zijn en direct betrokken zijn zijn verschillende zaken. "JAHWEH ... mijn vijanden zullen ... struikelen en zij zullen vergaan voor Uw aangezicht" (Psalm 9:1-3). Dat is de sleutel voor de parousia van de Heer (verg. Psalm 62:8; 97:5; 114:7; Jes. 64:1-3; Jer. 4:26; Nahum 1:5)

Johannes aan het ongedeerde overblijfsel

Johannes had zijn bediening volgens eigen zeggen aan de Besnijdenis (Gal. 2:9). Zijn eerste brief draagt getuigenis over dingen waarmee hij persoonlijk bekend was. Die dingen getuigden van het aardse leven en het onderwijs van onze Heer, over berouw, doop, en werken. Hij noemt de genade niet. Hij spreekt van vergeving van zonden, niet van rechtvaardiging (1 Joh. 1:9).

In 1 Johannes 2:2 wordt getoond dat verzoening zich zal uitbreiden over de gehele wereld, terwijl het onder de wet beperkt was tot Israel. Maar verzoening is een negatieve bevrediging. Hoe noodzakelijk het ook is, het is nog steeds lager dan de genade die voor ons in een hemels lotdeel voorziet en dat veilig stelt.

Er wordt door Johannes gesproken over een zalving (1 Joh. 2:20,27). Zoiets wordt niet genoemd in de gevangenisbrieven en slechts één maal in de vóór-gevangenisbrieven (2 Kor. 2:21).

Verwekken en nieuwe geboorte worden vaak genoemd in Johannes' brieven, met dezelfde betekenis als die van onze Heer in het evangelie van Johannes (1 Joh. 3:9; 5:1, enz.).

Johannes spreekt van de dag van oordeel (1 Joh. 4:17), die wij niet binnen zullen gaan, geroepen zijnde in een dag van redding.

2 Johannes is een privé-communicatie, niet zo zeer als een apostel als wel in de positie van een oudste. Leer wordt gemaakt tot test van gemeenschap (v. 10); vanwege de wonderlijke geschenken van kennis en onderscheidingsvermogen zijn we nog steeds bij hen (1 Joh. 2:27; 4:1), en afwijken van inzicht betekent een afwijken van het onderwijs van de geest. Leer is nu niet een test van gemeenschap, maar veeleer reinheid van motief (2 Tim. 2:22).

3 Johannes identificeert zichzelf als zijnde gericht aan een gelovige Jood, door te verwijzen naar de trouw van andere gelovigen die "niets van de heidenen" hadden aangenomen (v. 7).

Judas' waarschuwingen voor oordelen

Judas, de broer van onze Heer, houdt zich, net als 2 Petrus, bezig met de komst van de Heer in oordeel over de goddelozen. Hij was niet een apostel (v. 17), maar we mogen veilig aannemen dat hij de geest van profetie had, omdat die gift zeer algemeen was onder Pinkstergelovigen. Judas 5 herinnert ons er aan dat, aangezien het merendeel van de

oorspronkelijke bruidsnatie vanwege ongeloof niet het land binnen ging, alleen een overblijfsel het koninkrijk zal binnen gaan.

Kaïn gaf zichzelf, net als alle religionisten, niet weinig moeite om Gods gunst te verkrijgen, maar hij was te trots om die als geschenk te ontvangen. Deze zelfde geest was de aanleiding voor het scheiden van Israel en zal grotendeels spelen bij het in de eindtijd vaststellen wie van de Joods geboren en het koninkrijk waardig zal zijn. Waardigheid om een bruid te zijn betekent niet waardigheid voor alles dat door en in Christus wordt gegeven. Waardigheid om een bruid te zijn bestaat niet uit perfectie, maar uit eenvoud van hart tegenover de verloofde.

Openbaring, een Joods boek

Het boek Openbaring, de Apocalypse, of de Onthulling, begint aan een verstrooid Israel, aan de zeven kandelaars, in plaats van de ene kandelaar met zeven takken. Maar hoewel verstrooid onder de natiën, in de steden van de toenmalige religieuze wereld, houdt de Heer van hen en wandelt Hij te midden van hen, liefhebbend over hen wakend en altijd voor hen zorgend, ook al zijn hun tempel en ritueel verdwenen.

Hier komen we vrijwel iedere uitdrukking tegen die door de oude profeten of door onze Heer met betrekking tot Israel werd gebruikt, de trouw van haar gelovig overblijfsel en de verdorvenheid van haar ongelovige massa. We lezen van koningen en priesters (Open. 1:6), net als in Exodus 19:4-6; we lezen over de Heer, komend met wolken (Openb. 1:7), net als in Daniël 7:13 en Mattheüs 16:27; 24:30; we lezen over de Messias die eerst wordt doorstoken en dan naar gekeken met door tranen vervaagde ijver (Openb. 1:7), net als in Zacharia 12:10 en Johannes 19:37, en over de stammen van het rouwende land (Luk. 23:28); we lezen over het scherpe zwaard (Openb. 1:16), net als in Jesaja 49:2 en Hebrëen 4:12; we lezen over de Is-Was-Komende (Openb. 1:4,8), wat slechts de Griekse vertaling is van het Hebrëeuwse JAHWEH, God in Zijn verbonds-capaciteit van Echtgenoot over Israel; we lezen over "eerste liefde," of de liefde van verloofden, net als in Hosea 11:1; Jeremia 2:2 en Ezechiël 16:8-10.

Daar is de brief aan de groep van gelovigen in Smyrna, die zegt dat sommigen van zichzelf beweren Joden te zijn en het niet zijn. Heeft ooit iemand anders dan een Hebrëer van zichzelf beweerd Jood te zijn? Sommige heidense gelovigen beweren ten onrechte van zichzelf dat ze Israelieten zijn, maar toch zeker niet Joden. Maar er zijn sommigen van de bruid die niet door de tweede dood gepijnigd zullen worden. Dat zijn van dezelfde die in de duizend jaren leven en heersen met Christus en over wie de tweede dood geen macht heeft (Openb. 20:6).

De brief aan Pergamos zinspeelt op het land, het gehuwde land, waar door middel van een witte steen het land herverdeeld is. Het is het land waarheen de bruid zal worden genomen, net zoals dat in het verleden, in de tijd van de wildernis, werd gedaan.

De laatste vier brieven brengen beelden van de ervaringen van Israel in het land: de eerste twee van de tien stammen en de laatste twee van Juda en Benjamin. Jezebel wordt in de brief gebracht naar de engel van de kerk in Thyatira, als vertegenwoordiger van de verachtelijke staatsreligie, waar er een zuivere theocratie behoort te zijn. De overwinnaars

wordt autoriteit gegeven over de natiën, over de heidenen, wat een aparte Joodse belofte is (Psalm 2:8; Jer. 51:20; Dan 2: 44).

Sommige van deze steden hadden nooit een groep van lichaams-gelovigen en hebben die ook later nooit gehad, maar ze hadden allen Joodse geloofsgroepen. Dat feit moet in gedachten worden gehouden.

Aan de engel van de kerk in Sardis wordt geschreven over het boek des levens, in een zinspeling op het immense verslagboek dat in de tempel werd bijgehouden, waarin de afstamming van iedere Israëliet werd geregistreerd (Deut. 29:18-20). Er is dus een boek van eeuwenlang leven voor hen die niet het beest aanbidden. Ditzelfde verslag wordt gebruikt als bewijs bij het Grote Witte Troon oordeel. Zij van wie de namen er in gevonden worden mogen het nieuwe Jeruzalem binnen gaan. Dit is de bruid. Het is niet het lichaam, want ons leven is verborgen in Christus in God, en is niet afhankelijk van onze daden. God zij dank daarvoor!

Zoals is aangetoond in het eerste deel van dit onderzoek werd met zowel Israel als Juda apart gepleit en apart gescheiden door de Heer. Maar de scheiding lost op met het voorbij gaan van de tijd, zodat wanneer onze Heer komt om hen weer het hof te maken, alle twaalf stammen samengekomen zijn in aanbidding in Jeruzalem.

Van zulken zoals verbleven in Filadelfia zijn de 144.000 (Openb. 7:4), binnen gelaten in de tempel door de sleutel van David en daar onbeschadigd gehouden tijdens het grote uur van beproeving, verzegeld met de naam van hun God en wonderbaarlijk bewaard doorheen Jakobs grote verdrukking. Alleen zij die het teken van het beest weigeren zullen in de duizend jaren leven en heersen met Christus (Openb. 20:4). Wij hebben geen belofte van zulk een gezamenlijk erfgenaamschap. Onze bestemming, activiteiten en heerschappij zijn alle in de hemelse gewesten. Wij zijn allen weg, voordat het beest of zijn teken verschijnen. Wanneer de oorlog tussen het beest en het Lam gaande is zal er geen twijfel over zijn. Er zal geen toevlucht tot de vaagheden van menselijk sofisme nodig zijn om dat feit vast te stellen.

Dan Laodicea! De brief is niet aan de stad geadresseerd, maar aan haar engel of boodschapper. Dit is geen periode of een stuk tijd, maar een groep van Joodse gelovigen die gelijktijdig met de andere zes bestaat. Het is niet nodig er over te filosoferen, niet nodig te gissen. Afleiden is gevaarlijk, terwijl gevolgtrekkingen fataal zijn voor de waarheid. De grote afval van Israel is hier de achtergrond, maar het zitten van de bruid op de troon met Christus, priesters en koningen met Hem, is de voorgrond.

Maar zou God aan de ene kant dezelfde klasse aanduiden met het figuur van zonen, eerstgeboren, en als de bruid aan de andere? Het antwoord hierop is dat het niet de vraag is van wat wij denken dat God zou of behoort te doen. De vraag is: Wat *heeft* Hij gedaan? Hij doet hetzelfde in later tijden als Hij heeft gedaan onder het oude verbond. Daar werd Israel geroepen als Zijn zoon en individuen als Zijn zonen, maar als natie was zij de bruid, als koninkrijk de echtgenote. En aangezien de nationale hoofdkwartieren in Jeruzalem waren, zowel voor koningen als priesters, is de stad zelf als de bruid, in het bijzonder in dit boek, Openbaring. Dit punt wordt in contrast benadrukt door de introductie van Babylon, de grote stad, als de trouweloze pseudo-koningin, de valse gemalin, het werk en rendezvous van alle

afvallige Joden, die proberen de wereld te regeren, om zonder de Messias de Messiaanse beloften te vervullen.

Hoofdstuk vier houdt zich bezig met de vestiging van het koninkrijk van Christus en Zijn heiligen over de hele aarde, net als in Daniël 7:14-18.

Openbaring 5 brengt ons bij de boekrol, het geschrift, van scheiding (zelfde woord als in Matt. 19:7 en Marc. 10:4), en de akte van het land, zoals die aan Jeremia werd gegeven vóór de val van Jeruzalem en bewaard in een aarden kruik als getuigenis van de doelstelling van de Heer om het land en de stad te herstellen (Jer. 32:33). De gebeden van de heiligen, dezelfde heiligen die de wereld zullen oordelen (1 Kor. 6:2), maar niet de "wij" die engelen zullen oordelen (1 Kor. 6:3), komen op als kostbare geuren. Het gebed is "Uw koninkrijk kome," een Joods gebed dat aan Joden werd gegeven en van het hoogste belang voor hen die "koningen en priesters" gemaakt zullen worden (Openb. 5:10). Onze eigen speciale gebeden staan in Efeze 1:15-23 en 3: 14-21.

De 144.000 en de grote menigte zijn al besproken. Het volstaat nu alleen te zeggen dat de grote verdrukking over Israel is. Het is een verschrikkelijke anti-Semitische beweging. Ze komt over het volk van Daniël, die zeker een Jood was (Dan. 12:1). Er is niet de minste verwijzing naar de grote oorlog in Europa, want ze gebeurt geheel nadat de lichaam-kerk weg is genomen van de aarde.

Het tempel- of religieuze deel van het boek begint met hoofdstuk 11:19, eerst het handelen met en de beloning van het gelovig overblijfsel tonend, de bruid, daarna de oordelen van en over de ongelovige massa, de eerste dingen hebben hun middelpunt in Jeruzalem, de laatste in Babylon. Hoofdstuk 12 is een beeld van de bruid, of de levende kern er van, in de worsteling van drie en een half jaar, pal vooraf gaande aan de vestiging van het koninkrijk. Verwar niet de verschillende klassen van Joden in die tijd. Ze zijn als volgt:

A. Dit gelovig overblijfsel, dat een toevlucht heeft in de uitgebreide berggebieden nabij Jeruzalem en daar voor 1260 dagen wonderlijk onderhouden, ondanks de steeds toenemende en geconcentreerde woede van de duivel. Dit zijn kennelijk ongewoon toegewijde Joden, die naar Palestina teruggekeerd zijn vanwege geloof in de oude beloften, mogelijk veroorzaakt, of tenminste opgerakeld, door het prediken van de Twee Getuigen.

B. Uit deze groep, maar voordat ze ontsnapt uit de stad naar de wilde plaats (in gehoorzaamheid aan Lukas 21:21) (Openb. 12:5,6), wordt de vertegenwoordigde groep van de 144.000 genomen, 12.000 uit elk van de twaalf stammen, voor de speciale manifestatie van goddelijke kracht, net zoals 1.000 uit elk van de stammen was genomen om tegen Midian op te trekken (Num. 31:4-9). Deze 144.000 zijn niet in de wildernis met de "moeder" groep, maar worden veilig bewaard in de tempel op de berg Zion, in Jeruzalem. Daarheen zijn ze "weggerukt," niet opgenomen, net zoals de geest van de Heer Filippus wegrukte (Hand. 8:39), toen hij op wonderlijke wijze overgebracht werd naar de omgeving van Azotus. Zij worden wegrukt naar God en naar Zijn troon, die, zoals vanouds, in het meest heilige van de tempel zal zijn; maar ze worden niet weggerukt naar de hemel.

C. Er is de "rest van haar zaad," het overblijfsel van levende gelovige Joden, misschien minder toegewijd, of die in iedere geval om de een of andere reden niet terugkeerde naar

het heilige land, maar nog steeds verstrooid is onder alle natiën, volken, families en talen van de aarde. Sommigen van hen zijn zelfs in de stad Babylon. Dit is de grote menigte op wie het grote deel van het lichamenlijk lijden van de verdrukking valt.

D. Er zal de ongelovige massa zijn, de afvallige, geld en macht liefhebbende Joden, wiens valse Messiaanse koninkrijk, hun wereldrijk van financiën, gevestigd zal zijn in de enorm uitgebreide en gemoderniseerde stad Babylon aan de rivier de Eufraat in Mesopotamië. Met de goddelijke vernietiging van die stad op een wijze zoals die van het oude Sodom, vallen deze Joden uit de overweging van Jood zijn, hun plaats innemend bij de boosaardige doden, bij de onrechtvaardigen, bij hen die kwaad gedaan hebben, en er zal met hen gehandeld worden bij het oordeel van de grote witte troon, na het einde van de millenniaalse heerschappij van Christus.

E. De onwankelbare getrouwen en levenden onder de eerste drie van deze groepen, allen die standvastig het teken van het beest geweigerd hebben, zullen vrijwel onmiddellijk in aantal toenemen (dwz. 75 dagen, zie Dan. 12:7-13) na de beëindiging van de drie en een half jaar van bijzondere beproeving door de opstanding van die gelovigen die gestorven zullen zijn voorafgaand aan de terugkeer van de Heer, zoals beschreven in Openbaring 19. Sommigen van dezen zullen gestorven zijn in de grote verdrukking zelf en anderen tijdens voorafgaande eeuwen en millennia. Kennelijk zal het aantal van de doden die op die manier opstaan in de eerste opstanding (Openb. 20:4,6) ver uitgaan boven zij die de verdrukking overleven, zozeer zelfs dat de levende en heersende klasse als geheel wordt geïdentificeerd en niet zozeer met hen die onbeschadigd in de verdrukking bewaard zijn gebleven.

Hoofdstuk 13 portretteert de bijzonderheden van de beproeving waar gelovigen doorheen zullen gaan tijdens die vreselijke twee en veertig maanden. Hier is de hoogste test voor gelovige Joden - de enige "heiligen" waar door welke Hebreeuwse profeet of Joden dienende apostel dan ook wordt verwezen - de test om hun trouw aan hun beloofde Heer en Echtgenoot te laten zien (Openb. 13:10).

Hoofdstuk 15 spreekt van het lied van Mozes en het Lam (Openb. 15:3). Mozes was zeker Joods en "het Lam" is een onderscheiden Joods benaming, nooit gebruikt in de Paulinische brieven. Het is krachtig voor het Joodse denken vanwege de verwijzing naar het lam van de dagelijkse ochtend- en avondoffers in de hof van de tempel. Het "lied van Mozes" is niet het lied van "Mozes en de kinderen van Israel'over de vernietiging van Farao en zijn strijdswagenrijders in de Rode Zee, maar het is het lied van Mozes in Deuteronomium 32:1-43, waarin Gods handelen met Israel toen, in haar bruidsdagen, worden gerepeteerd.

Babylon is niet alleen de valse vrouw in de eindtijd, in contrast met de ware (hoofdstuk 12) (die beide Joods zijn), maar zij is "de moeder van de ontuchtige vrouwen en van de gruwelen van de aarde" (Openb. 17:5). Zij is de moeder van de prostituees, terwijl de andere vrouw, de trouwe van Jeruzalem, de moeder is van een maagdelijke zoon-klasse, niet bezoedeld met vrouwen. Nu we gezien hebben wat geestelijk overspel en ontucht zijn, dat zij een geestelijke eenheid hebben met en een persoonlijk vertrouwen in iemand of iets anders dan God naast de Ware, zullen we alert zijn te beseffen hoe zwaar de aanklacht is dat de stad Babylon de moeder is van degene die al zulke ontucht op de hele aarde baarde en voedde.

Maar dit is waar, want Babylon werd gevestigd door Nimrod, een Kushiet, een machtgekke rebel tegen de ware God en de minachter van alle hoop die alleen rust op de goedheid van God. Hij begon de zelf-hulp-naar-perfectie beweging na de Zondvloed, het een geweldige voortstuwende kracht gevend. Hij nam beide fasen van Satans oorspronkelijke leugen ter hand en maakte die ten gelde. Net als zijn prototype, Kaïn, vond hij de vervloekte aarde te hard om te bewerken en probeerde de doornen en distels te voorkomen door een stad te bouwen en een religieus- en regeringssysteem te vormen.

Het bewerken van de grond was Gods oorspronkelijke baan voor de mens, zowel in als buiten Eden. Het was Gods doelstelling voor de Israëlieten. Zij zouden maar één stad hebben en die was goddelijk geordend en bewaakt. En naar mate het volk van Israel zich ergerde aan hun lotdeel en zij de wegen van handel en commercie zochten, verloren zijn hun geest. Hen was zegen in een mandje en voorraad beloofd (en Gods zegen droeg meer met zich mee dan alleen het vermeerderen van de oogsten), maar hen werd geen zegen beloofd in commercie. God heeft hen overgegeven aan hun verlangen, maar zond schraalheid in hun zielen.

In tegenstelling tot dit verlangen naar door de mens gemaakte steden, en naar de relatieve ontsnapping van zwoegen en zweet op het gezicht, is het gedrag van Abraham en alle Israëlieten die hebben uitgezien en verlangd naar die stad waarvan God de Bouwer en Maker is.

Dus Babylon, de stad van de Chaldeeën, was en is de moeder van alle systematische kleinering van God op Zijn eigen aarde. De grote stad zal volgestapeld zijn met de weelde van mensen die allen zullen zwoegen om de rente te kunnen betalen op de leningen die in bezit zijn van de ring van internationale Joodse financiers. De huidige kracht van Rusland [dit is gepubliceerd in 1925; WJ] is een tevergeefse inspanning om vóór de tijd zulk een situatie tot stand te brengen. De echte tegenwerping hier tegen is niet de Sovjet vorm er van (als dat bij de Russen past, laat ze dan), niet het feit dat het Bolsjevistisch is of afhankelijk van de meerderheid. De tegenwerping is dat het zit in het feit dat het helemaal geen regering van Rusland is, maar dat men rechtstreeks streeft naar wereldoverheersing, alleen maar gehuisvest in Rusland omdat de lokale toestand een start daar gemakkelijker maakt dan elders.

De grote stad Babylon, met de samengebalde weelde van de mensheid, het toppunt van wat de mens trots heeft bereikt, zal volkomen vernietigd worden en nooit meer herbouwd. "de stem van een bruidegom en van een bruid zal in jou niet meer gehoord worden" (Openb. 18:23). Dit verwijst niet naar de stem van de Heer als de Bruidegom van Israel, maar naar de gewone menselijke relaties (zie in tegenstelling hiermee Jer. 33:11).

Openbaring 19:7 geeft ons een beetje inzicht in de bruids-ontwikkelingen. De tijd is pal voor de feitelijk omverwerping van Satan door de Heer. Het Sinaïtische manuscript leest "bruid," waar de gebruikelijke versie "vrouw" leest, en met kennelijke gepastheid, aangezien het de beschrijving is van de voorbereiding die vooraf gaat aan een huwelijk. De bruid maakt zichzelf gereed, niet door enige ontwikkeling van karakter, die haar, zo niet geheel dan toch wel bijna, perfect maakt. Zij maakt zichzelf gereed door beslist en vurig de loop van het trouweloze oude Israel te vermijden. Ze maakt zich gereed door geen ogen te hebben voor wereldse machten, maar alleen voor haar rechtmatige Heer. Het is geen karakterontwikkeling in enig hedendaags gebruik van dat woord. Het is niet meer karakter-

ontwikkeling dan het land-ontwikkeling was toen de boer de niet te bewerken en hopeloos steenachtige heuvels van New England verliet voor de vruchtbare grond van de prairies van Illinois. Het is gewoon andere grond.

Het huwelijk waar in Openbaring 19:7,8 op wordt gezinspeeld is vanuit een andere hoek te zien in Mattheüs 25:1-13, waar duidelijk wordt gemaakt dat er, naast de bruid, anderen zijn in het koninkrijk; er zijn de begeleidende maagden, met meer of minder alertheid. De grote menigte, hoewel Joden die net als de zeven duizend in de tijd van Elia, hun knie niet gebogen hebben voor Baäl, is niet van het hooggeëerde gezelschap, het banket van wiens huwelijk zal blijven bestaan doorheen het millennium (Jes. 25:6).

Het priesterlijke werk zal eindigen na de duizend jaren, want in het nieuwe Jeruzalem is geen nieuwe tempel (Openb. 21:22), maar het regeren gaat voort (Openb. 22:5; Dan. 7:27). Het is na het beëindigen van het Millennium, na het Grote Witte Troon oordeel, dat het nieuwe Jeruzalem, niet de millennia stad, maar de in de hemel gebouwde en van de hemel gezonden stad, z'n plaats inneemt in de nieuwe en zeeloze aarde als haar verlichtende hoofdstad, heerlijk met al de helderheid van God. Zij is, zo wordt ons verteld, versierd als een bruid voor haar echtgenoot (Openb. 21:2). En nadat de stad op zijn plaats gevestigd is, wordt ze beschreven als de bruid, de vrouw van het Lam. Dat wil zeggen dat het huwelijk volledig voltrokken is. Is dit hetzelfde huwelijk als dat wat in hoofdstuk 19:7 wordt genoemd? Ja, maar het heeft niet dezelfde einde. In ieder geval is het beperkt tot de twaalf stammen. Ze heeft het stamnummer op zich gedrukt, twaalf, en het aardse nummer, vier. Het zijn "de twaalf stammen van de zonen van Israel"(Openb. 21:12) die er bij betrokken zijn, niet heidenen; het is geen hypothetische vervanging voor Israel, maar Israel zelf. Om het nog dichterbij te brengen op Israel worden de twaalf apostelen "van het Lam", niet van Christus, genoemd in de twaalf fundamenten.

Dit is tot hoe ver, in de tijd, Openbaring ons met de bruid meeneemt. Openbaring 22:6 gaat terug in de tijd naar de periode wanneer vermaningen toepasbaar zullen zijn, naar de periode kort vooraf aan het Millennium, want tijdens het Millennium en altijd daarna zal de natie Israel foutloos zijn.

Het Millennium brengt niet de goddelijke doelstelling van de verzoening van allen tot stand (Kol. 1:20), hoewel het wel het Gods doelstelling voor het Millennium tot stand brengt. Zijn doelstelling voor die tijd is aan te tonen dat perfecte wet en perfecte heerschappij de harten van mensen niet zal veranderen. Zodra de weerhoudingen zijn weggenomen begint een grote rebellie. Zelfs tijdens het Millennium zijn er elke dag executies, en dode vijanden worden niet tot vrienden verzoend. Rechtvaardigheid heerst tijdens het Millennium, maar rechtvaardigheid verblijft (2 Pet. 3:13) in de nieuwe hemelen en aarde, het fundament vormend voor die langdurige en met succes beladen wereld na het Millennium en vóór de voleinding, wanneer alle heerschappij en macht afgelegd zal worden, als niet langer nodig zijnde, net zoals leraren, bewakers en beheerders niet langer nodig zijn wanneer een kind op leeftijd is gekomen.

Daarom gaat de tijd wanneer "de geest en de bruid" zeggen: "Kom!", uiteraard vooraf aan en volgt niet op het Millennium.

Hemelen als koper - tijd voor Israel - onze hemelse heerschappij

Openbaring is de laatste van de Joodse brieven en alleen in hen is de bruid te vinden. Men zou ze uit het hoofd kunnen kennen en toch niets weten van het hemels lotdeel dat ligt te wachten op het lichaam van Christus. Het verhaal gaat zonder onderbreking voort doorheen de Hebreeuwse Schrift, door de evangeliën, door Handelingen en door de andere Joods geschriften in de Griekse taal, gewoonlijk het Nieuwe Testament genoemd. Niets in hen onthult iets van een tussenbeide komende bedeling, zoals die waarin we nu leven. We zouden geheel zonder begrip van deze lange periode van het hemels zwijgen zijn, ware het niet voor de geschriften van Paulus, de apostel van Christus Jezus, maar niet een van de twaalf. Hem bij de twaalf rekenen doet niet alleen geweld aan aan de Schrift zelf, het verlaagt hem en beperkt zijn bediening tot de twaalf stammen of tot het soort proseliterend werk onder de natiën, zo dat het ons in onze huidige status geheel zou uitsluiten.

Deel 7 - Paulus' vroege brieven.

Het onderscheid tussen de geschriften van Paulus en van de schrijvende leden van de twaalf zijn aangewezen geworden als de gelegenheid van tegenstellingen verrees, en er is zelfs gehint dat onderscheidingsvermogen en juist verdelen tussen de vroege en de latere geschriften van Paulus noodzakelijk is. Ja, het was de noodzaak voor zulk een onderscheid die aanleiding was voor de vermaning het woord van waarheid recht te verdelen (2 Tim. 2:15). Het was Paulus' laatste brief en de verandering van bedeling was zojuist gebeurd. Er was gevaar dat dingen overgedragen werden naar waar ze niet behoren en gevaar van er niet in slagen het volle gewicht te geven aan zaken van waarheid die alleen in deze tijd onthuld werden.

Het zal waardevol zijn nu op een algemene wijze te kijken naar deze verschillen.

Eerst: er worden verschillen getoond door de aanwezigheid of afwezigheid van woorden. Jood, Israel, verbond, besnijdenis, Abraham, tongen, dopen, parousia, en zulke woorden, komen met aanzienlijke frequentie voor in de vroege brieven, en zelden, of zelfs geheel niet, in de latere. Deze weglatingen zijn niet toevallig, zelfs grote aantallen verschillen toelastend tussen de twee groepen van geschriften. Ze zijn te wijten aan het feit dat een verandering van bedeling een meetbare verandering van onderwerpen nodig had gemaakt. In meerdere van de gevallen waar zaken van uniek Joods belang in de gevangenisbrieven wordt genoemd, worden ze op een negatieve wijze genoemd, zoals, bijvoorbeeld, het enkele voorkomen van het woord Jood in Kolossenzen 3:11, waar staat geschreven: "waarin ook geen Griek en Jood aanwezig zijn."

Dan zijn er verschillen over het onderwerp en in de houding ten opzichte van hetzelfde onderwerp. Er is het prominente verschil in de relatie tussen Jood en heiden. Doorheen heel de Hebreeuwse profetieën, doorheen alle evangeliën, doorheen heel Handelingen en dienstengevolge al de Paulinische geschriften die tijdens de Handelingenperiode werden geschreven, is de heiden niet alleen onderschikt, maar ook dienstbaar in alle zaken die verband houden met de aarde. Zelfs gelovige heidenen zijn slechts gasten aan Israels tafel

(Efe. 2:12,19), niet leden van een gezamenlijke familie op dezelfde grond, zoals dat het geval was na Handelingen 28:28. En op de aarde zal dit altijd zo zijn; de Jood zal altijd voorrang hebben, tot vlak voor de voleinding, wanneer alle onderscheid van prestige, waardigheid, gezag en heerschappij onder Gods schepselen ontbonden zal zijn. Maar in Romeinen is het nog steeds "eerst voor de Jood"(Rom. 3:9; 9:24; 10:12; 1 Kor. 1:24; 10:32; 12:13). Nog zo laat als Galaten 3:28 lezen we nog "noch Jood noch Griek," maar in Kolossenzen 3:11 is het "geen Griek en Jood." Galaten 3:28 heeft te maken met het voorrecht van Abrahams zaad zijn, en in die zin was er, tijdens de overgangperiode, geen verschil. Heidenen konden, niet door besnijdenis maar door geloof, deel gaan uitmaken van het zegenkanaal voor de andere natiën, zoals tot nu toe onderzocht werd in verband met Handelingen 15. Maar dat gaat niet terug naar Abraham, zoals de grond van Efeziërs, Filippenzen, Kolossenzen en 2 Timotheüs. Galaten is, in belangrijke zijn, Millenniale grond; Kolossenzen is heden en post-Millenniaal.

Terwijl we met dit onderwerp van Jood en heiden in de late Handelingenperiode bezig zijn, zal het niet verkeerd zijn nu even te kijken naar twee passages die vaak geciteerd worden om de theorie te ondersteunen dat de kerk van deze bedeling, het lichaam van Christus, op de een of andere manier de erfgenaam is van de beloften aan Israel.

De eerste van deze is in Romeinen 2:28,29 en leest als volgt:

"Want niet die in het openbaar Jood is is een Jood, noch is die openbaar is in het vlees besnijdenis, maar die in het verborgene Jood is maakt de Jood, en besnijdenis is van het hart, in geest, niet in de letter, van wie de lof niet komt vanuit mensen, maar vanuit God."

Genomen in de tijd dat dit werd geschreven en op zichzelf genomen biedt geen enkel probleem. Als gezegd zou worden dat het niet het zitten van een man in een bank in een Presbyteriaanse kerk dat hem tot een Presbyteriaan maakt, maar wel zijn persoonlijke toewijding aan de principes van die organisatie, dan zou die stelling geen enkel bewijs leveren dat, omdat er een paar naam-Presbyterianen bestaan, daarom alle Baptisten ook Presbyterianen zijn. De stelling klinkt dwaas en dat is hij ook; maar het is niet meer dwaas dan aan te nemen dat, omdat een Jood niet tot Jood gemaakt wordt alleen door wat aan hem is gedaan aan het vlees, dat daarom een gelovige heiden een Jood is.

Maar wat dan met Kolossenzen 2:11, wat spreekt van heidenen die besneden zijn met de besnijdenis die zonder handen gedaan wordt? Het antwoord is: ze zijn op die manier besneden, maar daardoor zijn ze niet tot Joden gemaakt of zelfs Israëlieten. Wat bedoeld wordt wordt daar uitgelegd. Er wordt verwezen naar "het afstropen van het lichaam van het vlees." En dat wordt gedaan door devote gelovigen in alle bedelingen.

De andere tekst die soms geciteerd wordt als vermeende ondersteuning van de lichaamskerk als een geestelijk Israel theorie, is Romeinen 9:6-8:

"... want niet allen die uit Israel zijn, zijn Israel, en ook niet omdat zij zaad van Abraham zijn zijn zij allen kinderen, maar: "in Izaäk zal voor jou zaad geroepen worden." Dat wil zeggen dat niet de kinderen van het vlees, maar de kinderen van de belofte rekent Hij tot in zaad; dezen zijn kinderen van God"

Dit wordt allemaal gezegd vóór de huidige bedeling. Het zegt gewoon dat een vleeselijke afstammeling van Abraham niet noodzakelijk de voorrechten zal verkrijgen die verbonden zijn aan de belofte van het zijn van een zegenkanaal voor de rest van de mensheid. Hij zal ze alleen verkrijgen indien hij een ware zoon van Abraham is, een die Abrahams geloof naar God heeft en vertrouwen in Zijn macht. Het houdt ook in wat elders duidelijk gemaakt wordt, dat zelfs heidenen die de geest van Abraham toonden in zijn tent ontvangen zouden worden als leden van zijn familie. Dit wordt helder gemaakt in het boek Galaten (3:16,29). Maar deze beide uiteenzettingen handelen over een toestand die ophield te bestaan door de feiten van Handelingen 28:28 of daaromtrent, waarschijnlijk in de volste zin door de verwoesting van de stad Jeruzalem, kort na Handelingen 28. We hebben nu geen groeps- of gemeenschaps- of nationale relatie met God. Wij zijn individuele gelovigen met een individuele verbinding met God, omdat we in Christus zijn in een zin die pas ten volle gekend werd nadat Romeinen en Galaten werden geschreven.

Niet weinig gelovigen van deze bedeling plaatsen zichzelf precies daar waar heidense gelovigen waren tijdens de Handelingen periode, en dat tot hun eigen nadeel.

Een ander onderscheid en verschil tussen de tijd van de vroege en late brieven wordt getoond in de wonderkrachten die zelfs door de apostel Paulus werden uitgeoefend. Tot zo laat als het apostolisch bezoek aan het eiland Malta waren er nog wonderlijke dingen in overvloed. Maar nadat Paulus Rome heeft bereikt en zijn boodschap aan de natie [de daar wonende Israëlieten] daar is verworpen, lezen we in het geheel niet meer over wonderen. Hij zendt geen wonderen bewerkende zakdoeken, maar, mogelijk door tussenkomst van Lucas, beveelt hij gewone oplossingen aan. Er komt geen aardbeving om hem te verlossen uit zijn gevangenschap - zoals dat in Filippi gebeurde; er is geen heerlijk doen herleven toen hij lichamenlijk geweld had ondergaan - zoals gebeurde in Lystra.

Aardse en hemelse lichamen

Het lichaam van Christus of een lichaam van Christus wordt in geen enkele plaats in de Schrift vermeld, behalve in de Paulinische geschriften; noch is er iets soortgelijks zodat gezegd zou kunnen worden dat daar dezelfde gedachte is. Het woord lichamenlijk, met welke betekenis dan ook, is bijna twee maal zo vaak te vinden in Paulus' brieven (zelfs zonder Hebreeën) als in alle andere Griekse Schrift tezamen. Het feit wordt snel toegegeven dat de figuur van een lichaam wordt gebruikt in de vroege brieven en ook in de late. Maar er zijn belangrijke verschillen. In de vroege geschriften is de figuur van een lichaam beperkt tot individuele ecclesias. Het was in de kerk te Korinthe dat het werd gezegd, na veel vergelijking met het natuurlijke lichaam. "Jullie nu zijn het lichaam van Christus en de leden zijn daarvan deel." En in dat Korinthische lichaam waren ogen, oren, handen en voeten (1 Kor. 12:12-27). Sommige hiervan zijn duidelijk functies van het hoofd en konden niet uitgeoefend worden zonder de wonderkrachten die men in die tijd bezat, maar niet nu. Dat was de manier waarop het Hoofd elke organische groep van gelovigen leidde. Het was hetzelfde bij de gelovigen te Rome; sommigen van hen waren Jood, sommigen van hen waren heiden, maar geen van hen wist iets over het hemelse lichaam zoals dat niet minder dan elf maal alleen al in Efeziërs en Kolossenzen genoemd wordt (Efe. 1:23; 4:4,12,16; 5:23,30; Kol. 1:18,24; 2:19; 3:15). Er is één groots lichaam, met hemels Hoofdschap, zegen, bestemming en heerschappij. Niets in het gebruik van de lichaam figuur, zoals gevonden in

Romeinen en 1 Korinthe, was aan de Joden onbekend, zelfs de ongelovigen. Er waren in de Talmud veel uitdrukkingen die verbonden waren met het eten van een gezamenlijk brood, een gemeenschap van het lichaam instellend, in het bijzonder ten tijde van het feest van de ongezuurde broden.

Deze onderscheiden moeten niet overbelicht worden, maar ze moeten wel herkend worden. De periode tijdens welke Romeinen en 1 Korinthe werden geschreven was voorbereidend, en daarin was het niet zozeer een toespitsen op eerdere dingen, maar eerder een vermengen er van. Er zijn zonder twijfel elementen van zowel de lichaams- als de bruidsfiguren in de pré-gevangenis brieven, maar zelfs de minste hint van bruidsrelaties staan ver af van de krachtige beelden van de Hebreeuwse profeten. Er was een niet-ontwikkelde bruid toen Paulus 1 Korinthe en Romeinen schreef, want er was geestelijke eenheid tussen God en Zijn volk Israel, zoals getoond door de wonderbaarlijke geschenken die het bezit waren van gelovige Joden. Er is nu geen bruid om reden dat er geen geestelijke eenheid is tussen JAHWEH en Zijn uitverkoren volk Israel. Wanneer die eenheid hersteld zal zijn, zullen de geschenken ook weer hersteld zijn.

Maar de zinspeling op een bruid die in 2 Korinthe 11:2 wordt gemaakt is een passende illustratie waarin de apostel zichzelf vertegenwoordigt als de vriend van de bruidegom, ook al verwijst hij elder naar zichzelf als de vader en zelfs als de moeder van dezelfde kerk! Er zijn ook ruimtelijke beperkingen, want de historische basis van de opmerking zou niet passen bij elke ecclesia. De figuur kan in dit geval niet op ons eigen initiatief uitgebreid worden om andere kerken of onszelf of de hele groep van gelovigen op te nemen, ongeacht de tijd of ruimte. Want Paulus bedoelde zeker nooit dat hij zichzelf verloofd had, welke conclusie nodig zou zijn als hij alle gelovigen aangesproken zou hebben. Hij verwees gewoon naar de dienst die hij had gedaan door hen met Christus bekend te maken. Nu, bekend geworden met en verbonden aan Christus, zouden zij uitzien naar Zijn richting geven aan hun zaken, net zo exclusief als een verloofd meisje uitziet naar haar verloofde. Het gevaar in Korinthe was splitsing, de partijdige geest, een uitzien naar andere leiders dan Christus.

De figuur van de vrouw en het huwelijk in Romeinen 7:1-6 kan alleen op Israel toegepast worden, want alleen zij waren aan de wet getrouwd. Ze zouden van de verrezen Christus worden, net zoals ze dat van de Wet geweest waren.

Efeze 5:22-33, dat de kerk in bepaalde opzichten vergelijkt met een echtgenote, is de passage waar het meest gretig naar gegrepen wordt door hen die geneigd schijnen te zijn alle beloften die aan Israel zijn gedaan te kapen. Maar laat opgemerkt zijn dat het onderwerp niet de bruid van het lam is, maar een echtgenote, en nauwelijks enkelen van hen die het bezwaar inbrengen zouden willen opeisen dat zij nu deel uitmaken van de echtgenote van Christus of ook het Lam. Waarschijnlijk geen dan de Katholieke lichamen zouden willen zeggen dat het huwelijk reeds verleden tijd is. Daarom bewijzen dezen, die door deze tekst willen bewijzen dat de kerk van deze bedeling de vrouw van de Oud Testamentische profetie is en de bruid van Johannes' geschriften, teveel. Indien hun bewering ondersteund zou kunnen worden zou dat bewijzen dat de kerk nu getrouwd is en en dat al is geweest sinds de apostel schreef. De nadruk ligt in werkelijkheid op het lichaam, zelfs in dit citaat. Een man en zijn vrouw zijn één vlees geworden en daarom één lichaam (1 Kor. 6:16), maar zij nog steeds in staat om afzonderlijke zaken te regelen. Deel van het

lichaam van Christus uitmaken veronderstelt hetzelfde vlak van bestaan als het Hoofd, maar de bruid doet hier niet aan denken. De bruid van de oude Sinai-dagen en de vrouw van de wildernis en van de Richteren- en de Koningenperiode waren niet op hetzelfde vlak als de Echtgenoot. Ook zal de bruid van de Millenniumtijd niet in ieder opzicht op hetzelfde vlak zijn, hoewel er een nauwe eenheid zal zijn als tussen Israel en hun God in de oude tijden.

Zelfs indien het afdoende aangetoond zou kunnen worden dat de kerk van deze tijd een echtgenote is, of zelfs een bruid, dan zou aangetoond moeten worden dat zulk een echtgenote dezelfde is als die welke met Israel geïdentificeerd is. Dat echtgenote zijn gaat ongetwijfeld naar Israel, want niemand kan hersteld worden naar een plaats die eerder ingenomen werd dan uitgezonderd Israel. Daarvan zijn we absoluut uitgezonderd.

In de latere brieven is er slechts één doop (Efe. 4:5; Kol. 2:12); in de vroegere brieven waren er niet minder dan twee, de echte en boven-bedelings doop in Christus' doop (Rom. 6:3) en een waterdoopt zoals die verbonden is met het getuigenis van het koninkrijk (1 Kor. 1:14-17; Hand. 19:3-6). Naast deze was er de doop met heilige geest van de vroege Handelingen periode, die in ieder geval op de huishouding van Cornelius kwam en op de Joodse gelovigen op de Pinksterdag (Hand. 11:16) en de doop van bekering (Marc. 1:4; Luc. 3:3; Hand. 13:24) van de evangeliën- en Handelingen periode, die door Johannes en door de twaalf apostelen van onze Heer gepraktiseerd werd en door andere discipelen (Joh. 4:1,2). Deze stond gelijk aan de doop voor de vergeving van zonden (Hand. 22:16).

Minder beroep op profeten

Het veel groter aantal van aanhalingen, citaten uit en zinspelingen op de Hebreeuwse Schrift is in de vroege geschriften van Paulus heel opvallend tegenover de de latere brieven. Uit de Griekse tekst, deze gebruikend zoals die gevormd wordt door een samenvoeging van die van Tischendorf, Westcott & Hort en Bernhard Weiss als basis, stellen we vast dat er precies veertien maal zoveel woorden uit de Hebreeuwse Schrift geciteerd worden, of sterk op gezinspeeld, in de pré-gevangenis brieven als in de gevangenis brieven. Of als we het boek Hebreeën weglaten uit de vergelijking, dan zijn het er zeven en een half maal zoveel. Natuurlijk is er ongeveer zeven maal zoveel inhoud in de vroege als in de late geschriften van de apostel, zodat de relatieve frequentie, in verhouding van het een met het ander, wegvalt tot ongeveer twee maal zoveel.

Maar misschien is er een eerlijker contrast te vinden in de twee sleutelboeken: Romeinen en Efeziërs. In een bepaalde Griekse uitgave zijn er 34 paginas van Romeinen, met 742 geciteerde woorden, en 12 paginas van Efeziërs met 107 geciteerde woorden. Zo zijn er, pagina per pagina, aanzienlijk meer dan twee maal zoveel in Romeinen dan in Efeziërs - 9 per pagina in Efeziërs en 22 per pagina in Romeinen.

Geen van Gods onthullingen is geheel afgezonderd van Zijn andere onthullingen. Er is altijd een sympathieke band, maar de onderscheiden nieuwe dingen die in Efeziërs worden geleerd zijn de enig zichtbare reden voor het scherpe verschil voor wat betreft hun beroep op de oude geschriften. Het zou, door een beroep te doen op die tijden en generaties, nauwelijks mogelijk moeten zijn dingen vast te stellen die in voorbije tijden en generaties verborgen waren gehouden.

Adam was compleet gemaakt aan het einde van de zesde scheppingsdag. Daarom zal, kennelijk, het lichaam van Christus gecompleteerd worden bij de afsluiting van de zesde grote dag, en Christus zal, als de Zoon van de Mensheid, samen gebracht worden met zijn bruid aan het prille begin van de zevende, of Millenniale, dag. Wij kennen Hem nu als de Zoon van God, zoals Hij bekend zal zijn tijdens de achtste dag.

Hoewel de titel Zoon van de Mensheid 84 maal elders in de Griekse Schrift te vinden is, is die niet één maal te vinden in de brieven van Paulus. Het was aan het begin van de vijfde dag dat onze Heer Zijn volk bezocht en zij niets van Hem wilden hebben. Toen verscheurde Hij hen als een jonge leeuw en twee duizend jaar-dagen verblijft Hij in de hemelen, in Zijn plaats (Hosea 5:15), tot de tijd wanneer zij hun overtreding erkennen en Zijn aangezicht zoeken. In hun vreselijke beproeving zullen zij Hem ernstig zoeken. Daarna zullen de woorden naar voren komen van een gekastijd en gestraft Israel, zoals de profeet lang geleden al voorzegde:

"Ga!, dan zullen wij terugkeren naar JAHWEH,
want Hij, Hij verscheurde in stukken en Hij zal ons genezen;
Hij sloeg en Hij zal ons verbinden.
Hij zal ons levend maken na twee dagen,
de derde dag zal Hij ons doen opstaan
en wij zullen leven voor Zijn aangezicht."
(Hosea 6:1,2)

Dit doen opstaan is naar de wijze zoals voorzegd in Ezechiël 37. Eerst is er een beweging onder de droge beenderen, dan verschijnen er pezen die de beenderen samenbinden, tenslotte wordt door de Leven-Gever leven gegeven. Zo begon er rond 1896 een beweging onder de drogen en doden met een hoop op Joodse autonomie [het eerste Zionistische Congres vond plaats in 1897, in Basel]. Sinds die tijd zijn ze samengebonden geworden door een wereld-wijde Zionistische organisatie; maar toch is er geen leven en dat zal er niet zijn totdat alle mensen leren dat er zonder Christus geen Millennium kan zijn, geen koninkrijk zonder de Koning.

Wanneer die tijd komt zullen de geschenken van 1 Korinthe 12 en 14 in vol bedrijf zijn. De Pinkstertijd kerk zal opnieuw actief zijn. Vrouwen zullen stil zijn in de ecclesias en zullen thuis met profijt en voldoening dingen aan hun man vragen. Nu kunnen de meeste gelovige vrouwen net zo goed de latten in het tuinhok vragen met de verwachting enige hulp te krijgen, dan hun eigen man te vragen. 1 Korinthe 12 en 14 zijn nu niet aan de orde, maar ze zullen wel degelijk aan de orde zijn nadat deze bedeling is geëindigd. De geschenken waar daar over gesproken wordt zijn delen van de tekenen en de wonderen zie de aankondiging van het koninkrijk vergezellen. Het is een dwaasheid (en erger) te pogen zonder deze speciale krachten de Koning en het Koninkrijk te adverteren. Zij zelf zijn de advertentie.

Engelen worden 21 maal genoemd in het boek Handelingen, wat de tijd beslaat van de vroege brieven, en 26 maal in de vroege brieven zelf (186 maal in de hele Griekse Schrift); maar slechts één maal komen ze voor in de gevangenis brieven en dan nog op een negatieve manier - als iets dat niet te aanbidden is (Kol. 2:18). Deze dingen zijn niet toevallig. Engelbedieningen zijn verbonden met het koninkrijk. Nu zijn wonderlijke verschijningen en wonderwerkingen opgehouden, om weer aangevat te worden nadat het lichaam compleet zal zijn.

Nauw verbonden aan deze zaak van de engelen is die van de aartsengel. Hij wordt tenminste 23 maal genoemd en mogelijk nog 3 andere keren, hetzij als Michaël, of de aartsengel, of "de engel van de Heer," dwz. van JAHWEH. Zijn naam wordt nooit genoemd in de latere kerkbrieven, noch wordt er daar ooit op zijn werk gezinspeeld. Hij is de hemelse prins die vertegenwoordigt en werkt als een speciale beschermer over Israel (Dan. 12:1). Hij heeft geen taken ten behoeve van ons, voor zover we dat in de Schrift kunnen terugvinden. In de Griekse Schrift zien we hem verschijnen aan Jozef (Matt. 1:20,24; 2:13) (het was Gabriël die aan Zacharia en Maria verscheen - Luc. 1:11-19; 26-38) en leiding geeft aan het koor boven de heuvels bij Bethlehem (Luc. 2:9,10,13). Hij is de afgezant met een bliksem aangezicht die de steen wegrolde van voor de tombe van onze Heer (Matt. 28:2,3), en op soortgelijke wijze Petrus en Johannes bevrijdt (Hand. 5:19). Judas 9 identificeert Michaël als de aartsengel en het is hij die de Openbaring aan Johannes toevertrouwde (Openb. 1:1; 22:6,8,16), en het is hij die Satan en zijn menigte uit de hemel zet, hen verdrijvend naar de aarde, opdat de test over zijn afdeling kort, snijdend en beslissend zal zijn (Openb. 12:7-9). Stefanus verschijnt om naar hem te verwijzen, in Handelingen 7:30,35,38, als de vlam in het brandende bosje nabij de Sinai, hoewel hij hem niet "de engel van de Heer" noemt (maar zie Exo. 3:2). Zo nu en dan maakt hij duidelijk dat degene die daar spreekt, JAHWEH, de verbond God van Israel, dezelfde was als de grote profeet die Mozes voorzegde en van wie Petrus laat zien dat het onze Heer is. JAHWEH is niet een persoonlijke naam, het is een titel, en gewoonlijk gekoppeld aan onze Heer vóór Zijn menselijke dagen, omdat Hij de Vader vertegenwoordigde in alle dingen, uitgezonderd gesprekken tussen de twee (Psalm 110:1). Hij sprak tot Mozes vanuit het bosje en kwam later naar beneden op de berg om plaats te nemen bij het geven van de Wet.

Het lichaam van Christus wordt in het boek Handelingen zelfs niet genoemd. Het enige gebruik van het woord lichaam is om het lijk van Dorcas te beschrijven (Hand. 9:40). Indien Handelingen het begin van de lichaamskerk uitbeeldt, dan is het zeker vreemd dat deze zelfs niet genoemd wordt! Het feit is dat de Pinkster-kerk het begin was van de vrouw van de Millennium tijd. Het boek Handelingen is slechts het voorportaal van de meer ruime Millenniale banket hal (Jes. 25:6), waar rijk rundvlees en uitgelezen wijnen aan alle mensen geserveerd worden.

Zonder er een uitgebreid commentaar van te maken is het niet mogelijk alle interessante zijpaden in de Paulinische brieven onder de loupe te nemen die slaan op dit punt van de juiste indeling van het Woord, maar een weinig meer van hen kunnen met winst genoemd worden.

In Romeinen vinden we beloning met betrekking tot werken in de dag van verontwaardiging (Rom. 2:5-7). We leven nu niet in de dag van verontwaardiging, noch worden we op dezelfde wijze beloond als zij. Het aionische leven wordt gegeven als een beloning voor goede werken, eerst aan de Jood en ook aan de Griek (Rom. 2:9,10). De Jood is nu niet eerste, maar zal dat weer zijn wanneer die tekst van toepassing is.

De "Mijn volk, niet Mijn volk"(Ammi-lo-Ammi) passage uit Hosea 2:23 en 1:9-11, wordt in Romeinen 9:25-28 geciteerd. Deze profetie heeft tot nu toe aangetoond te verwijzen naar de ene van wie eens gescheiden is, maar spoedig weer aangenomen zal worden, het gelovig overblijfsel (Rom. 9:27), vermeerderd met enkele gelovige heidenen, maar niet de positie of

bestemming hebbend van het lichaam van Christus zoals dat nu gekend is. Deze gelovige heidenen zijn de wilde olijftakken die geënt zijn op de Abrahamitische verbonds stam en hun voeding trekken uit de Abrahamische belofte. Wij echter trekken onze voeding uit beloften waarvan Abraham nooit droomde.

Romeinen 15:8,9 wordt soms gemaakt te leren wat het niet zegt door hen die de Schrift met minder zorg lezen dan zij een boek over chemie zouden lezen.

"Want ik zeg dat Christus bediende van besnijdenis is geworden, ten behoeve van de waarheid van God, om de beloften van God van de vaders te bevestigen. En de natiën verheerlijken God ten behoeve van Zijn ontferming"

Het doel van Christus' aardse bediening, en van het Joodse deel van Zijn hemelse bediening, wordt hier getoond een bevestiging van de beloften te zijn die behoren aan de vaders. De verheerlijking van God van de kant van de natiën, de heidenen, is een bijproduct van de bevestiging. De natiën worden geleid om God te verheerlijken wanneer Hij laat zien dat de beloften die Hij zo lang geleden aan de vaders gaf, eindelijk vervuld worden, wanneer een rechtvaardig koninkrijk gevestigd is op aarde en wanneer God Zijn naam rechtvaardigt voor de heidenen, door te laten zien dat, hoewel lankmoedig, Hij niet overeen kan komen met ongerechtigheid, maar zelfs Zijn speciale volk, Zijn met Hem gehuwde natie, grondig heeft gestraft. Deze reflex werking op de heidenen houdt geen verband met het werk van deze bedeling. Het is veeleer een geval van "Jubel natiën, met Zijn volk" (Deut. 32:43; Rom. 15:10).

1 Korinthe 10:1,6,11,13 laat zien dat de ervaringen van Israel in de wildernis typerend waren voor de gelovigen tijdens de Handelingen periode. Hoofdstuk 10:6 zegt dat zij "typen van ons" waren, en daarom niet dezelfde als in Efeziërs. Toen had geen beproeving de kerk gegrepen, maar die was menselijk. Hoe anders dan de hemelse in het nauw drijvers van onze weg (Efe. 6:12)!

De geschenken van 1 Korinthe 12:28 enz, verschillen nogal van die welke de lichaamskerk nu bezit (Efe. 4:11).

1 Korinthe 13:9,10 spreekt van de tijd wanneer dat volwassen is zal komen. Zulk een volwassenheid van onthulling kwam met de gevangenisbrieven (Kol. 1:25), want sindsdien is geen woord gesproken.

In 1 Korinthe 14:1 worden profetieën genoten, maar het geschenk is niet voor ons, behalve wanneer het aan Paulus was gegeven en wij alle vereiste dienst van dit soort in zijn brieven hebben. Profetieën waren beter dan tongen [talen] omdat zij het denken alert houden voor verdere onthullingen, terwijl het geschenk van tongen [talen] eerder terug keek naar Pinksteren en naar de aardse heerschappij, die de oorspronkelijke verwarring van tongen verhinderde en uitstelde tot de rechtmatige heerser.

Er is geen besliste uitspraak over bestemming in 1 Korinthe 15. Terugkijkend zien we er veel in en het is zeker heerlijk; maar wij bekleden de woorden met een betekenis die we tot op zekere hoogte geleend hebben van Efeziërs en Kolossenzen. Zij die tijdens het Millennium

met Christus leven en regeren in de heerschappij over de aarde, zullen niet langer vleeselijk zijn, niet langer ziels. Het zal niet langer waar zijn dat de wil om te doen bij hen aanwezig zal zijn, maar dat zij niet weten hoe.

Tijdens die overgangs- en voorbereidende periode van Handelingen was het nog steeds waar dat gelovigen kundige of competente uitdelers van een nieuw verbond waren (2 Kor. 3:6). Dit is nu niet waar. Er is in de gevangenisbrieven geen woord te vinden over het nieuwe verbond. Zij die stellen dat 2 Korinthe 3:3 zinspeelt op een werk zoals dat toegeschreven wordt aan het nieuwe verbond, waar dat spreekt over zaken die gegraveerd zijn in de vlezen tafelen van het hart, in tegenstelling met de oude wet, doen daar goed aan. De zinspeling is, eerlijk gezegd, onmiskenbaar en onbetwistbaar. Maar verbond, koninkrijk en priesterschap zijn allen afwachting sinds Handelingen 28, en zullen dat zijn totdat deze bedeling voorbij is. Maar ze zijn niet afgeschaft, niet verbroken, alleen uitgesteld, tijdelijk opgeschort.

Het is waar, 2 Korinthe 5 introduceert inderdaad de nieuwe schepping. Maar die is niet speciaal hemels. Ze omvat een nieuwe hemel en een nieuwe aarde. De nieuwe schepping was toen in een beperkte en afhankelijke staat. De tijd van discretie kon pas komen nadat meer tijd, ervaring en instructie doorgevoerd waren. De grond van Abraham was niet verlaten, zoals we in Galaten bewezen zien. Nu gaat onze relatie terug in de tijd, voorbij Abraham, naar een die is zoals Adam genoot, die op de grond van de oude schepping stond. Die schepping was zeker een daad van pure genade. Er kon in niet-geschapen wezens of dingen niets zijn dat schepping verdiende. Precies zo zijn wij, van de nieuwe schepping, wonderen van genade, niet geholpen en onverdiend. Als u het niet gelooft, lees dan vijftig maal Efeziërs 1:3-14. Daar worstelt het denken, bijna pijn lijdend, met taal, of door wat dan ook het gewicht van onverdiende heerlijkheid door menselijke woorden uitgedrukt kan worden naar duffe en niet reagerende intellecten.

In Galaten is de grond Abrahamisch, niet Sinaitisch aan de ene kant noch Adamisch aan de andere. Het is niet de grond waarop wij staan. Door Adam wordt niet de vlakte bedoeld waarop Adam leefde, maar het soort van devote en zoonse relatie die hij met zijn God genoot.

In de pré-gevangenis brieven wordt verzoening onderwezen, omdat verzoening de basis is van zowel vriendschap als zoonschap. Abraham was een vriend van God.

Het voorbehoud van Galaten 1:8 over het prediken van enig ander evangelie blijft staan, want de verwijzing is daar gewoon naar de Judaïserende theorieën, die werken en het vlees hoog hebben staan (Gal. 1:6,7); maar het evangelie van Paulus verhoogt genade en de God daarvan. Dit goede nieuws is niet veranderd met het inbrengen van een andere bedeling. Er is slechts een andere bestemming onthuld geworden, maar het is nog steeds uit genade, genade op genade.

Over dit contrast tussen genade en werken wordt uitgebreid nagedacht in Galaten. In de Hagar-Ishmael en Sarah-Izaäk typen van de twee verbonden zijn er zaken als wet, vlees, verbintenis, werk, Hagar, Ishmael, Sinai verbond, Jeruzalem nu, aan de ene kant, en genade, geest, vrij, vrucht, Sarah, Izaäk, nieuw verbond, Jeruzalem boven, aan de andere. Ishmael, de minderen van Israel, is, of zal zijn, als het stof van de aarde; Izaäk, het Israel van de hemelse (niet naar de hemel) roeping, zal zijn als de sterren voor wat aantal betreft; en de zes daarop

volgende zonen van Abraham, de heidenen of de Millenniale oogst, zal zijn als het zand langs de zeekust. Er kan niet genoeg nadruk gelegd worden op deze verschillen, ziende dat Nehemia, lang geleden, Israel in de wildernis rekende als de sterren van de hemel; maar deze drie verschillende uitspraken over de veelheid van Abrahams zaad zijn op z'n minst gemaakt en dienen goed als illustratie.

In 1 Timotheüs 1:20 en in 1 Korinthe 5:5 hebben we verwijzingen naar apostolische krachten waarvan in de latere brieven nog geen hint is. Uiteraard had Paulus apostolische krachten toen hij in Rome gevangen zat, maar die krachten waren niet zoals ze tot dan toe getuigenis uitdroegen over het koninkrijk.

Deel 8 - Het handvest van de kerk.

De brief aan de Efeziërs is het handvest van de lichaamskerk, de kerk van deze bedeling. Het was een rondzendbrief of encyclcale brief, waarvan een kopie geadresseerd was aan de ecclesia in Efeze, een andere aan de kerk in Laodicea (Kol. 4:16), enz. Marcion, een leraar uit de tweede eeuw, zei dat de kopie van deze brief die hij bezat, het opschrift "Aan de Laodiceërs" droeg. De verscheidenheid van onthullingen en het hoge karakter van de bestemming dat daarin bekend wordt gemaakt, bestempelt ze als uniek en als anders dan iets wat een Joods tintje had.

Efeziërs (zo genaamd voor het gemak van identificatie) vertelt ons over "geestelijke zegeningen te midden van de hemelingen"(Efe. 1:3); ze vertelt van gekozen zijn in Hem vóór de neerwerping van de wereld (1:4); ze vertelt van Gods doelstelling om het universum in Christus weer te beheeren, samen te vatten (1:10). Dit laatste is een uitbreiding van 1 Korinthe 15:24-28 op het werk in Christus, voorafgaand aan de voleinding. Het is in deze brief dat we leren dat de kerk, het lichaam van Christus, de soevereiniteit van de hemelen heeft (Efe. 1:23; 2:6), zoals we al geleerd hebben dat Israel die van de aarde heeft. Het lichaam is de volheid, het tekort aanvullend dat de verlossing van de aarde in het hemelse deel van het universum zou achter laten. De plaats van de kerk zal ietwat gelijk zijn aan die welke nu bezet wordt door Satan en zijn medewerkers. Hun vijandschap tegen het lichaam van Christus (Efe. 6:12; 2:2) kan heel goed voortkomen uit hun bewustwording hiervan. Deze "menigte van de hoogte in de hoogte"(Jes. 24:21) stond eerder op tegen de beste belangen van Israel en zullen nu daarvoor gestraft worden.

Het is in deze brief dat we leren dat wij op gelijke voet staan met gelovige Joden die onder Paulus' onderwijs stonden, Het Grieks toont dat heel helder met haar voorzetsels. Wij zijn

1. Gezamenlijk levend gemaakt
2. Gezamenlijk opgestaan
3. Gezamenlijk gezeten in de hemelen

Het zijn "wij," Joden en heidenen, die hierbij betrokken zijn. Let op het voorafgaande jullie en wij in Efeze 2:5,6. Het doel van zulk een soevereine, zelfs despotische, actie is om een werkend model samen te stellen van de nieuwe schepping om de twijfels van de mens te stillen en de vrees van de mens te kalmeren in de tijd die volgt op het Millennium. Nauwgezette legalisten kunnen dan nog twijfelen of de zonneshijn van genade in staat is te doen wat de noordenwind van de wet nooit deed; zij zullen gewezen worden op de lichaamskerk. Het betoog zal zijn: "Het heeft gewerkt, daarom zal het werken"(Efe. 2:7).

In 3:5 ontmoeten we "heilige apostelen en profeten," niet profeten en apostelen, zoals het bij de Joodse apostelen het geval zou zijn. Deze apostelen en profeten zijn zij die kenmerkend bij de lichaamskerk behoren (4:11).

Hoofdstuk 3:6,7 geeft ons een ander drieluik van gezamenlijkheden. Wij zijn:

1. Gezamenlijke lotdeelgenieters
2. in een gezamenlijk lichaam
3. Gezamenlijke deelgenoten in de belofte in Christus Jezus door het evangelie waarvan Paulus de uitdeler werd.

Het tweevoudig doel van deze speciale bediening wordt aangetoond te zijn:

1. het evangelie van de niet te doorzoeken rijkdommen van Christus aan de natiën te prediken
2. allen in te lichten (zowel Jood als heiden, of die van beiden die de bediening van Paulus op dit onderwerp aanvaardden) over het geheime beheer dat in de voorgaande tijden in God verborgen was geweest (3:8,9).

Gods begiftiging voor de lichaamskerk wordt duidelijk gemaakt in 4:11-13. Niet meer wordt gegeven en niet meer is nodig. De goddelijk aangestelde agenturen, werklieden of dienaren zijn:

APOSTELEN EN PROFETEN voor de aanpassing van de heiligen. De tijden waren al aangepast om het gat van Israels blindheid te benutten die een aanpassing van gelovigen voor de feiten nodig maakte. Helaas!, velen gaven er de voorkeur aan de feiten te negeren door de apostelen en profeten te negeren die alleen de feiten over deze zaak van verandering van bedeling hebben. Geen van de twaalf zegt ook maar een woord over de dingen van deze bedeling.

EVANGELISTEN voor het werk van uitdelen - voor het evangeliseren

PASTORES EN LERAREN voor het opbouwen van het lichaam van Christus

Deze ambten waren alle ontworpen om werkzaam te zijn totdat we gekomen zullen zijn:

1. tot de eenheid van het geloof, die eenheid die afstamt van geloof en niet zozeer van werken

2. tot de verwezenlijking van een zoon van God
3. tot volwassen man zijn, tot de volwassen status van Christus' complement, niet langer de minderjarigen die ze vóór deze brief waren geweest

Paulus bezat al deze ambten. Hij was apostel, profeet, evangelist, pastor en leraar. Dat was ook Timotheüs, want hij was bekrachtigd door het opleggen van handen door de apostel. Het eerste paar van de ambten of diensten vereisten, en werden geleverd met, wonderwerken van onderscheidingsvermogen en spraakvermogen. Deze hebben we niet meer in levende personen, maar we hebben alles wat we nodig hebben in de geschreven apostolische onthullingen en profetische aansporingen van de Paulinische brieven.

Het werk van een evangelist vereist geen wonderkrachten, omdat het een aankondiging is aan een ieder die gewillig is te luisteren naar de basis goede berichten zoals die in Christus zijn, inhoudend dat redding en leven geschenken van God zijn, niet dingen die door ons zijn verdiend. Het zou bestaan uit veel van de basis en niet-bedelings instructies van het boek Romeinen, zelfs van Galaten, maar het zou tegelijk de bijzondere bedelingsfiguren, beelden, typen en illustraties die bij toen hoorden en nu niet passen.

Het werk van pastores en leraren (het samenbinden van deze twee woorden door een voegwoord houdt in dat deze twee ambten van nature, hoewel niet noodzakelijk, te vinden zijn in de zelfde persoon) heeft in het bijzonder van doen met het opbouwen van het lichaam van Christus. Belangstelling in en zorg voor het geestelijk welzijn van het volk van de Heer, als pastores, en inzicht in en vermogen om, als leraren, voedsel uit het Woord van God toe te dienen, markeert deze broeders.

Pastores en leraren mogen verstaan worden om, in essentie, dezelfde te zijn als de "toezichhouders en bedienden" van Filippenzen 1:1. En die ambten werden overgedragen vanuit de overgangperiode die aan deze bedeling vooraf ging. Hun kwalificaties worden uiteengezet in het derde hoofdstuk van 1 Timotheüs.

Filippenzen 3:3 wordt soms gezien als bewijs dat Israel voor altijd van het toneel is verdwenen, om nooit meer terug te keren. Maar het was dezelfde apostel die zei: "Want de genadegaven en de roeping van God zijn zonder spijt" (Rom. 11:29). Het onderscheid tussen de uiterlijke en innerlijke aanbidding is niet exclusief voor de geschriften van Paulus. Het wordt regelmatig gevonden in de Hebreeuwse Schrift. Naar de besnijdenis van het hart wordt verwezen in Leviticus 26:41; Deuteronomium 10:16; 30:6; Ezechiël 44:7; de besnijdenis van het oor in Jeremia 6:10; van de lippen in Exodus 6:12,30; vergelijk met Jeremia 9:25,26. De gedachte is eerder door Paulus gebruikt in Romeinen 2:25-29 en in Efeziërs 2:11 en vervolgens in Kolossenzen 2:11. De hele passage is een waarschuwing tegen de Judaïsten, die, sinds die zin in Handelingen 28, zelf alles geworden waren wat zij minachtend spraken over de heidenen. Zij hadden over zichzelf gesproken als Gods kinderen, en roemden over het eten aan Gods tafel. Zij hadden anderen als honden veracht, als ceremonieel onrein, en als, op z'n best, het verkrijgen van de kruimels van de tafel van de rijke. Zij waren de werkers van het goede, omdat zij de tempeldiensten hadden.

Paulus draait het beeld nu om. De gelovigen, niet slechts in het Messiasschap van Jezus, maar ook in Zijn Heerschappij en Hoofdschap, zijn de kinderen die aan het banket zitten van het geestelijk feest dat God hen heeft voorgezet. De Judaïsten zijn nu de honden die

rondneuzen naar de dingen die God als afval heeft aangemerkt. Zij zijn nu de kwade werkers en de verminking. De alleen uiterlijke besnijdenis maakte de Jood niet tot Jood. Arabieren hebben sinds Ishmael hun mannelijke besneden. De uiterlijke daad, zonder de verandering van het hart, verschilde niet van het afsnijden van een ander deel van het lichaam, voor zover er enige religieus belang bij betrokken was. In de oude dagen was er een ware besnijdenis in Israel; er was een ware besnijdenis in Israel tijdens de bediening van onze Heer en zij volgden Hem. Er was een ware besnijdenis in Israel gedurende de Handelingen periode en zij groepeerden zich rond de Pinksterkerk of rond de apostel Paulus. Nu Israel aan het wegzinken was in blindheid, was er in haar maar weinig van de ware besnijdenis, behalve in hen die over kwamen naar Paulus' nieuwe leer en die van Israel die in God vertrouwden op de wijze van Abraham, maar niet vielen onder de goddelijke toedeling van dingen onder Paulus' eigen bediening. Onder die laatsten waren zeker Johannes en Petrus en anderen van de twaalf voor zover die nog leefden. Onder zulken waren de drie vriendelijke Joden die aan Paulus over bleven uit zijn eerdere mede-verkondigers van het koninkrijk (Kol. 4:10,11). Aristarchus, Marcus en Justus werden nooit overgezet van de bruid naar het lichaam; maar toch hadden zij voldoende van de geest van de universele huishouding van geloof in zich om Paulus als broeder op prijs te stellen, hoewel deze speciale bediening niet voor hen was.

Wij zijn nu de ware besnijdenis. Het is niet nodig naar de Jood te kijken als een klasse van wat dan ook gedurende deze bedeling. Zij zijn blind en tot die blindheid opgeheven is zal er niets zijn om op te merken. Wij zijn de ware besnijdenis die de onzuiverheid van het hart hebben afgelegd - het hart dat gezuiverd is door geloof - en hebben Christus aangedaan, of we nu behoren tot de uiterlijke besnijdenis, zoals Paulus en Timotheüs, of tot de uiterlijke onbesnedenheid, zoals de meesten van ons.

Kolossenzen-herhalingen

Kolossenzen 1:5 spreekt van een hoop die in het bijzonder op de gelovigen in Kolosse gelegd wordt en we mogen aannemen voor de lichaams-gelovigen in het algemeen, in de hemel, in de lucht. Deze taal is in veel opzichten gelijk aan die in 1 Petrus 1:4, waar aan gelovige Joden gedacht wordt. En het is de lucht die onze Heer ontving tot aan Zijn terugkeer. Het is waar, de taal is gelijksoortig, en de feiten zijn gelijksoortig, maar de begunstigden zijn niet identiek. De hoop van Israel, van het lichaam en van de wereld, alles ligt in onze Heer; maar Hij smelt ze niet samen in één massa.

Een ander onderscheid tussen de gelovige heidenen van deze bedeling en de gelovige Jood, verbonden aan of onder het Millenniale Koninkrijk, wordt getoond in Kolossenzen 2:16,17,21, waar de huidige gelovigen wordt getoond vrij te zijn van ceremoniële voedsel- en drank beperkingen, van feestdagen, nieuwe manen en sabbatten. Al deze beperkingen en specificaties zullen van kracht zijn tijdens het Millennium. De natiën, bijvoorbeeld, zullen bij elk Loofhuttenfeest opgaan naar Jeruzalem om de politieke en geestelijke suprematie van Israel op aarde te erkennen. Het Millennium zelf zal de grote zevende dag zijn, de kroon op het hele sabbat systeem.

Nu moeten gelovigen niet voor iets naar de aarde zien. Zij dienen hun denken te richten op dat wat boven is en het zoeken (Kol. 3:1,2). Dat wil zeggen, zij moeten niets verwachten van

een aards karakter, nu Christus niet op aarde is, maar in de hemelse gewesten en aangezien alle aardse werking uitgesteld zijn.

Kolossenzen 3:4 levert het enige punt van contact tussen de lichaams-kerk en het boek Openbaringen, wanneer het ons vertelt dat, wanneer Hij verschijnt, wij met Hem in heerlijkheid zullen verschijnen. Dit verwijst kennelijk naar Zijn aanstelling als Koning, die gelijktijdig is met het begin van Zijn apocalypse, welke apocalyptische aanstelling als Koning of heerlijke verschijning, in tegenstelling tot Zijn eerdere komst in nederigheid, genoemd wordt in Mattheüs 24:30 en Openbaring 19:11-16. Christus zal als de Grote Koning aanwezig zijn; als de Grote Priester zal Zijn heerlijkheid stralen; als de Grote Profeet zal Hij onthuld worden. Komst, aanstelling als Koning, apocalypse, alle beginnen op dezelfde tijd en met oordeel.

Zij van wie het denken geneigd is vooruit te rennen op Gods Woord, redeneren als volgt over deze feiten: de kerk is het lichaam van Christus; Christus is de Bruidegom; daarom is de kerk het lichaam van de Bruidegom, en Zijn verschijnen hier in een voornamelijk Joods toneel is bewijs dat zij, ook al is het vanuit de hemelen, zullen delen in de soevereiniteit over de aarde. Dat lijkt goede menselijke logica te zijn, maar het komt niet uit de Schrift. Zij die Gods Woord hoger achten dan menselijk redeneren, gaan niet door met het doorduwen van conclusies die niet in de Schrift staan. Ze gaan net zo ver als Gods Woord gaat en stoppen daar waar het Woord stopt. Het feit is dat de enige gekende soevereiniteit van de lichaams-kerk in de hemelen is (2 Tim. 4:18). Zij verschijnen in dit grote en heerlijke onthullen van de Koning van zowel de hemel als de aarde, maar dat doet de hele cavalcade van de hemelen.

De grond voor de huidige gemeenschap en voor ons huidig verstaan in Christus wordt getoond in Kolossenzen 3:11. Paulus was heraut, apostel, leraar (1 Tim. 2:7). In het begin, van Damascus tot aan Antiochië, was zijn bediening beperkt tot de Joden; vanaf zijn scheiding te Antiochië en tot aan Rome stond de Jood voorop, terwijl vanaf Handelingen 28 er geen verschil is. Nu is er noch rationalist noch ritualist, noch vleeselijk voordeel noch nadeel, ongemanierd of welgemanierd, inferieur of superieur, maar Christus is alles en in allen. "In de Heer" zijn er onderscheiden zaken (Efe. 5:22; 6:1,7); maar in Christus zijn er geen.

Timotheüs had uit maar één bron de dingen geleerd die betrekking hebben op de huidige bedeling, en dat was Paulus. En hij was aangespoord dat feit te herinneren, niet naar de Judaïsten te keren, noch zelfs naar de gezaghebbende Joodse apostelen voor iets dat in enige mate de waarheid voor de lichaams-kerk zou ondermijnen.

Zo vinden wij dat de onderscheiden tussen de Joodse natie, haar beloften, haar profetisch uitgekozen klassen, en de kerk, het lichaam van Christus, overal gemaakt en ondersteund worden. Het lichaam van Christus wordt nergens in de Schrift genoemd, behalve in de brieven van Paulus.

Van "de bruid van Christus" wordt nergens in de Bijbel gesproken, maar "de bruid van het Lam" wordt wel genoemd en alle eenvoudige zinspelingen op de Bruidegom worden alleen door Johannes gemaakt, die, net zoals zijn Heer toen Die op aarde was, een dienaar van de besnijdenis was, niet om iets nieuws te onthullen, maar om iets ouds te bevestigen.

Het antwoord op ons hoofdonderzoek, "Zijn de bruid en het lichaam identiek?" moet daarom in het negatieve gevonden worden. De conclusie die de Schrift aan ons opdringt is dat de bruid en het lichaam niet alleen niet identiek zijn, maar dat zij geheel en al verschillen en aparte klassen zijn, verschillend in tijd van roeping, in bediening en in bestemming.

F. H. Robison